

S. N. LAZAREV

DIJALOG SA ČITAOCIMA



DIJAGNOSTIKA KARME

KNJIGA 8.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane
vlasnika autorskih prava.

S.N. Lazarev

**DIJAGNOSTIKA KARME
DIJALOG SA ČITAOCIMA
KNJIGA 8.**

*Prevod s ruskog:
Slobodanka K. Vanjkevič*

Beograd, oktobar 2019.

Naslov originala:

**С.Н. Лазарев. Диагностика кармы.
Диалог с читателями
Санкт-Петербург, 2003**

Copyright © S.N. Lazarev, 2003
Copyright © Satja Juga, 2019

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj
formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga”

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju:
„ARUNA“

• aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

OBRAĆANJE ČITAOCIMA

Veliki broj ljudi koji su pročitali mojih prethodnih sedam knjiga, postavlja mi sledeće pitanje: „Kako se i za šta možemo moliti?“.

Moj odgovor je: Učinite samo jedno - naučite da pravilno prolazite kroz stresnu situaciju.

Naučite da sačuvate božansko u trenucima kad gubite zemaljsko. Kad budete osetili da ste u stanju da sačuvate ljubav u bilo kojoj situaciji, molite se za svoju decu kako bi i ona mogla da sačuvaju ljubav u trenucima svih iskušenja, i to ne samo kad im se ruše materijalni i duhovni plan, već i onaj najvažniji, povezan sa osećanjima.

Moji poznanici su izjavili da informaciju najbolje usvajaju kroz formu pitanja i odgovora. Zbog toga i objavljujem ovu knjigu. Ako primetite izvesna ponavljanja, obaveštavam vas da ona nisu slučajna.

Juče, 18. marta, imao sam nastup u Sankt Peterburgu. Ujutro sam iz kancelarije telefonom pozvao jednu ženu koja je dva puta bila kod mene na konsultaciji i koja boluje od raka. Do poboljšanja nije dolazilo. Za mene je to bila neobična situacija, pa sam je pozvao i dijagnostikovao njeno polje (prisustvovala je mom jučerašnjem predavanju). Njeno informaciono polje bilo je u dobrom stanju, a sposobnost prihvatanja traumatične situacije na zavidnom nivou.

- Navedite mi imena svoje dece - zamolio sam je. Navela ih je, a meni je sve odmah postalo jasno. U polju jednog deteta video sam preteću smrt. Prihvatanje traumatične situacije kod njega bilo je blokirano i ono nije moglo da sačuva ljubav u slučaju destabilizacije senzitivnog nivoa. Autor ovog problema je majka, koja nije bila u stanju da sačuva ljubav u situacijama koje su za nju bile pročišćujuće i bolne. Svaka bolna situacija s kojom je bio suočen njen sin na suptilnom planu je uzrokovala erupciju samouništenja. Kod majke se taj program pretvorio u onkološku bolest.

- U mladosti ste prolazili kroz periode kada niste imali volju za životom, nego ste osećali uninije i nezadovoljstvo sobom. Na unutrašnjem planu ste potiskivali ljubav prema mužu posredstvom koga vam je dolazilo pročišćenje. Potrebno je da se molite za sina, da ga naučite da uvek i u svakoj situaciji sačuva ljubav.

- Kako da se molim za njega? - pitala me je.

- Koliko juče sam toj temi posvetio celo predavanje.

- Oprostite mi - rekla je - ali biće da iz nekog razloga suština nije doprla do mene.

- Setite se svih trenutaka u životu kada ste se odricali ljubavi. Primetno je da ste radili na sebi jer u vašoj duši ne zapažam mržnju ili uvređenost, ali je u njoj puno odricanja od ljubavi kroz uninije, kao i nedostatak volje za životom. Treba da oprostite ne samo drugima već i sebi i da svoju sudbinu prihvatite kao datu od Boga. Naučite sina da sačuva ljubav i da prevazilazi ne samo mržnju i ljutnju, već i uninije, sumnje i strah. Niste svesni koliko nam strah uništava dušu. Nije slučajno u Bibliji zapisano: „Onaj koji oseća strah, nije zreo za ljubav“. Emocija straha se u podsvesti raščlanjuje na odricanje, mržnju i program uništenja uperen protiv onoga prema kome osećamo strah. Strah je jedan od primarnih oblika zavisnosti. Prvo gubimo svaki osećaj i mogućnost da vidimo volju Božju u svetu oko nas. Naša volja i želje sve više potiskuju i zasenjuju Božju ljubav. Tada se rađa strah. Strah da se ne izgubi sve ono što je zemaljsko i od čega smo počeli da zavisimo. Posle straha pojavljuje se sumnja u budućnost i nepoverenje u sebe. Iza toga sledi nezadovoljstvo sudbinom i uninije. Zatim se pojavljuju ljutnja i mržnja. Kad stalno strepimo za svoju budućnost i očekujemo nešto od nje - već smo bolesni. Očekivanje je - vampirizam, a to je zapravo konzumerizam, zavisnost.

Još jednom ću vam ukratko ponoviti: naučite sina da sačuva ljubav. Molite se da ukloni sve ono što ga ometa da voli. Pomažući njegovoj duši, ozdraviće vaše telo.

Čini vam se da se ljubavi odričemo samo kroz mržnju i ljutnju?

Nedavno mi je na konsultaciji bio jedan muškarac koji je patio od aritmija, zbog kojih mu se često zaustavljao rad srca. Uzrok je bio u ženi koju je voleo. Prvo što sam nju pitao bilo je sledeće:

- Plašite se da ćete ga izgubiti, zar ne? - pitao sam je.

- Da, stalno sam u strahu da će me napustiti - odgovorila mi je.

- Shvatite li da ga time ubijate? Vaša volja u svemu ovome nema nikakvog značaja. Ako vam je s Višeg plana suđeno da ga izgubite, onda ste nemoćni, a vaši strahovi su uzaludni. Ako je suđeno da ostane s vama, nikad neće otići. Ali ako se vaša ljubav pretvori u očekivanja i zavisnost koji rađaju strah i uninije, verujte mi, to je najgora varijanta da se voljena osoba zadrži. Postoje brojne forme odricanja od ljubavi. Ljubav je uvek praćena bolom koji pročišćava. Ali ako ne želimo da

prihvatimo bol, već želimo da pobeđemo od čoveka, provocirajući i njega i sebe na rastanak, na taj način obezvređujući i diskreditujući svoja osećanja, pokušavajući da upravljamo njima, onda ćemo radi spasenja duše morati da izgubimo sve ono što je poslužilo kao razlog da se odrekemo od ljubavi prema Bogu. Prihvatiti Božju volju i potčiniti se ljubavi, sačuvati je u trenucima kada gubimo sve što je zemaljsko i živeti kroz taj osećaj, osnovna su pravila života i opstanka.

RAD NA SEBI

Kako iskupiti svoje prošle grehe?

Pre mesec i po dana mi je na konsultaciji jedna žena rekla sledeće: „Sve sam shvatila. Iz ovih stopa idem da iskupim sve svoje grehe, a onda ću se moliti za svoje potomke“.

Odveo sam je u prostoriju gde je sedela grupa ljudi koji su čekali konsultaciju i rekao:

- Molim vas, zapamtite sledeće:

Postoji jedan problem, a to je: proći kroz stresnu situaciju i sačuvati ljubav prema Bogu, bez pretenzija prema Njemu i čitavom svetu.

Istovremeno, postoji samo jedan zadatak: naučite da što jasnije vidite i osećate božansku ljubav i volju u sebi i svetu koji nas okružuje.

Što jasnije to budete shvatili lakše će vam biti da prevaziđete sve ono što sputava ljubav. Do toga se stiže postepeno.

Prvo se oslobađamo želje da se svetimo, proklinjemo, osuđujemo i mrzimo.

Zatim prevazilazimo uvređenosti.

Nakon toga nastupa period nezadovoljstva sobom i svojom sudbinom.

Na koncu pokušavamo da prevaziđemo uninije, nedostatak samopouzdanja, sumnje i strahove vezane za budućnost.

I što nam bude lakše da prevazilazimo agresiju, što je njena forma suptilnija i neuhvatljivija, time usredsređenost na ljubav mora biti veća.

Najsveobuhvatnija zemaljska sreća dolazi iz budućnosti.

Ona je suptilna i nedokučiva.

Isto kao i strahovi, sumnje i uninije. Ali od njih počinje neprimetno udaljavanje od Boga.

Viši aspekti svesnih želja kriju se u budućnosti.

Zavisnost od budućnosti uzrokuje raspad u sadašnjosti i prošlosti.

Prema tome, kad je reč o budućnosti, ne zaboravite na Božju volju.

Navešću vam jedan primer: devojkicu ostavlja mladić koga voli i ona se moli Bogu da joj se on vrati jer su unižene njene želje, sudbina i sam život. Ali da bi joj se mladić vratio, ona se ne koncentriše na ljubav, već na svoju želju da ponovo bude zajedno s njim.

U trenucima bola prvo što treba da učinimo je da se okrenemo Bogu.

Drugo: da prihvatimo ishod bilo koje situacije oslanjajući se na Božju volju.

Treće: na spoljašnjem planu treba da pratimo zemaljsku logiku, da je razvijamo i pokušamo da privučemo pažnju voljene osobe, te nastojimo da se odnos s njom ponovo uspostavi.

Međutim, ako se pri obraćanju Bogu oslanjamo samo na zemaljsku logiku, Boga pokušavamo da iskoristimo za svoje ciljeve i želje.

Obraćajući se Bogu, uspinjemo se na suptilne nivoe, tamo gde su naponi volje bespomoćni.

Kada se obraćamo Bogu da bi nam se ispunile zemaljske želje, višestruko povećavamo zavisnost od želja koje su po svojim razmerama nesagledivo veće od onih koje osećamo prilikom ljubomore i uvređenosti.

Čovek se npr. „samo“ moli za zdravlje svoje dece, da im bude srećna sudbina, da mu se vrati voljena žena koja ga je napustila, a ne shvata da time uništava porodicu, sudbinu, zdravlje i dušu - pritom, ne samo svoju, već i svojih najmilijih. Međutim, kada, obraćajući se Bogu, čovek kaže: „Gospode, ja to želim, ali neka ne bude kako ja hoću, već onako kako Ti odlučiš i sve što se dogodi prihvatam sa spokojstvom i ljubavlju“ - takvo obraćanje nas u velikoj meri štiti od budućeg ropstva zemaljskoj sreći.

Da bi vam se želje ostvarile, nemojte od Boga tražiti njihovo ispunjenje, jer što je u vašim željama manje ljubavi, manje je izgleda da će se one ostvariti, a i ukoliko se ispune, povući će za sobom nesreću. Ako su vam želje podstaknute seksualnom privlačnošću, nastojanju da zaštitite sebe i poboljšate svoj život, što jača bude usredsređenost na zemaljske vrednosti, više će biti ljubomore, osuđivanja, zavisti i uvređenosti kao propratnih pojava. I što se više budete molili za ispunjenje takvih želja, posledice će biti tragičnije.

Mnogi razmišljaju na sledeći način: Bog je pametniji od mene i sam će odlučiti koje želje će mi se ispuniti, a koje neće.

Ni u kom slučaju. Ispunjavaju se sve želje.

I bivaju uništene zajedno s njihovim autorom kad na suptilnom planu postanu opasne po okolinu.

U meri u kojoj su naše želje upućene ka Bogu, koliko je u nama snažna težnja ka ljubavi, toliko će se svaka naša želja ispuniti bez ikakvih

molitvi.

Što više u sebi prevazilazimo vezanost za zemaljske vrednosti, povremeno se suzdržavajući i distancirajući od uma i želja, a težeći ka Bogu kada se raspadaju zemaljske vrednosti, toliko ćemo imati sve što poželimo.

Takođe je potrebno da shvatimo da svakog delića sekunde činimo izbor - hoćemo li se odreći ljubavi ili krenuti ka njoj.

Rezultati zavise samo od jačine naše težnje i od postojanog rada na sebi.

Juče sam razgovarao sa svojim sinom.

- Nisi prevazišao najdublju ogorčenost na žene - objašnjavao sam mu.

Uočio sam da obični saveti kako treba da se moli i otkloni ogorčenost ne donose nikakve rezultate. Potrudio sam se da mu jednostavnije objasnim.

Osećanja i želje koje čovek ima određuju njegove mogućnosti i količinu sreće koja će mu uslediti. Uzmimo za primer žabu, koja ima ograničen dijapazon osećanja i želja i koja neće izaći van granica svog sićušnog sveta. Dakle, u meri u kojoj je razvijena naša senzitivnost, toliko su i veće mogućnosti da budemo srećniji. Međutim, senzitivnost se rađa iz ljubavi i umire bez nje.

Dakle, što su veće naše želje, time više moramo da težimo ka Bogu i ljubavi.

To nisu samo moje parole, već sam zaključke proveravao godinama, u realnim situacijama koje su povezane sa zdravljem. Takođe, umeće da vidim suptilne planove ubrzalo je na hiljade puta pomeranje sa teorije ka praksi. Na suptilnom planu istovremeno vidim tvoj karakter, zdravlje i sudbinu, i, veruj mi, na njemu su svi oni jedna celina.

Ono što osećaš sad - sutra će biti tvoja sudbina.

Ako budeš negovao ljubav u duši, tvoja sudbina će biti život i razvoj. Ako budeš nosio ljutnje, osude i uninije - tvoja sudbina će biti bolest i stradanje. Bez bola i gubitaka nema ni dobitka, a što je više ljubavi u duši - u stanju smo da podnesemo veći bol. Najveća količina bola nam dolazi kroz ljubav prema drugoj osobi. Znači, koliko smo sposobni da se velikodušno, iskreno i bez očekivanja odnosimo prema voljenoj osobi, bez obzira na to koliko nam ponekad pričinjava bol, toliko ćemo imati pravo da budemo bogati, zdravi i srećni.

Uzged, pogledao sam kakva je slika kada je reč o bogatstvu. Posedovanje jahti, raskošnih vikendica, stanova i automobila je emocija koja se po dimenzijama proteže na oko tri života, dok obična zaljubljenost na 10-15 života. Odnosno, spolja gledano, mi možemo da ubeđujemo sebe u šta god hoćemo, ali u našoj podsvesti postoji realna polazišna tačka. I tamo nikakva materijalna sreća ne može ni da se približi običnoj zaljubljenosti.

Koliko dobijemo u životu, toliko moramo i da izgubimo. I koliko sreće dobijemo kroz zemaljsku ljubav proporcijalno tome ćemo dobiti bola.

Izdržati krah zemaljske ljubavi možemo samo u jednom slučaju: kada nam je važnija ljubav prema Bogu. Tada će nam težnja ka Bogu pružiti veću sreću od one koju osećamo od zemaljske ljubavi. To je nešto što se izgrađuje godinama i decenijama. Potencijal neiskorenjive dobrodušnosti se dostiže obično kada su nam u rodoslovu postojale generacije vernika. Ali to možemo i sami da negujemo u sebi. Naravno, ne odmah, ali možemo. Dakle, ako u trenutku zaljubljenosti osetimo bol, ali po svaku cenu sačuvamo ljubav, tada se emocija sreće koja obuhvata deset života neće uništiti, što znači da nam je dato da posedujemo vikendice, jahte, automobile, kao i da možemo da budemo sposobni, talentovani i slavni. Sve to nam tada neće naškoditi duši i telu.

Ako želite da budete srećni, ne ometajte ljubav strahovima, nepoverenjem u sebe, uninijem, uvređenostima i osudama.

Češće ubeđujte svoju dušu u to da je ljubav prema Bogu najveća sreća i zadovoljstvo.

To će lečiti ne samo vašu dušu, već i telo i sudbinu.

U prethodnim knjigama ste pisali kako ne treba da se molimo za decu. Da li sad to možemo da činimo?

Objašnjavao sam sledeće: da bismo se molili za svoje potomke moramo naučiti da prolazimo kroz stresne situacije. Isključite refleks zaštite, a izgradite refleks očuvanja ljubavi. Dokažite to u praksi, prolazeći kroz nekoliko realnih situacija.

Tada će molitva za potomke biti efikasna. U suprotnom, kako možete nečemu da naučite svoju decu ako i sami ne znate?

Ako vam to ne pođe za rukom, okrenite se Bogu i molite se za pomoć da očuvate ljubav, usredsredite se na to i živite to. Pre ili kasnije ćete uspeti. Još jedna stvar: pošto su deca naša budućnost, ne možemo im pomoći sve dok u nama postoji agresija prema budućnosti. Strahovi, žaljenja, crne misli o budućnosti, nedostatak poverenja u sebe i uninije znači da postoji agresija prema budućnosti i zavisnost od nje. Sve dok smo zavisni od budućnosti, biće nam teško da realno pomognemo svojim potomcima.

Interesantno zapažanje: pisao sam o tome da su prošlost i budućnost povezane, ali nisam očekivao da će to biti tako očigledno. Dugo sam pokušavao da se oslobodim uninija, odnosno nepoverenja u sebe i budućnosti, ali ništa nisam mogao da promenim. Onda sam se setio svojih zaključaka. Agresija prema prošlosti je ujedno i agresija prema budućnosti. Recimo da me neprihvatanje prošlosti čini cmizdravcem i paničarem. Kada sam preispitao, prihvatio i počeo da iskupljujem grehe u vidu neprihvatanja prošlosti, iznenađeno sam primetio da je počeo da se menja i moj odnos prema budućnosti.

Postoji jedna interesantna činjenica koju i dalje ne mogu da objasnim: neki ljudi se dugo mole za svoju decu i kod njih samih su primetne očigledne promene, ali kod njihove dece situacija bude obrnuta. Takođe, suprotna pojava: čovek uopšte nije mogao da se harmonizuje, a kod dece se dešava primetno poboljšanje. Možda je reč o unutrašnjoj orijentaciji ka božanskoj prirodi potomaka.

Kada je energija ljubavi visoka, tada roditelj, čak i uz malo napora, može da doprinese krupnoj promeni svoje dece. Pouzdano znam da je jedan od najopasnijih programa po decu kada roditelji izgube volju za životom ili pokušaju samoubistvo, a naročito ako je reč o majci.

Neprevaziđena ogorčenost na roditelje može učiniti molitvu neefikasnom. Sećam se jedne žene koja je kod mene na konsultaciji plakala: „Ništa mi ne polazi za rukom - jecajući je govorila. - U glavi osećam prazninu, nešto me ometa da se prepustim molitvi“. I tek kada sam, nakon nekoliko sati, otkrio da ona gaji ogorčenost na oca koju nije otklonila, situacija se promenila i njene suze su postale pročišćujuće. Potom je njena molitva počela da joj navire iz duše. Još jedna bitna stvar: ako je čovek svestan da čini prestup protiv ljubavi a ipak istrajava u tome, tad pokajanje prestaje da deluje.

Ovde ne važi pravilo „Zgrešiću, a zatim ću se pokajati“. Pokajanje podrazumeva promenu koja ne dopušta da ponovimo zločin protiv

ljubavi. Što se više u svojim mislima, rečima i postupcima orijentišemo na želje i um, a manje na ljubav, bliži smo mržnji, bolestima i propadanju.

Kada čovek kaže: „Gospode, pomiluj me grešnog“ - to znači: „Gospode, daj mi milosti i ljubavi jer sam grešan, to jest što zbog nedostatka ljubavi upadam u zavisnost od zemaljskog plana, proizvedeći zavist, ljubomoru, ljutnju i mržnju“. Međutim, dokle god takva osećanja rukovode čovekovim ponašanjem, on će biti grešan.

Moj sin pati od angine koja nikako ne prolazi, upale trećeg krajnika i mucanja. Ko je autor? Mnogo radim na sebi, Vaše knjige znam gotovo napamet. Recite mi, molim Vas, u čemu je „kvaka“, zašto ne mogu da pomognem sinu?

Spremnost da prođete kroz stresnu situaciju, sudeći po vašem rukopisu, još uvek je minimalna. Prevazišli ste mržnju, ljubomoru, ogorčenost, ali gubite volju za životom u situacijama kada ste uniženi kao žena. Ako žena istrajava u lošoj praksi, u smislu izričitog odbacivanja stresne situacije, za nekoliko dana može da načini ozbiljnu štetu ne samo deci, već i unucima i praunucima. Kod vašeg deteta se odbacivanje ljubavi kroz strah, nedostatak samopouzdanja i volje za životom, automatski uključuje u svakoj bolnoj situaciji. Znači da mu je potrebno da prevaziđe svest i želje. Blokiranje svesti se vrši kroz mucanje, dok se želja blokira kroz poremećaje štitaste žlezde, srca i pluća. Česte angine svedoče o uvredljivosti.

Uzmite bilo koju situaciju što će vam se dogoditi u bližoj budućnosti. Ako vam se u trenutku neprijatnosti pojavi strah, osuda ili uninije, teško da će vaše molitve biti detetu od koristi. Sve dok postoji agresija prema deci, odnosno prema budućnosti, ne možete im pomoći. To, kao prvo.

Kao drugo: poslednjih godina sve češće susrećem pacijente koji su se, pročitavši moje knjige, potpuno harmonizovali. Njihovo polje je predivno i čisto. Međutim, oni ne mogu da harmonizuju svoju decu. Suština je u sledećem: da biste očistili dušu svoje dece, morate da se pročišćavate na mnogo suptilnijem nivou. Međutim, da bi naša harmoničnost prodrila na te nivoe, ponekad su potrebne decenije. Istražio sam mogućnosti kako da ubrzam ovaj proces i ispostavilo se da tokom dva meseca godišnje, u martu i aprilu, budućnost zavisi od nas,

kao i da naš ozbiljan rad u ovom periodu može mnogo toga da nam pruži. Takođe sam primetio da program samouništenja, kao i nedostataka volje za životom, protiču neosetno, ali da su posledice koje ostavljaju daleko ozbiljnije od uvređenosti, ljubomore i mržnje. Naročito kod žena. Zbog toga naglašavam da pre molitve morate više puta da prođete kroz mehanizam pokajanja, odnosno da se u trenucima obraćanja Bogu molite da iz vaše duše iščezne agresija prema ljubavi, koja se ispoljava u vidu nedostatka volje za životom. Još jedna važna stvar: kada se čovek uzdržava od hrane, osamljuje se i odrešuje od problema, molitva deluje efikasnije a promene prodiru dublje u podsvest. Ali postoji još snažniji mehanizam prodiranja u podsvest, i to na bilo kom nivou. Taj mehanizam se zove ljubav. Kada se zaljubimo, podsvest se otvara u potpunosti. I naše ispravno ponašanje može da pročisti ne samo nas, već i naše potomke do sedmog, desetog i petnaestog kolena. Naravno, i obrnuto. Zbog toga, najbitniji trenuci vašeg života, kojih treba da se setite, povezani su sa stanjem kada ste bili zaljubljeni.

OBELEŽJA RADA NA SEBI

Šta da radimo ako smo svesni da čoveku treba da oprostimo iako nas je uvredio? Dakle, svesnim delom sebe mu opraštamo, ali nas uvređenost ne prolazi na podsvesnom nivou. Kako da se izbavimo od toga?

Prvo, treba da shvatite da su uvrede lek i da predstavljaju kako naše tako i spasenje naše dece.

Zatim treba da shvatite da pred Bogom nema ispravnih i krivih, nema osobe koja nas je uvredila, već da postoji samo Bog koji nas leči i razvija.

Oprostiti drugome znači prihvatiti gubitak zemaljske sreće.

I ako u tom trenutku zadržimo bar kapljicu božanske ljubavi u sebi, gubeći zemaljsko, dobijamo nebesko.

U meri u kojoj izgradimo spremnost da praštamo, odnosno prihvatimo Božju volju, ali sačuvamo ljubav u duši, toliko brže počinje da se menja naša podsvest. Ukoliko osobu koja nas je uvredila zamislimo kao dete, brže ćemo shvatiti da ona nema nikakve veze s tim.

Nema smisla mrzeti, biti besan i ljutiti se na dete. Vaspitavanje strahom, uniženjima i zavišću postaju ubistveni za dete i samoubilački za roditelje. Ako nam se nešto ne dopada u detetovom ponašanju, moramo promeniti sebe i pomoći njemu da se promeni. Dete se može kazniti, ali mu treba opraštati i voleti ga. Često mi postavljaju slično pitanje, u smislu šta ako nas neki poznanik izda, ponizi ili opljačka. Moramo mu oprostiti. Da li to znači da odnos treba da bude isti kao pre? Evo primera: ako se dete ponaša bezobrazno - treba ga voleti i opraštati mu, ali ga pritom možemo ograničavati ili kazniti da bismo mu olakšali promenu nabolje. Naša suština je božanska, ali nam je „ljuštura“ ljudska. Stoga, egzistiramo kroz dve logike - božansku i ljudsku.

Zato želim još jednom da naglasim da se najuspešnije vaspitavanje ljudi oko nas obavlja posredstvom samovaspitavanja.

Nekada sam smatrao da naše najdublje promene utiču samo na decu. Zatim sam sa iznenađenjem primetio da su blagotvorne promene u duši osobe koja je, npr., kod mene bila na konsultaciji, ne samo pomagale, već su često i spasavale život rođacima, prijateljima, pa čak i dalekim poznanicima koji su bili povezani s pacijentom.

Tada sam shvatio da su ono što nazivamo emocijama zapravo strukture polja. Kada počnemo da menjamo sebe, oko nas počinje da se menja struktura prostora i vremena.

I što su sveobuhvatnije sopstvene promene, realnije se menja slika okolnog sveta. Menja se slika događaja, emocije ljudi, njihov odnos prema nama. Što su pozitivne promene dublje, veći je radijus uticaja na svet oko nas.

Na taj način se može menjati karakter i sudbina onih koji nas okružuju.

Ponekad me pitaju:

- Kako da pomognem svom rođaku? Kako da se molim za njega da bi mu bilo bolje?

Ja odgovaram:

- Ako želite da pomognete drugima - pomozite sebi.

Nekada nisam razumeo značenje fraze: „najteže je pobediti sebe“. Sve se ispostavilo kao vrlo jednostavno. Upravo kroz sebe, kroz svoju podsvest, svoje najdublje emocije, mi uspostavljamo realnu vezu i interakciju sa svetom koji nas okružuje.

Menjajući sebe, menjamo svet oko nas.

OPRAŠTANJE

Imam dvoje male dece (uzrasta 5 godina i 3 meseca). Nedavno sam saznala da me je muž varao, to jest vodio je dvostruki život. Za mene je to bio veliki udarac. On se za sve pokajao, molio me je na kolenima za oprostaj, govorio da se to više nikada neće ponoviti, da je doneo odluku. Međutim, ja ne mogu da mu oprostim. Svesna sam da me je lagao, da je insistirao na drugom detetu, a imao ljubavnu vezu sa strane. Ne mogu da se razvedem, jer ga deca jako vole i on voli njih, a uz to sam potpuno sama u ovom gradu i imam brdo finansijskih problema. Da, veoma ga volim iako ne mogu da mu oprostim laži. Moje zdravlje se drastično pogoršava - postala sam histerična osoba, s nestabilnom psihom. A imam decu koju treba podizati, kojima je potrebna živa i zdrava majka. Molim Vas, pomozite mi. Odlazila sam u crkvu, ali mi ništa nije pomoglo. Preostali ste mi samo Vi, kao poslednja nada.

- Počnite od razumevanja da će izostanak oprostaja ubiti ne samo vas, već i vašu decu. U najboljem slučaju ćete se fizički raspasti, a deci će biti uništena sudbina i zdravlje. Ako je reč o dijagnozi, ona bi glasila ovako: stoprocentni trijumf zemaljske logike. S takvim stavom prema svetu vaš muž do kraja života može da kleči na kolenima, ali od toga svejedno neće biti nikakve koristi.

Očigledno da je za vas destabilizacija na materijalnom planu - beznačajan događaj, ali vam je destabilizacija svesti i čulne sreće neprihvatljiva pojava.

Naše istinsko telo je ljubav, a ona je večna. Sve ostalo - život, želje i svest - potrebno je da se periodično menjaju. Vaša odeća vam je čvrsto prirasla za telo, što je nedopustivo. I, verujte mi, biće vam strgnuta, a situacija kroz koju prolazite je tek početak. Ako se ne budete pokorili i prihvatili, strgnuće vam je zajedno sa zdravljem i životom.

Izgubili ste osećaj ljubavi. Život, porodica i stabilni odnosi za vas su postali ljubav. I što duže budete prebivali u takvom stanju, pročišćenje će biti bolnije.

Imao sam pacijente sa sličnim problemima. Objasnio sam im: zamislite da jedno od vaše dece mora da umre. Pred njim nema budućnosti, ona je obrisana. Ne može ga spasiti nijedan tumač zvezda, astrolog, niti bilo kakva bakanja.

Budući da nam energija budućnosti dotiče samo kroz ljubav, detetu ljubav može da pruži majka. Ali za to je potrebno da se odrešite ne samo od materijalnog, već i od duhovnog i senzualnog nivoa. Nužno je da doživite protresanja, istovremeni krah svesti i želja. I ako u tom trenutku budu proradili mehanizmi očuvanja i spasenja ljubavi, dete će biti spaseno.

Očevo ponašanje je intuitivno usmereno na spasavanje života dece i njihove duše. Zbog čega bi trebalo da se pokaje vaš muž? Što niste uspjeli da svojoj deci obezbedite ljubav i energiju? Što je podsvesno spasao živote vašoj zajedničkoj deci? Što više od njega budete zahtevali pokajanje i samokažnjavanje, manje šanse za opstanak i zdravlje ostavljate svojoj deci.

Naša svest i osećanja se konstantno razvijaju, i mi, postajući mudriji, svaki put dajemo novu procenu onoga što se dešavalo. Dakle, nedvosmisleni i kategorički zaključci i procene mogu se klasifikovati kao bolest. To je neprihvatanje razvoja, njegovo zaustavljanje.

Na hiljade puta ponavljam: ono što vam se dešava određeno je vašim unutrašnjim stanjem i stanjem vaše dece. Ako ne vidite ove povezanosti, to ne znači da one ne postoje.

Zašto se najveći bol dešava usled raspada sreće koja proističe iz čulnosti? Zato što je ona osnova zemaljskog principa. Čitava Vasiona je senzualna tvorevina.

Vreme je osećaj.

Prostor je osećaj.

Materija je osećaj.

Ljubav je osećaj.

Bog je ljubav. Ljubav je stvorila Vasionu. Što se više razvijamo, istančanja je naša senzualnost, veći je dijapazon naših želja i više mogućnosti imamo da volimo.

Ali bez obzira na visine koje dostignemo u razvoju senzualnosti, koja i predstavlja suštinu čovekovog razvoja, ljubav prema Bogu će uvek biti veća. Jer se u tom osećaju sadrži čitava Vasiona. Dolazimo do paradoksa.

Senzualnost je ono što predstavlja impuls razvoja svesti i želja, odnosno ono što nazivamo razvojem, zadovoljstvom, evolucijom. Istovremeno je to najveća opasnost ako postane apsolutna vrednost. Tada odbijamo njenu destabilizaciju, gubitke. Zamislite: čovek se penje stepenicama i panično se plaši da nadalje neće biti stepenika - mračno je

i stepenici nisu vidljivi. I što se više bude plašio, manje će biti šanse da stigne do platforme.

Naš telesni omotač je zemaljski, ali smo mi po svojoj suštini božanski. Na suptilnom planu se već nalazimo tamo, to jest na Višem planu. Dostigli smo ga i imamo sve što nam je potrebno. Međutim, na spoljašnjem planu se uspinjemo stepenicima, odmeravajući svaki korak. Da bi nam bilo lakše kad stignemo na platformu, na stepenicama se moramo spoticati. I ako želimo da provedemo noć na stepeništu, misleći da je to najveća sreća, za uši će nas povući na sledeći stepenik da ne bismo zaboravili na svoju misiju.

Stabilna zemaljska sreća predstavlja udobni stepenik na kome želite da provedete noć. To je odbijanje da krenete dalje, želja da se vratite. I da bismo zakoračili napred, potrebno je da uništimo sve ono za šta smo trenutno vezani. Na svom putu ka narednom stepeniku, napravili ste neprobojnu prepreku od ideala, morala, porodične stabilnosti. Ono što ste smatrali da je sreća, zapravo je bilo odbijanje da se razvijate. Ako ne želimo dobrovoljno da težimo ka ljubavi i Bogu, aktivira se prinudni mehanizam.

Često mi postavljaju sledeće pitanje: da li verujem u sudbinske znake.

Sve što nam se dešava već je znak. U svakoj situaciji koja nam se dešava postoji klica budućnosti. Jer, svaki događaj, poput krugova na vodi, daje svoj ulog u budućnost i prošlost.

Situacija s vašim mužem je „alarm“ da su kod vas i vaše dece prisutni ozbiljni problemi. Situaciju možete promeniti samo tako što ćete promeniti sebe, a da biste to učinili potrebno je da promenite svoju procenu događaja. To je upravo ono što vi odbijate da učinite. Dobrovoljno ne želite da se menjate. A o tome kako vas prinudno menjaju s Višeg plana shvatićete kada pročitate moje knjige. Još jednom želim da naglasim da je opraštanje bolan proces, koji je nemoguć bez sopstvene promene.

Nekom prilikom sam se udubio u pitanje: šta znači oprostiti? I iz toga sam izveo nekoliko definicija:

- 1) oprostiti znači prepoznati Božju volju u onome što se dogodilo, odnosno da su mržnja, ogorčenost i zamerke besmislene;
- 2) oprostiti znači sačuvati ljubav prema onome ko vas je povredio, odnosno nema mesta strahovima, uniniju i sumnjama.

3) oprostiti znači biti spreman da pomognemo drugome da se promeni.

Primetio sam da ako nas čovek izda u sitnicama i ako ga na vreme ne zaustavimo, on će nas izdavati sve više i više. Odnosno, moramo da oprostimo čoveku, ali mu moramo pomoći, isto kao i detetu, koje čini sve ozbiljnije greške. Odnosno, ljubav prema detetu ne isključuje ograničenje i oštre mere kad njegove želje zamagle ljubav. Na taj način sam izveo ova tri principa. Zatim sam imao interesantan razgovor s pacijentom kome sam sve to izložio.

- Znao, ne slažem se sa trećom stavkom - rekao je. - Bez obzira na to koliko sam se trudio da vaspitam ljude koji su mi smeštali i izdavali me, ništa se nije menjalo, situacija je bila sve gora. Ali kada bih govorio sebi: to je dato od Boga, treba prihvatiti i ne pokušavati drugog da prevaspitavamo, oni su iz nekog razloga počeli da se menjaju. I ne samo prema meni, već i prema drugima.

Razmislio sam i složio sam se s njim:

- Opraštanje je prihvatanje Božje volje, očuvanje ljubavi prema onome ko nas je uvredio i spremnost da se sami menjamo, što je najbolji put za vaspitavanje drugih.

Zatim sam još dugo razmišljao o ovom problemu. Ako se čovek radi svojih želja odrekne ljubavi, isceljenje mu pristize posredstvom uniženja želja, odnosno smrti, sudbinskog kraha i bolesti. U ljudskom društvu, kada kriminalac dospe u zatvor, to je proces ubrzanja Božje volje. Odnosno, stroge mere prema čoveku čije ambicije zasenjuju ljubav, omogućavaju mu da u budućnosti izbegne bolest i smrt.

Na taj način ispravno vaspitavanje u detinjstvu je prilika da se bolest i smrt izbegnu u budućnosti.

Nekom prilikom mi je jedan poznanik ispričao:

- Imao sam mnogo prijatelja iz kriminalnog miljea. Trojica-četvorica su već pod zemljom. Pitam se, zašto? Nije svaki od njih bio ubica.

Odgovor je jednostavan. Spremnost da zbog svojih želja ubijamo, pljačkamo ili ponižavamo drugog, znači da smo svakog trenutka fokusirani na želje i život, što iz duše istiskuje ljubav. Takav pogled na svet ubija ne samo kriminalca, već i njegovu decu i unuke.

Međusobno komunicirajući, ljudi, bez neke naročite želje da to i čine, vaspitavaju jedni druge. A vaspitavanje podrazumeva ljubav,

pomoć u razvoju i razumna ograničenja.

Imam 35 godina. Odrasla sam u imućnoj i kulturnoj porodici. Imam visoko obrazovanje. Nisam se posvetila karijeri i želela sam da se udam iz ljubavi. Međutim, nisam imala sreće. Iz brojnih razloga sam se razilazila s muškarcima, uprkos činjenici što su me voleli (po njihovim rečima). Pre dve godine sam se podvrgla plastičnoj operaciji, odnosno uvećanju grudi. Nakon toga se moj život definitivno raspao. Izgubila sam posao, ostala sa „hrpom“ dugova i raskinula s voljenom osobom. Osim toga, operacija je bila loše izvedena i morala sam u januaru 2002. godine da idem na korekciju. U poslednje vreme osećam stalnu depresiju, često plačem. Moje moralno i psihičko stanje se neprekidno pogoršava, a tokom zime sam jako mnogo bolovala. Ne napušta me osećaj beznađa, kao da hodam po začaranom krugu i ne mogu da pronađem izlaz. Događaji se ponavljaju s različitim ljudima i u različito vreme, ali ja ne mogu da shvatim kako da prekinem ovaj lanac. Šta radim pogrešno? Pomozite mi da shvatim uzroke moje krize i kako da pomognem sebi.

Kad muškarac zavoli ženu, podrazumeva se da postoji želja da ima decu s njom. To znači da što se više u ženinoj duši pojačava koncentracija na ljubav a manje na želje, veće su šanse da se na svet pojave napredna deca i to je ono što muškarca privlači. Ako čulnost raste, želje se uvećavaju i zasenjuju ljubav, pa usled toga dolazi do povećanja agresivnosti, a to muškarce plaši. Pojačana čulnost je ovde posebno opasna. Preokupacija seksom ženu čini agresivnom, a decu bolesnom. Jedan od uzroka ozbiljnih dečjih bolesti je sledeći: zamislimo da je žena podsvesno izgradila jaku zavisnost od želja, koju je, npr., mogla da povuče iz prošlih života, ili od roditelja, i muž, koji je pre braka bio vrlo seksualan, pažljiv i nežan, u toku ženine trudnoće se odjednom ponaša potpuno drugačije. Na neugodnu situaciju, koja je zapravo usmerena na pročišćenje i spasenje deteta, žena reaguje uvređenošću, osudama i ljubomorom. U detetovoj duši se postavlja mina odloženog dejstva i nekoliko godina nakon detetovog rođenja žena primećuje da je muž naglo izgubio seksualno interesovanje za nju, a ne shvata da je to usmereno na spasenje deteta, jer smanjuje njegovu zavisnost od želja i života. Žena upada u uninije, u ogorčenost i žaljenje.

Situacija nastavlja da se pogoršava. Žena pronalazi ljubavnika, i, ukoliko je ponašanje njenog muža intuitivno usmereno na spasavanje deteta, ljubavnik ima samo jedan cilj: da dobije maksimalno zadovoljstvo. Žena oseća ogromno seksualno zadovoljstvo i misli: „Konačno je Bog uslišio moje molitve i dao mi je sreću“. Ali posle nekog vremena joj se razboljeva i umire dete. Nadalje, žena gubi veru u sve i tone u depresiju. Posle nekoliko godina joj lekari postavljaju dijagnozu: rak.

Vraćamo se na belešku sa seminara. U vama je prisutna pojačana seksualnost i zavisnost od želja, što dijagnostikujem po vašem rukopisu. Samim tim, pojačana je agresivnost prema muškarcima, a time i prema deci. Kada se upoznate s muškarcem, ljubav isprva zasenjuje želju, a zatim postepeno počinje da se obrće zamajac čulnosti. Čim želja i agresija dostignu opasan nivo, muškarac odmah odlazi, nesvesno unižavajući ženinu želju i seksualnost. Muškarci su svojim ponašanjem uticali na pročišćenje i spasenje vaše dece. Kada ste se podvrgli plastičnoj operaciji, koncentracija na seksualnost i želje se uvećala nekoliko puta. Stanje buduće dece se dramatično pogoršalo. Znači da su i razmere pročišćenja morale da se uvećaju nekoliko puta. Šta se može učiniti u ovakvoj situaciji? Pre svega, sačuvajte ljubav, odnosno nemojte se plašiti, padati u uninije, žaliti, ispoljavati ogorčenost na sebe i sudbinu. Kao drugo: morate u potpunosti da prihvatite situaciju. Treće: morate pomoći prirodi, a ne boriti se protiv nje. Preporučuju se: stroga dijeta, obuzdavanje želja i uzdržavanje na seksualnom planu, kao i molitva za potomstvo. U odnosima s muškarcima fokusirajte se na prijateljstvo, a ne na postelju. Obratite pažnju: zapadne prodavnice su prepune lepih stvari, a svi se oblače kao klošari. Zašto? Što se zapad više vezuje za želje, manje je lepih žena i manje je potrebe da se ljudi lepo oblače. Prestanite da odećom naglašavate seksualnost. Nemojte šminkati usne u jarke boje, ne šminkajte upadljivo oči. Ni u kom slučaju ne gledajte porno filmove. Polako i neprekidno radite na sebi i menjajte se. Uspeh će doći.

Shvatam da bi trebalo da negujem topao odnos prema muškarcu koji me je povredio, ali njegov postupak mi je stalno pred očima i ledi mi svaki topao osećaj koji mogu da imam prema njemu. Govorim sebi: „On

je dobar, treba mu oprostiti“. Ali moja osećanja kažu: „On je nitkov i podlac i nemoguće ga je voleti“. Šta da radim?

Hajde da logički pristupimo ovom problemu. Među nama nikada nije bilo idealnih ljudi niti će ih ikada biti.

Ali svima nama - grbavim, gluvim, slepim, telesno, duhovno ili duševno hromim - suđeno je da stignemo Bogu.

Ako danas nešto ne umemo - naučićemo sutra.

Onaj koji vas je danas povredio i dalje po svojoj suštini ostaje božanski. Međutim, ako na zemaljskom planu ne postane bolji danas, dogodiće se to sutra, a ako ne sutra, onda nakon mesec dana. Telo se zaustavlja u svojoj evoluciji i raspada, dok se evolucija unutrašnjih nivoa nastavlja. Zato gledajte na čoveka kao što biste gledali na dete koje danas ne ume da voli, ali će nakon nekog vremena naučiti.

Najbolje vaspitavanje je promena sebe, jer menjajući sebe, mi menjamo svet oko sebe i one koji se nalaze u našoj blizini. Ali budući da je proces vaspitavanja kroz sopstvenu promenu prilično dug, možemo primeniti i drugi aspekt vaspitavanja. Odnosno: pomoći drugoj osobi u njenom razvoju: u nečemu je hrabreći, a u nečemu ograničavajući.

Proces vaspitavanja druge osobe, odnosno njene promene, ispostavlja se da je neraskidivo povezan s našom sopstvenom promenom. Za mene trenutno ovaj koncept opraštanja izgleda ovako:

- 1) prihvatiti i prepoznati Božju volju u onome što se dogodilo;
- 2) sačuvati ljubav prema onome ko nas je povredio. Ili, preciznije: putem koga nam je stiglo pročišćenje;
- 3) pokazati spremnost da se sami promenimo i pomognemo drugoj osobi da se promeni.

Još jednom želim da naglasim: osećamo srdžbu prema onome od koga nešto očekujemo. Što više očekujemo od druge osobe, veće će biti naše uninije i ogorčenost kada to ne dobijemo. Očekivati znači biti zavisani. Što više zavisimo od zemaljske sreće, manje imamo ljubavi i više ogorčenosti i bola. Dakle, što ste manje usmereni na zahteve, pretenzije i očekivanja, brže će se vaš muž, iz trgovca u prodavnici, od koga zahtevate da vam izda robu koju ste platili, pretvoriti u dete od koga ne očekujete ništa, shvatajući da je pružanje ljubavi, pažnja i briga o drugoj osobi - sreća sama po sebi. Tada u svakom bolu, koji vam on pričinii, nećete videti njegov prestup, već sopstveno nesavršenstvo.

Tada vas svaki bol neće podstaknuti ka uništenju, odnosno osudama, srdžbi i osveti, već ka stvaranju, ljubavi, opraštanju i ličnim promenama.

P.S. Opraštanje drugome će sačuvati našu ljubav ne samo prema njemu, već i prema sebi. Sve dok smo robovi ljudske sreće, moramo nekoga da tlačimo - ili druge ili sebe.

Čovek počinje istinski da radi na sebi tek kada udari glavom u zid. Kako da znamo da je vreme da počnemo da radimo na sebi, da ne bismo dočekali ekstremne situacije? Sergeju Nikolajeviču, molim Vas, recite koja je to čarobna reč koja će nas sve naterati da krenemo u tom pravcu.

Jeromonah Serafim Rouz je jednom prilikom rekao: „Vremena je ostalo daleko manje nego što mislimo“. I dovoljno je da se letimično osvrnemo oko sebe i vidimo kako je čovečanstvo u veoma ozbiljnoj krizi. I nikakvi spoljašnji pokušaji neće promeniti situaciju. Ako se budemo primoravali na mukotrpan rad na sebi, znači da nam se on ne dopada i da činimo nasilje.

U radu na sebi treba videti zadovoljstvo, a ne muku.

Potrebno je da se polagano svakodnevno menjate i iz toga crpите zadovoljstvo.

Potrebno je da osetite da je ljubav prema Bogu mnogo veće zadovoljstvo od seksa, alkohola, druženja, ispunjenja bilo kakvih želja.

I kada osetimo zadovoljstvo zbog činjenice da smo postali čistiji i dobrodušniji, neće biti potrebe da nagovaramo i ubeđujemo sebe da je vreme da radimo na sebi. Radićemo to svakog trenutka.

I tada ćemo u radu na sebi osećati radost težnje ka ljubavi, a ne mučenje usmereno na obuzdavanje želja.

Vaše knjige su mi veoma pomogle, ali stvar je u tome što čim se završi još jedna kriza u mom životu, postepeno se opuštam i nakon nekog vremena opet primećujem u sebi iste mane.

Tok vremena je kao tok vode.

Ako ne plivamo u jednom smeru, tok nas nosi u drugom.

Nedavno sam došao do zaključka da traganje za Bogom na unutrašnjem planu mora biti konstantno, jer će se u suprotnom umesto božanskog, u nama pojaviti izopačeno i agresivno ljudsko.

Zašto ljudi na razne načine dolaze do božanske ljubavi?

Jedni treba da prođu kroz vatru i vodu, drugi kroz bakarne trube (ruska poslovice: „Proći kroz vatru, vodu i bakarne trube“: voda i vatra su fizička iskušenja, a bakarne trube moralna, tj. vezana za slavu, popularnost - prim. prev.), a za treće je rano da prolaze kroz bilo šta. Svako je na svom stupnju.

Najvažnije je znati kuda ići.

Koliko nam je potrebno da se uzdignemo za stepenik više, toliko će nam i biti dato.

Ne treba zaboraviti da je Božja volja usmerena na pomoć u zadobijanju ljubavi prema Bogu.

Stoga, sve ono što nam se događa usmereno je prvenstveno na jačanje ljubavi, a ne na poboljšanje života, jačanje želja i dr.

Ako ovo budemo shvatili, s Višeg plana će nam stići tačno ono što nam je potrebno.

Pročitala sam samo Vašu prvu knjigu i veoma sam potresena zbog onog što sam pročitala. Svi moji stavovi i principi se raspadaju, izgubljena sam. Ne znam kako dalje da se ponašam i mislim o sebi, ljudima, svemu oko sebe i onome što se dešava. Molim Vas, odgovorite mi. Iščekujem Vašu poruku.

Božanski pogled na stvari podrazumeva lakoću, radost i ljubav u duši. Pokušajte na taj način da gledate na svet oko sebe i videćete Božju volju u svemu, pa će vam biti lakše da se promenite. Jer, svet doživljavamo u zavisnosti od stanja u kome se nalazimo. Promena pogleda na svet je ponekad vrlo mukotrpana, a ponekad i smrtonosna jer je naglo prestrujavanje informacionih struktura opasno.

Dakle, pred vama je širok put i brojne promene na koje treba da budete spremni. Osnovni algoritam spoznaje sveta je videti božansku ljubav u svemu što se događa.

DECA

Muž i ja nemamo dece. Juče, nakon što sam odgledala Vaš seminar od 2. aprila 2002. godine u Sankt Peterburgu, na nas je naleteo automobil. Hvala Bogu, nije bilo žrtava. Sve Vaše knjige sam pročitala. Nakon čitanja se osećam predivno! Međutim, interesuje me zašto muž i ja još uvek ne možemo da imamo decu?

Dete nastaje iz ljubavi i da bismo mu predali porciju ljubavi, u tom trenutku je potrebno izgubiti zemaljske vrednosti.

Što više u trenucima bola i gubitaka sačuvamo ljubav i idemo ka njoj, toliko će naši potomci biti zdravi.

Što su nam suđena talentovanija deca, time veću porciju ljubavi treba da im predamo.

Samim tim više bola i patnje moramo da dobijemo kroz preliminarno pročišćenje.

To što je na vas naleteo automobil, svedoči da ste u nedovoljnoj meri prihvatili uniženje zemaljskih vrednosti i da su vaši kapaciteti još uvek mali.

Što je veća koncentracija na Boga, što se intenzivnije budete menjali kroz rad na sebi, brže i bezbolnije će proći priprema za rođenje dece.

Jedan ruski ministar je ispričao ovakvu priču: On i žena su bili u braku nekoliko godina, ali im Bog nije dao decu. A zatim ih je jedna vračara posavetovala: „Udomite sa ulice jadnog, nesrećnog, odbačenog i bolesnog psa i Bog će vam podariti sreću“. Isprva nisu poverovali vračari, ali posle nekog vremena se ukazala prilika da zbrinu baš nesrećnog psa sa ulice. Izlečili su ga i on je počeo da živi kao član porodice. Posle nekog vremena je žena ostala u drugom stanju. Kada je došlo vreme da se porodi, pomislili su da se dete i pas neće slagati ili da će jedno drugom smetati i psa su udomili u dobre ruke. Tada je vračara rekla: „Kako ste mogli da date psa koji vam je doneo sreću? Sada ćete je izgubiti“. I zaista, kada se dete rodilo, u porodici je došlo do potpunog kraha i nakon nekog vremena se porodica raspala.

Ranije sam pisao o situaciji sa ženom koja nije mogla da rodi, ali kada je uzela dete pod hraniteljsku zaštitu, zatrudnela je i rodila dete. Zašto? Zato što se ljubav probija kroz sloj blagostanja, želja i slično.

Kada čovek istrajno neguje ljubav u sebi, kao i potrebu da pruža drugima, tada se čisti njegova duša i prirodne strukture polja. Zato što je to jedno isto. Pročišćenje duše, odnosno najdubljih struktura, pre ili kasnije dovodi do pročišćenja površinskih fizičkih struktura, tj. onih koje su povezane s telom.

Kada je reč o zemaljskoj ljubavi, najvećim delom smo u ulozi potrošača. Usmereni smo na želje, život i njegovo produženje.

U božanskoj ljubavi mi dajemo. Što je više božanske ljubavi u našim osećanjima, više nas usrećuje da dajemo, a ne da uzimamo.

Duša se pročišćava posredstvom onih koji teže više da daju nego što uzimaju. Pošto se dete ne rađa iz želja, već iz ljubavi, da bi došlo na svet, žena mora da izgradi naviku da pruža ljubav i energiju. Ljubomora, uvredljivost, zaokupljenost seksualnim željama, kao i prejedanje - sve to povećava konzumerizam i lišava nas energije neophodne za rađanje dece. I ne samo dece, već i energije neophodne za održavanje i razvoj porodice. U poslednje vreme ženama koje pate od neplodnosti savetuju gladovanje. I mnoge žene su posle takvog lečenja zatrudnele.

Na zemaljskom, površnom nivou, mi dobijamo energiju kada nešto uzimamo, unosimo hranu, izlažemo se sunčevim zracima i dr. Na božanskom planu mi dajemo. I ukoliko budemo usporavali zemaljski nivo, ograničavali se u hrani, seksu, željama, naročito u proleće, kada se takve želje formiraju, biće nam lakše da osetimo Boga i ispunimo dušu ljubavlju i energijom. Jer energija je funkcija vremena, a vreme je funkcija ljubavi.

Vraćam se na pitanje. Zašto ljudi udomljavaju životinje?

U ljudskim odnosima se retko dešava nesebična ljubav. Obično se ispoljava kao ljubav prema deci ili roditeljima. Zašto? Zato što je ljubav zatamnjena zemaljskim faktorom, a osnova zemaljske sreće leži u seksualnoj želji, odnosno životu i njegovom produžetku. Zbog toga je ljubav prema roditeljima i deci, ljubav u kojoj je blokirana seksualna želja - čistija i dugotrajnija.

Iz tog razloga su srećnije i duže traju porodice čiji je odnos prvenstveno utemeljen na prijateljstvu i poštovanju, a tek potom na seksualnim odnosima.

Ljubav prema životinjama liči na ljubav prema detetu. U toj ljubavi je mnogo pružanja i brige a istovremeno izostaju zamerke, koje ubijaju ljubav. Kako se možemo ljutiti na životinju? Kućni ljubimci često zahtevaju više pažnje nego što zahteva dete.

Ako pas ima pedigre i odnegovan je, ljubav prema njemu već pretila da bude koristoljubiva, jer on ima pedigre, lep je i dr. To znači da je u tom odnosu manje davanja. Ali kada ničeg od toga nema, nesebičnost je maksimalna.

Što više dajemo u ljubavi, više je dobijamo. U Bibliji je rečeno: „Ljubav pokriva mnoštvo grehova“ (Prva saborna poslanica Svetog apostola Petra 4:8)

Povremeno sam kod mojih pacijenata primećivao poražavajući sliku. Zamislite ženu čije unutrašnje stanje je katastrofalno, a parametri užasni. Međutim, dovoljno je da se zaljubi i krene da sledi ljubav, odbacujući strahove, pretenzije i logiku - svi njeni parametri se naglo popravljaju i polje počinje da joj sija. Međutim, u njoj se kasnije pojavljuju ambicije, sumnje, zdrav razum poziva na blokadu ljubavi i sve se brzo vraća u svoj prethodni tok, pa čak može da dođe i do pogoršanja. Ali ako bude u stanju ljubavi živela ne samo dan, dva ili nedelju dana, počće unutrašnji preporod koji će je pročistiti ništa slabije od molitve.

Emocije naše svesti prodiru u dubinu otprilike nakon godinu i po dana. Čovek se potpuno menja i dobija drugu sudbinu, drugu karmu.

Mislim da je Serafim Sarovski rekao: „Kada Bog pozove čoveka, onda mu molitva više nije potrebna. Molimo se da bismo osetili božansku ljubav u duši, da bismo se kroz nju ujedinili s Bogom i osetili da smo deo Njega“.

Dakle, sve dok je životinja bila u kući, u duši ove žene se formirao mehanizam umeća ljubavi, odnosno neprestano pružanje ljubavi, topline i dobrodušnosti. Zašto rođeno dete nije moglo da u ženinoj duši podrži ovaj proces? Zato što se uključio mehanizam zemaljske sreće. Jer to je njeno dete, njen deo, nastavak je njenog života. Znači da tu odmah ima mesta strahovima, strepnjama, nezadovoljstva sobom i drugima, odnosno eksplozije želja. Ona još uvek nije naučila da voli, a pristigla joj je sreća. Temelj je još uvek slab, a kuća je izgrađena na njemu.

Zašto su se ranije, nakon rođenja deteta, prinosile žrtve, bogati darovi? Zato što se Bogu približavamo ne kada uzimamo, već kada dajemo.

Da je žena izbacila psa na ulicu, mehanizam nesebične ljubavi, davanja i brige bi se prosto zaustavio, novorođenče ne bi dobilo pozitivnu ljubav, energiju od majke na suptilnom planu i verovatno bi umrlo. Budući da su psa poverili u dobre ruke, mehanizam umeća ljubavi se nije razorio, već je samo usporio. Bilo je dovoljno energije za život deteta, ali ne i za podršku porodice.

Moje dete zadirkuju i vređaju u školi. Kako da se ono pravilno postavi?

Kao prvo, ispravno mora da se ponaša njegova majka. Deca poseduju mnogo veću intuiciju od odraslih. Reaguju na podsvesnu agresiju mnogo brže i grublje. Dečak koji je spolja potpuno smiren može podsvesno da mrzi svoje vršnjake, ili da mrzi i omalovažava sebe, i ne sluteći da se to dešava.

U oba slučaja privlačiće spoljašnju agresivnost, odnosno, postaće objekat ponižavanja svojih vršnjaka.

Stoga je potrebno naučiti ga pre svega dobrodušnosti, a ne osvetoljubivosti i osuđivanju. Dete senzitivno osluškuje emocije roditelja i kopira ih. Ako ga roditelji budu učili prvenstveno dobrodušnosti, a zatim zaštititi, neće praviti tragediju od toga što ono ima problem s vršnjacima, već će se situacija postepeno popravljati. Ali to je površinski „odlivak“ emocija, koji dete neprestano pozajmljuje od svojih roditelja. Najdublja reakcija na događaje formira se u periodu koji prethodi detetovom rođenju.

Ukoliko majka bude neprestano podsticala osećaj nadmoći prema mužu ili drugim ljudima, ako dugo bude osuđivala, ljutila se ili osećala uninije, gubila volju za životom u periodu uoči začeca deteta, ili u toku trudnoće, sa sigurnošću se može reći da će njeno dete imati problem u komunikaciji s vršnjacima.

S čim je povezana okrutnost tinejdžera u današnje vreme?

Fizički i mentalni razvoj kod dece se odvija mnogo brže nego kod odraslih osoba. Samim tim, karakter i pogled na svet mogu brzo da im se menjaju. Moralno vaspitanje formira ne samo pogled na svet tinejdžera,

već i njegov karakter i sudbinu. Moral kontroliše čovekovu agresiju prema drugima, razvija u njemu veštinu da prevazilazi svoje želje, orijentiše se na ljubav i dobrodušnost. Koncept moralnosti je izgradila religija, što je društvu obezbeđivalo strateški opstanak.

Sovjetsko društvo je propalo zato što su njegova ideologija, filozofija i moral zapravo bili štetni, zasnovani na prioritetu fizičkog blagostanja i zemaljskog principa u celini. Kada nema države, otpočinje proces njenog formiranja, pojavljuju se plemena, koja se zatim ujedinjuju u kneževine, a one postepeno u državu. Pre 10-15 godina su se zbog slabe države pojavile banditske grupe koje su međusobno ratovale i koje su se ujedinjavale u veća plemena. Naravno, među njima su se izdvajali u lidere oni koji su imali više iskustva u plemenskom razvoju i preživljavanju, odnosno ljudi sa Kavkaza.

U današnje vreme Rusija predstavlja feudalnu zemlju s tendencijom prelaska u monarhiju. Imajući u vidu da u državi ipak postoji i da je akumuliran ogroman duhovni potencijal, ovaj proces kod nas ne traje vekovima, već svega nekoliko decenija. Međutim, plemenska psihologija kriminalaca, koju je omladina dobila u zamenu za izgublenu, nije mogla da ne utiče na savremenu generaciju. Popustljivost prema svojim željama, dopuštanje svega, seksualni promiskuitet, ponižavanje drugih, kao i kult novca - sve se ovo nije samo godinu dana promovisano na ulicama i TV ekranima. I ukoliko se pri socijalizmu čovekova duša usmeravala ka višim humanim vrednostima, posle njegovog kraha svi su počeli da se klanjaju prolaznim vrednostima.

Degradacija svesti dovodi do degradacije ponašanja, a zatim do degeneracije potomaka ili njihovom izostanku. Upravo ovaj proces trenutno i primećujemo kod mnogih adolescenata. Ali, što je primetno, najveći broj tinejdžera su zdravi, jer je u Sovjetskom Savezu većina bila intuitivno pobožna. Težnja ka duhovnosti i višim moralnim konceptima bez uvećanja ljubavi u duši je nemoguće. Bez obzira na to što je sistem socijalizma bio osuđen na propast, strateško razmišljanje i akumulacija ljubavi su učinili svoje. Dobili smo zanimljivu sliku. S jedne strane - ogroman neiskorišćen potencijal, s druge - siromašan mentalitet države, odnosno njegovo nepostojanje. Stihijnost u ideologiji neke ljude odvodi ka religiji, a druge ka novcu.

U ovom trenutku vidimo kako se formira nov pogled na svet ruskog čoveka. Novac polako prestaje da ga omamljuje, ali svedozvoljenost i seks i dalje su idoli današnje omladine. Posledice

takvog pogleda na svet se i dalje osećaju. Istrajavanje na tome da se ne izgrađuje nov pogleda na svet, već se mehanički nešto ukrade sa Zapada, ne ide u prilog savremenoj ruskoj kulturi.

Nedavno sam uključio i odmah isključio televizor. Deca su sedela u blizini. Šta smo videli na TV ekranu? Preko celog ekrana jedna holivudska zvezda je, napravivši grimasu na svom mladom i lepom licu, urlala: „Sve što ti je potrebno je samo veliki polni organ i ništa više!” Naša podsvest ima svoje osobenosti. Kada neku reč čuje dvadesetogodišnji dečak, on može da je ignoriše i zaboravi, ali na dvanaestogodišnjaka to može da izvrši ogroman upliv i da utiče na čitav njegov budući život.

Dakle, trenutno smo svi još uvek deca i cela zemlja željno upija svaku životnu filozofiju, pokušavajući da izgradi neke smernice za delovanje. Osveta, mržnja, pohlepa, okrutnost i beskrupuloznost, koji su preplavili TV ekrane, kod omladinaca se učvršćuju kroz postupke, a zatim oni postaju kriminalci, moglo bi se reći - na genetskom nivou.

Naime, kod dece se svaki program višestruko pojačava. Naivno je ako mislimo da se okrutnost posle određenog vremena može zaboraviti.

Naša podsvest ne zna za „rok trajanja”.

Nekom prilikom sam u novinama naleteo na vest o jednom zverskom ubistvu. Starica - penzionerka, ubila je komšinicu bez bilo kakvih motiva. Kasnije, tokom istrage, razjasnilo se sledeće: starica je preživela blokadu Lenjingrada i tokom jednog napada gladi pozvala je svoju komšinicu, ubila ju je, leš raskomadala i onda ga je pojela. Prošlo je pedeset godina i na površini je sve zaboravljeno, ali odjednom je na TV-u ekranu prikazan program o blokadi Lenjingrada. Program ubistva se uključio automatski: starica se pridigla, otišla kod komšinice, pozvonila joj na vrata, pozvala je u goste, a zatim ju je ubila. Međutim, nije imala vremena da joj odseče glavu jer se vratio komšiničin muž. Trijumf gladi i želja nad ljubavlju, kada se osnaži postupcima, u podsvesti može da se očuva duže od jednog pokolenja.

Poznata su mi dva načina za prevazilaženje unutrašnje želje za ubistvom:

Prvi je sledeći: raspad duše mora da se pretvori u raspad tela. Bolest, patnje i smrt u izvesnoj meri iskupljuju ono što je čovek ranije učinio. To je spontani put;

Drugi put je svestan, a sastoji se od ljubavi, pokajanja i sopstvene promene.

Kroz okretanje Bogu možemo da promenimo dubine naše podsvesti za koje čak i ne slutimo. I što je ozbiljnija naša želja da se promenimo, rezultat će brže doći.

Nekada nisam mogao da shvatim jedan fenomen. Recimo, kad uočim da je onkološka bolest povezana s čovekovim karakterom i pogledom na svet. Zatim toj osobi objasnim povezanost bolesti s njenim najdubljim emocijama u telu, koje je možda obrazovao pre 20 godina. Čovek počinje da preispituje svoj život, menja svoj stav prema svim događajima i rak prolazi.

Tumor prolazi, ali vidim da se njegov karakter nije promenio. Odnosno, s Višeg plana mu je dat avans za njegove buduće konkretne promene. I mnogi, ne shvatajući to, prestaju da se menjaju i pitaju se zašto im se bolest opet vratila.

Zašto namera ipak može da leči? To nisam odmah shvatio. Kada se to dogodilo, pacijentima sam govorio sledeće: sve što ste nekad radili u životu nastavite i dalje radite.

Holografičnost Vasiona u prostoru znači da na suptilnom nivou ona predstavlja tačku. Budući da je spoljašnji plan povezan sa primarnim, suptilnim, svaki delić Vasiona poseduje kompletnu informaciju o njoj. Ispostavilo se da je Vasiona holografika i u vremenu. Odnosno, na suptilnom i primarnom planu prošlost, sadašnjost i budućnost takođe predstavljaju tačku.

Stoga, u svakom procesu koji se odvija, skrivena je informacija o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

I procesi koji su spolja prigušeni nastavljaju da traju na suptilnom planu. Sve što se događa formira svest i utiče na nju.

Međutim, moguć je i obrnuti proces. Svest formira događaj i utiče na njega. Dakle, kada postavite cilj i nameravate nešto da učinite, u podsvesti to počinjete da radite svakog trenutka.

Ako je čovek spreman na podvig, onda ga on čini na unutrašnjem planu svakog trenutka. Prostim jezikom govoreći, spremnost da nešto uradimo već predstavlja delovanje.

Zbog toga čovekov pogled na svet u podsvesti istovremeno predstavlja i njegovo ponašanje. I budući da je kod omladine taj proces daleko intenzivniji nego kod odraslih, današnji stihijski ili svesno oblikovan pogled na svet našeg društva, posle nekog vremena će određivati i kulturu i politiku buduće Rusije.

Sin mi je napunio 15 godina. Već četiri godine je u našoj kući „poltergejt“. Sve ove godine „nešto“ napada, muči i guši dete. Ne dopušta mu da ide u školu (nestaju mu cipele, čak i odeća s njega, udžbenici, sveske). Šta to predstavlja? Zašto moj sin ima takvu sudbinu?

Dijagnostikovao sam vašeg sina prema vašem rukopisu. Slika je otkrila sledeće: to je dvojniki vašeg sina koji mu spasava život. Školu ili fakultet čovek podsvesno poistovećuje sa srećnom sudbinom, koncentriše se na svest i sposobnosti. I ako detetu od te zavisnosti preti smrt, ono gubi želju za učenjem, a ukoliko mu je suđeno da ima svoju decu, njihove buduće duše, ili sadašnja deca, radiće sve da bi mu spasili život. Ovaj proces je kod njega započeo od 11-e godine. Sada zamislite kako počinje period puberteta i duša vašeg sina dolazi u kontakt s budućom ženom, majkom njegove dece. Na suptilnom planu on počinje da prolazi kroz uniženja, uvrede, odnosno uključuje mu se mehanizam pročišćenja duše kroz različite situacije. Međutim, nivo njegove gordosti je osmostruko veći od smrtonosnog.

Zašto? U vašem rodoslovu su žene bile sklone osudama i kritikovanju ljudi, odnosno svest je postavljena iznad ljubavi. Znači, i vaš sin neće pretrpeti krah svesti. To znači da će se sudbinske neprijatnosti, neuspesi, nepravde i poniženja vašem sinu ispostaviti kao nepremostive prepreke. On neće moći da sačuva ljubav u trenucima pročišćenja koje mu pristiže kroz druge ljude. Dakle, potrebno je usporiti razvoj njegove svesti, destabilizovati je i tada će on imati priliku da preživi i ima svoju decu. Čim su se tako usrdno zauzeli za njega s Višeg plana, duše njegove dece su u dobrom stanju, zbog čega vam čestitam. Harmonizujte svoju dušu, naučite sina da se moli i sve će se vratiti u normalu.

Moje dete obožava da pravi grimase i izgovara najrazličitije grubosti i gluposti, kao i da komanduje odraslima. Šta je uzrok ovakvog ponašanja?

Sve izopačenosti, okrutnosti, kao i bolesti, pojavljuju se kad nema dovoljno ljubavi prema Bogu u duši. Postoje dve kategorije bolesti. U jednu spadaju bolesti osoba koje na unutrašnjem planu imaju pravilno usmerenje i na dobrom su putu, a u drugu spadaju bolesti osoba koje su pogrešno usmerene i koje su skrenule s pravilnog puta. Ove bolesti izgledaju drugačije. U prvom slučaju je čoveku s Višeg plana data

osećajnost, intelekt ili sposobnosti koje su daleko iznad prosečnog nivoa, ali njegovoj duši nedostaje ljubavi i on ne može da se nosi s tim. Ili je u njegovom rodoslovu, ili prošlim životima, bilo mnogo grehova, pa mu u tom slučaju čak ni svesna težnja ka ljubavi neće odmah omogućiti da prevlada inerciju svojih osećanja. Takvu osobu s Višeg plana čiste bolestima koje će mu pomoći da uveća obim ljubavi u duši. Ona će patiti, prevazilaziti grehe i krenuti ka ljubavi, a u njenoj duši će osnažiti pozitivna tendencija.

U drugom slučaju, čovek gubi pravilan smer, svesno odbacuje ljubav i prepušta se vrtlogu čulnog i materijalnog blagostanja. Tada, čak i ako nema nekih istaknutih sposobnosti ili grehova u rodoslovu, on će početi da oboljeva da bi se zaustavio pogrešan pogled na svet i degeneracija duše. U tom slučaju bolesti se „odozgo“ prvo daju kao upozorenje, zatim kao kazna, a na kraju samo kao uništenje, raspad svega, devalvirajući ljudsku sreću da bi se on ipak nakon toga vratio na ispravan put. Ali sve zahteva mnogo vremena i patnje. Šta raditi? Za neke ljude je negativno iskustvo važnije od pozitivnog. Dakle, neki ljudi pokušavaju da steknu autoritet i da se u sopstvenu održivost uvere kroz razvoj komunikacije i ljubavi. A neki, pak, kroz degradiranje i ponižavanje drugih. Kada čovek ne voli i ne ume da radi, nije navikao da daje, pojačano zavisi od osnova sreće, on se teško razvija, pri čemu se kod njega javlja iskušenje da ne napreduje tako što će preticati druge, već što će odbacivati one koji su u njegovoj blizini. Upravo ovaj model ponašanja bio je utemeljen u socijalizmu. Ovakvo ponašanje ukazuje na sve veću opasnost koja se nadvija nad detetom. S jedne strane je potrebno ograničiti njegovo neetičko ponašanje skoro do fizičkog kažnjavanja, a s druge strane ga treba naučiti da voli i da se razvija. Ali bolje je početi od sebe jer je ponašanje deteta, po pravilu, podsvesno duševno stanje roditelja osnaženo nekoliko puta.

Sa sinom imamo velike probleme. Svi njegovi postupci i karakterne osobine potpuno su suprotne od onih koje bismo mi, kao roditelji, želeli u njemu da vidimo. Uvek smo se trudili da za njega budemo pozitivan primer, ali negde smo pogrešili. Sada je to očigledno. Stalno smo uznemireni i ne znamo kako da ispravimo situaciju. Molim Vas, pomozite!

Mnogi roditelji greše u tome što su uvereni da deca usvajaju njihovo spoljašnje ponašanje i stremljenja. Roditelji razmišljaju na sledeći način: „Nisam počinio zločin zbog novca, nisam pljačkao i ubijao, nisam proklinjao ljude niti sam im se svetio. Pa zašto je onda moje dete potpuno drugačije?“ Odnosno, roditelj se primereno i moralno ponašao, ali iz nekog razloga je ova tendencija kod deteta izopačena. Dakle: moralnost i etičnost je ponašanje koje čoveka usmerava ka ljubavi. Ako se roditelji odriču ljubavi, dete će se odreći moralnosti. Pretpostavimo da je čovek stalno bio nezadovoljan svojom sudbinom i finansijskim položajem, ali je pritom bio čestit i uzoran građanin. Međutim, njegov sin počinje da pljačka i ubija. Roditelju je teško da shvati da su nezadovoljstvo sudbinom i sin-ubica, kada se pogledaju u vremenu - odricanje od Boga.

Spoljašnje neprihvatanje agresivne sredine smanjuje zavisnost, vezanost i podstiče ka aktivnim dejstvima. Unutrašnje neprihvatanje je odricanje od ljubavi i Boga.

Ono što neprestano činimo na spoljašnjem planu postaje naš unutrašnji plan.

Zbog toga ljudska logika mora biti promenljiva, a božanska - nepromenljiva.

Dakle, dugotrajno nezadovoljstvo sudbinom, ogorčenost na ljude, osuđivanje sveta, uninije i nedostatak vere u sebe, strah i sumnje u svoju budućnost, odricanje od ljubavi prema roditeljima, odricanje od ljubavi prema voljenoj osobi koja nam je svesno ili nesvesno nanela bol - sve to neosetno nagriza našu dušu na suptilnom planu. Kod dece to postaje primetno, a kod unučadi - katastrofalno. Duša bez ljubavi počinje da vene, ali to nije odmah uočljivo. Zato je bolje početi s harmonizacijom duše, ne čekajući da se pojave spoljašnje manifestacije. U tom slučaju vam se čak i kod odraslog sina može brzo promeniti karakter i ponašanje. U takvim slučajevima roditeljima sam objašnjavao: što su vam emocije jače, time dublje one zadiru u budućnost i, samim tim, utiču na potomstvo. Najjači bljeskovi emocija počinju u pubertetu. U tom periodu velike ogorčenosti na roditelje, strahovi, nedostatak volje za životom kasnije, nakon 10 godina, mogu da se ispolje kao vrlo ozbiljni problemi. Sledeći period je prva ljubav. Ispostavlja se da su čak i loša misao, omalovažavanje voljene osobe, katastrofalni na suptilnom planu. Po pravilu, prva ljubav je nesrećna i pričinjava mnogo bola. Isto kao i

prilikom porođaja, kada se kroz bol duše i tela pročišćava naša ljubav prema Bogu i naši potomci postaju životno održivi.

U trenucima prve ljubavi za dečake je najopasnije osuđivanje, a za devojčice uninije, odsustvo volje za životom. Sledeće rasplamsavanje osećanja se dešava pre poznanstva budućih supružnika i pre stupanja u brak.

U čemu je smisao fraze: „svi brakovi se sklapaju na nebesima“? To znači da se na suptilnom planu supružnici već dugo znaju, da već imaju zajedničku decu koja treba da dođu na svet. Dakle, čak i pri spolja suzdržanim i mlakim emocijama, u podsvesti supružnika može da se odvija revolucija. Ovde su međusobne zamerke i ljutnje takođe opasni. I još jedna veoma važna etapa - a to je ponašanje supružnika u toku ženine trudnoće. Njihov pogled na svet, karakter i ponašanje talože se ne samo u duši, već i u fizičkom telu, u genima deteta. Dakle, čak i kad retrospektivno ponovo prolazimo kroz život, odbacujući zemaljsku logiku i približavajući se logici ljubavi i Božjoj volji, možemo da promenimo prošlost naše dece, a time i njihovu budućnost.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču, kakvo je Vaše mišljenje o ljubavi prema idolima? Hiljade devojaka i mladića opčinjeno je slavnim pop-muzičarima, glumcima, sportistima, itd. Ali neki u tome crpe radost i inspiraciju, a neke može da navede i na samoubistvo. Zašto se to događa? Da li je za ženu štetno da sanja o nekom ko joj je nedostupan ako ima muža kog voli i porodicu?

Sećam se kako sam jednom, tokom leta, boravio na selu. Otišao sam po mleko kod farmera. Njegova supruga, smejući se, pokazala mi je prstom: „Vidiš onog gusana? E, to je naš junak. Zaljubio se u patku i nikome ne dopušta da joj se približi. Ide za njom kao da je vezan, miluje je, čupka. Neverovatno, ali on se zaista zaljubio, ne može da živi bez nje“.

Druga priča. Jednom sam se kupao na Južnom moru i video sledeću sliku: plivala je mala kamena pastrmka. Bila je prelepa, plava s belim tufnicama, a iznad nje je kao privezana plivala riba-igla, žute boje. Kao da se zalepila za nju. Bilo je očigledno da se šali s njom. I tako su plivale kao zalepljene među kamenjem. Šta sve to može da znači?

Svako živo biće ima svoj raspon percepcije sveta, svoju informacionu strukturu. Razvoj Vasiona se sadrži u sve većoj

raznovrsnosti, a istovremeno i u sve većem stremljenju ka jedinstvu. Međutim, ako postoji samo raznovrsnost, to dovodi do raspada, a ako postoji samo jedinstvo, to donosi okoštalost. Svako biće, koje se razvija u okvirima svojih mogućnosti, teži da se ujedini sa spoljašnjim svetom. To je garancija razvoja i opstanka. I to se manifestuje u različitim oblicima. Kada se u nekoga zaljubljujemo, mi se sjedinjujemo s tom osobom. U nas se ulivaju njen pogled na svet, njena osećanja, sposobnosti i talenti. I ne samo to.

Jedan profesor mi je nekom prilikom ispričao sledeću priču:

- Neka devojka se zaljubila u crnca i nekoliko meseci je bila u vezi s njim. Do intimnosti nije došlo, samo su se jednom poljubili. Zatim su raskinuli, ne sećam se iz kojih razloga. Godinu dana kasnije ona se udala i opet nakon godinu dana joj se rodio presladak sinčić - crnac. Možete samo da zamislite kako su se osećali mladoženja i roditelji.

Bio sam prinuđen da pozovem profesore koji bi mi objasnili da li je tako nešto moguće. Kao argument, čini se, navedena je sledeća činjenica. Naime, tokom nekoliko godina se sprovodio eksperiment ukrštanja konja i zebre. Međutim, mužjaci zebri i kobile nisu mogli da dobiju potomstvo, nije moglo da dođe do začeca. Kobile su vraćene pastuvima, i nakon nekog vremena, posle njihovog parenja, počele su da se rađaju zebre.

O čemu govori ova činjenica? O tome da je priroda Vasiona primarno informaciona.

Setite se Jevanđelja po Jovanu. „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč“. Ovo je direktno svedočanstvo informacione osnove Vasiona.

Znači, naš idol postaje onaj čija nam komunikacija pomaže u razvoju. U prijateljskoj komunikaciji mi preuzimamo ono što nam se dopada: volju, dobrodušnost, plemenitost, sposobnost druge osobe da voli, dok je na seksualnom planu sve ono što vidimo samo njen sićušan deo. Tu možemo da dobijemo ono što uopšte ne priželjkujemo.

Prema tome, mislim da je moguće imati muža kog volite i decu, a sanjati o idolu, ali je bolje sanjati o prijateljstvu i komunikaciji s njim nego o seksualnom odnosu, jer nikad ne znate kakvo iznenađenje možete da priredite mužu.

Uzgred, kod mene su na konsultaciji dolazile veoma lepe žene. Odlazeći, govorile su mi: „Volim vas“. Shvatao sam pozadinu tih reči.

Naime, na suptilnim planovima mi smo bespolna bića i reči kao što su „volim te“ oslobođene su strahova i vezanosti.

Što se tiče omladine i njene potrebe da ima idola - to je potpuno prirodna pojava. Uniženje želja je povezano upravo sa telom. A ljubav i davanje energije se neometano ostvaruju.

Ako čovek nema iskustva u prevazilaženju želja, onda koncentracija na idola kod nekih ljudi dovodi do toga im želje guše ljubav, a time i život. To zatim može da dovede do samoubistva. Prema tome, mislim da se prema idolu treba odnositi na sledeći način: sve ono što uzimamo od njega oponašajući ga, potrebno nam je zato da bismo njemu i drugima poklonili u mnogo većoj meri.

LIČNI ODNOSI

Napustio me je muškarac koga sam volela i od tada više ni u koga ne mogu da se zaljubim.

Zaljubljenost donosi daleko veću sreću od bilo kakvih materijalnih i duhovnih bogatstava.

Pre nego što nešto dobijemo, prvo moramo da izgubimo. I što je veća sreća koja nam se približava, toliko je bolnija i mukotrpnija priprema koja joj prethodi.

Ali ako ne umemo da gubimo, tada ostajemo i bez mogućnosti da nešto dobijemo.

Što više uvređenosti, uniženja, žalosti i gubitka volje za životom osetite prilikom rastanka, manje ćete imati šanse da prođete iskušenja koja vas u budućnosti očekuju. Tada snažna ljubav može tragično da se okonča po vas ili voljenu osobu.

Koliko nam je dato s Višeg plana, toliko moramo i da izgubimo. Kada nam pristigne ogromna sreća, ne osvrćemo se oko sebe i ne upoređujemo se sa onima koji su je lišeni. Međutim, kad krenu gubici i nesreće, mi se osvrćemo na druge i počinjemo da bivamo ogorčeni na sudbinu. Zbog toga shvatite jednu prostu stvar: svaki bol koji vam je sudbinski poslat zalog je buduće sreće. Ako svaku muku budete prošli suzdržavajući se od mržnje, ljutnje, straha i uninija, to je jamstvo da ćete u budućnosti biti srećni.

RELIGIJA

Pre nekoliko godina, Dalaj Lama, obraćajući se javnosti u Italiji, pozvao nas je da „život provedemo u konstantnoj sreći“. Novinari su odmah zatražili pojašnjenje: „Šta predstavlja sreća za najvećeg tibetanskog monaha“? On se malo nećkao, a potom je rekao: „Sreća je umeće da izbacimo iz glave stvari poput ljubomore, gordosti, gneva, i da ih zamenimo sveopraštanjem, strpljenjem i samorazvojem“. Vaše knjige govore o istom. Postoji li razlika?

Nema razlike. Ljudi koji se nalaze u podnožju planine vide potpuno različite situacije i slike, ali ako podignu glavu i pogledaju ka vrhu, videće istu sliku.

Svaki čovek koji može da vidi suptilne planove na kraju shvata da ne možemo da preživimo bez ljubavi i težnje prema Bogu.

Spolja gledano, pojam sreće može da bude povezan s poslom, novcem, nekretninama, slavom, moći, hranom, seksom, itd., ali ako sve to ne osigurava plamen ljubavi u duši, tada ono što je juče bila sreća i zadovoljstvo, danas postaje mučenje i agonija. Zavist, strah, ljubomora, uninije, osuda i ljutnja imaju moć da nas otrgnu od ljubavi i postepeno nas čine sve nesrećnijim. Svako od nas živi za sreću i teži ka njoj. Spoljašnje manifestacije sreće kod svakog izgledaju drugačije, ali uvek treba pamtiti u čemu je suština bilo koje sreće.

Sve dok težimo ljubavi i osnažujemo taj osećaj u duši, bićemo srećni. To je sreća koju nam niko ne može oduzeti. Jedino sami možemo da je se odrekemo.

Zanima me sledeće pitanje: za rođaka koji je preminuo pre 20 godina, dajem moleban za upokojenje. A šta ako se njegova duša ponovo inkarnirala na Zemlji, ili je u drugim svetovima, tj. on je negde sad živ? Da li mu možda time škodim? Jer poznato je da nije dobro moliti se za „upokojenje“ živih. Ipak, crkva ne priznaje reinkarnaciju?

Najbolja pomoć preminulom rođaku su vaša unutrašnja osećanja, vaše očuvanje ljubavi, otklanjanje zamerki prema živim i mrtvim. Svedočio sam na koji način to pomaže. Duši u svakom slučaju pomaže, bez obzira na to da li se nalazi u drugim svetovima ili na Zemlji.

U čemu je smisao molitve koja je namenjena drugom? U tome da ta osoba oseti Boga u sebi, ljubav prema Bogu kao najvišu stvarnost. Nema značaja da li je ona živa ili mrtva! Jer ljubav prema Bogu se nalazi van granica života i smrti. Ovde molitva uvek pomaže i nije važno gde se čovek nalazi, u kom svetu.

Moj prijatelj i ja posećujemo protestantsku crkvu. Obojica primećujemo sledeću pojavu: pre službe smo „crni“, tj. nervozni, besni, a kako ona odmiče, polako se „prosvetljujemo“ i postajemo spokojni. Da li je to zaista pročišćenje ili je iluzija? Osim toga što idem u crkvu, ne pijem, ne pušim, ponašam se kulturno, molim se, ipak osećam slatku žudnju prema najrazličitijim gadostima (magijanje, blud, samopovređivanje, klevetanje).

Na početku je hrišćanstvo jasno i dosledno naglašavalo prioritet ljubavi nad svim drugim! Zatim je, kroz svoje naredne ogranke i struje, bilo prisutno sve više logike, zdravog razuma, a sve manje ljubavi prema Bogu. Zbog toga, neprimetan prioritet koji se podsvesno daje moralu, etici i principima često donosi suprotan rezultat. Što se čovek više moli, ispoveda neki pravac, pritom ne mislim na hrišćanstvo, već upravo na njegove ogranke, živi kroz njega, više mogu da se ispolje neprirodne želje. Zato mislim da pre svega treba ponovo pročitati Bibliju i osetiti ono iz čega su nastali svi drugi tokovi. Osetiti da je ljubav prioritetna u odnosu na sve misli, želje i život. Možda će tada biti manje neprirodnih stremljenja i svega ostalog.

Stalno ponavljate da treba da se molimo. Molim Vas, recite kako? Da li po molitveniku ili samo treba svima da opraštamo, otklanjamo strahove i preispitujemo život? Takođe: u koje vreme je najbolje moliti se?

Isus Hristos je dao molitvu. Čini se da posle njega sastavljati molitve predstavlja svetogrđe. Ali molitve su se pojavile i pojavljuju se i dalje. Kako se prema tome postaviti? Da li je to prestup prema onome što je rekao Hristos? Da li je to prestup protiv vere u Boga? Ili je

odricanje od glavnih zapovesti? Zašto ljudi i dalje sastavljaju molitve i zašto ih koriste?

Zato što Boga treba postojano da spoznajemo. Boga neprestano tražimo u sebi, i isto tako tražimo reči koje će nam pomoći da Ga osetimo u sebi. Zbog toga nije najvažniji tekst molitve, već mogućnost da u sebi osetimo večnu ljubav, priliku da prevaziđemo privlačnost zemaljske sreće, da volimo sve ono što ima ljudsku prirodu kao što bismo voleli svoje dete, bez obzira na to da li je u pitanju naš život, telo ili svet koji nas okružuje.

Svaki čovek zna vreme koje mu je najbolje za molitvu. Uglavnom je to vreme kada nas ne ometa um. To je rano ujutro, kao i onda kada smo odrešeni od svega i možemo da pronađemo vreme i mesto za to. Takođe, u trenucima kada zaista osećamo potrebu da se molimo. Zbog toga ne mogu nešto precizno da definišem. Kad čovek neprestano teži ka Bogu u svojoj duši, on ima pravo sam da izabere gde, kada i kako će se moliti.

Govorili ste da se čoveku koji poseduje veliku energiju božanske ljubavi mogu dešavati najrazličitija čuda, kao što je, npr., da utiče na to da mu izrastu pojedini delovi tela, da normalizuje rad unutrašnjih organa i još mnogo toga.

Ako gušteru izraste nov rep, to znači da u prirodi postoji mehanizam regeneracije delova tela. Pitanje je zašto to ne funkcioniše i kod drugih? Ako je reč o čoveku, onda je sve vrlo prosto. Neranjivost našeg tela, regeneracija svih organa označava zaustavljanje, odnosno prestanak razvoja. Čovek prestaje da bude odgovoran pred prirodom.

Zamislite da se vozite automobilom koji, šta god činili, nikada neće uzrokovati ono što bi moglo da vam ugrozi život. U tom slučaju ćete početi da ubijate sve oko sebe. Odnosno, pojačana sigurnost je zaustavljanje razvoja. Kad naučimo da se razvijamo i prevazilazimo svoju sigurnost, verovatno nam više neće biti potrebna takva bespomoćnost. Mi nismo spremni za promene. Naš pogled na svet, naša usredsređenost na ljubav trenutno je ništavna da bi nam omogućila da dotaknemo određene istine, koje će nam pomoći da istinski promenimo svet oko nas. Dakle, ponovo se vraćamo na temu ljubavi i sopstvene promene.

Da li muškarac i žena koji se vole mogu da na rastojanju osete jedno drugo, šalju nevidljive signale, nešto poput telepatije?

Svi ljudi koji su bliski neprestano su međusobno povezani. Oni neprekidno razmenjuju informacije na podsvesnom nivou. Na suptilnom planu komuniciraju daleko aktivnije nego na spoljašnjem. Mnogo puta sam imao prilike da posmatram situacije kad mladić prvi put prilazi devojci i kad se upoznaje s njom. Ako mu je ona suđena, unutrašnji dijalog među njima protiče tokom nekoliko godina, i sve je već rešeno na suptilnom planu. Unutrašnji svet, koji ne vidimo, radi mnogo revnosnije i aktivnije od spoljašnjeg. Ne samo osobe koje su u emotivnoj vezi, već i rodbina, a ponekad i nepoznate osobe međusobno razmenjuju informacije.

Sve što nam se događa na površini odavno se dogodilo na suptilnom planu.

Posle čitanja Vaših knjiga i rada na sebi, zdravlje mi se znatno poboljšalo; mesec dana me nije napuštao osećaj topline i ljubavi, nije bilo tuge i strahova. Mesec dana kasnije iz mene je iznenada pokuljala „negativnost“, zdravlje se pogoršalo i čak su se pojavile neke boljke kojih ranije nije bilo.

Još jednom ponavljam, a odnosi se na sve:

Vrlo mi je mučno da se bavim zaludnim temama.

U knjigama sam napisao da se pročišćenje dešava u etapama: prvi sloj ste lično vi, a zatim slede vaša deca ili prošli životi, itd.

Život je sinusoida. To je potpuno prirodno: pročišćenje ne može da usledi odmah, u svim slojevima. Nismo spremni za to.

Kakav je Vaš odnos prema Reikiju? Neke njegove uredbe se podudaraju s informacijama koje Vi dajete u svojim knjigama, kao što je na primer to da pacijent ne može da se izbavi od bolesti ukoliko ne promeni svoj odnos prema životu. Da li se pomoću Reikija zaista može izlečiti svaka bolest?

Kada sam počeo da radim sa suptilnim planovima, video sam da su kod pacijenata koji su nastojali da primenjuju Reiki, počeli problemi.

U početnoj fazi je Reiki vrlo dobar, ali, napredujući dalje, pojavljuju se problemi. Dijagnostikovao sam ženu koja je imala veličanstveno polje i koja je živela u skladu sa sistemom Porfirija Ivanova, ali je kod njene dece polje bilo u katastrofalnom stanju. Odnosno, čovek sebe pokušava da harmonizuje svojevrsnim nasilnim metodom, dok dublje promene ne nastupaju, što vrlo štetno deluje na njegovu decu.

Dakle, Reiki sistem, s moje tačke gledišta, nije oslobođen nedostataka, ali je on daleko manje štetan od drugih sistema za isceljenje u kojima čovek svojom energijom neposredno napaja drugu osobu, iako ne zna da li joj time poboljšava ili pogoršava stanje. Ponekad neispoljene slabe strane kasnije mogu da isplivaju kao prilično krupni problemi.

U knjigama govorite o karmi, reinkarnaciji, itd. U odgovorima na pitanja, čitaoce upućujete na Bibliju kao izvor. Čitam Bibliju i ne pronalazim nijednu činjenicu koja govori tome u prilog.

Istočnjački način razmišljanja priznaje inkarnaciju jer su mu polazište suptilni planovi, dok je zapadnjački tip razmišljanja uvek odbacivao inkarnaciju zato što je fokusiran na materijalnu, tj. spoljašnju stranu. Negiranje inkarnacije je povezano s tim što se hrišćanstvo pojavilo geografski bliže evropskom delu planete, kao i činjenicom što u njemu vlada zapadnjački način mišljenja. Čuo sam da je u originalnim biblijskim tekstovima, koji nisu bili podvrgnuti korekciji od strane Vaseljenskih sabora, postojao koncept inkarnacije.

Za mene je tema inkarnacije „radni trenutak“ koji mi pomaže da mnogo toga objasnim, koji realno funkcioniše i koji ja, kao dijagnostičar, uočavam. Ako budem raspolagao suprotnom informacijom, takođe ću je obelodaniti.

Nisam se udaljio od isceliteljstva, ali sa dosezanjem dubljih planova postaje opasniji uticaj povezan s kontrolom; potrebno je da u velikoj meri harmonizujem sebe. Odnosno, smatram da nisam spreman da pružim veću pomoć drugima svojim karakterom, pogledom na svet, i da, pre svega, moram da rešim problem koji je povezan lično sa mnom; ali konsultacije i dalje sprovodim iako se trudim da ne preterujem.

Zašto je monaška odeća dugačka (i kod muškaraca i kod žena) i koja je simbolika sveštenečke odeće? Kako generalno odeća, njen kroj, boja i eventualno tkanina, utiču na čoveka?

Mislim da je sveštenečka odeća usmerena pre svega na prevazilaženje osnovnih momenata zemaljske sreće, prvenstveno - teme želja. Crna boja simbolizuje odricanje od nečega, duga odeća označava sakrivanje tela, odnosno želja, široka odeća takođe prikriva telo i želje. Naime, odeća pomaže svešteniku da se odvoji od zemaljskog aspekta i da lakše radi s božanskim, ali odeća treba da naglašava i čovekovu lepotu i osećajnost, zato što bez zamaha želja mi ne možemo da se razvijamo. Trebalo bi da povećamo amplitudu želja, ali da istovremeno umemo da ih prevazilazimo. Ukoliko nemamo snage da ih prevaziđemo, odeću treba da promenimo.

Šta je božanska ljubav? Da li je to božanska energija + božanska informacija ili još nešto?

Ljubav se nalazi iznad svesti i zato, kad pokušavamo da je raščlanimo, analiziramo, postavljamo pluseve ili minuse, to onda podseća na đavolizam. Zbog toga mislim da se ne treba pitati šta je božanska ljubav.

Kako čovek da se promeni na unutrašnjem planu? Sve je moguće shvatiti umom, ali kako spoznati, načiniti unutrašnje promene bez napora uma?

Prvenstveno je sve potrebno shvatiti umom, sve spoznati. Zatim je neophodno odbaciti um i razumevanje, prestati analizirati, upoređivati, procenjivati i prepustiti se osećanjima.

Na predavanju sam govorio da misli treba da se pretvore u osećanja, i da sva osećanja treba da se pretvore u jedno: ljubav!

Želim vam uspeha na tom putu!

Kažete da je najvažnije čovekovo unutrašnje stanje, i da pri bilo kakvim neuspesima, gubicima i razočaranjima uvek treba sačuvati ljubav, dok se na spoljašnjem planu možemo suprotstavljati koliko god želimo. Molim Vas da ovo razjasnite.

Što je više ljubavi i unutrašnje harmonije u duši, manja je potrebe da grubo reagujemo na spoljašnjem planu, jer stanje u kome se nalazimo određuje spoljašnju situaciju. Gruba reakcija znači da u duši nema dovoljno ljubavi i da je zaštita neophodna isto kao što su čoveku koji ne može da hoda potrebne štike, ali kada se osposobi, on ih onda odbacuje.

Ako spolja ne možete da reagujete oštro, znači da se ispod sloja dobrodušnosti unutar vas krije ogromna agresija i da ćete, ako tako budete delovali, uništiti svoju dušu. Čovek treba da bude iskren i zato potiskivanje osećanja u komunikaciji s ljudima najverovatnije znači da posedujete veoma veliku unutrašnju agresiju. Ako potiskujete svoja osećanja i ne možete da budete grubi na spoljašnjem, postajete grubi na unutrašnjem planu. Stoga možemo da budemo blagi iznutra, ali ponekad moramo da postupamo oštro. Na primer, možemo lupiti dete po guzi ako je bezobrazno, ali ga voleti i dalje. Međutim, ako smo prepuni agresije, mržnje prema detetu, onda ćemo ga ubiti ili ćemo potiskivati mržnju i nećemo dopustiti grubosti da ispliva, što će na kraju dovesti do problema. Međutim, naizgled gruba, a da ne nanese štetu drugome, može da bude samo osoba koja je iznutra dobrodušna. Tada njena oštrina neće ubijati, već vaspitavati.

Ako se ne suprotstavljamo drugoj osobi, to se može protumačiti kao slabost ili kukavičluk, ali ako se monah ne suprotstavlja drugoj osobi, to se doživljava kao podvig.

Zato, ako se molite i pokazujete da ne popuštate zbog straha, već zato što sledite biblijske principe, tada vas neće unižavati, jer je nemoguće uniziti čoveka koji je iskoračio van granica zemaljskog i ima uporište u božanskom.

Kao što smo već govorili, mudraca je nemoguće uvrediti ili poniziti. Mislim da je to jasno.

Razočaran sam činjenicom što zagovarajući istočnjačku filozofiju, Vi ne želite da priznate Krišnu kao Vrhovnu božansku Ličnost. Moj zavetni san je da ćete jednom pročitati „Bhagavad-gitu“, kao i „Nektar predanosti“ i da ćete dati svoj komentar, čime ćete oživeti predivan pokret Svesnosti Krišne - Svesnosti Boga, i njegovu čistu tradiciju i težnje.

Čitao sam „Bhagavad-gitu“ i mogu reći da je to veličanstveno delo koje mi je mnogo toga poklonilo. Ono što je zapisano u njemu, kasnije se ponavljalo u drugim svetskim religijama; indijska filozofija je sazдалa taj kolosalni kulturni sloj, koje su potom iskoristile mnoge religije. Ali, recimo, imamo Bibliju, takođe imamo hrišćanstvo, a isto tako imamo i hrišćanstvo koje se podelilo na dva ogranka koja se međusobno ne podudaraju. Takođe postoji veliki broj sekti, religioznih tokova, i dr., a pojavljuje se i sve veći broj novih, koji tvrde da potiču direktno iz Biblije. I u tim sektama i strujama daleko od toga da je sve u najboljem redu. Prema tome, kada čovek kaže da su mu polazište Biblija ili Bhagavad-gita, to ne garantuje da je on potpuno razumeo suštinu onoga što pokušava da sledi.

Na konsultaciji mi je jednom prilikom bio krišnaista, kome je, po mojoj dijagnostici, ostalo malo da živi - ljubav prema Bogu mu se neosetno pretvorila u koncentraciju na duhovnost. Duhovnost je budućnost. Zavisnost od duhovnosti je zavisnost od budućnosti, agresija prema budućnosti i njen gubitak.

Prema tome, ja verujem da pročišćenje mora da se dešava kroz povratak praizvorima. Stvar je u tome što ljubav prema Bogu rađa želje, a potom skala želja rađa sva čovekova delovanja, te kada čovek kaže da će samo ponavljati ime Boga i voleti Ga, odricati se od svega drugog, to je isto kao kada bi želeo da zadrži glavu a odseče telo, koje mu više nije potrebno. Međutim, postoje i glava, mozak, kao i creva koja vrše funkciju varenja, ruke, noge, a takođe postoje i različiti stepeni razvoja i postojanja. Odsecati sekundarno radi primarnog podseća na majku koja se odriče svoje dece.

U određenoj meri krišnaizam pomaže da se reše problemi, ali nadalje dolazi do fascinacije površnim formama i odsustva unutrašnjih promena, sa svim problemima koji iz toga proističu.

Koliko će još trajati potpuno odsustvo vizije i razumevanja među liderima takozvanih „tradicionalnih“ religija? Da li od njihovih skupova, koji se sprovode slepo i mehanički, ima neke koristi i rezultata? Pišete da je komunizam sistem u kome odsustvuje povratna sprega, ali zar nije isto i s religijama? Naš narod nije zaslužio sveštenike koji će ga i pri najmanjim teškoćama predavati na milost i nemilost materijalistima, tako priznajući svoju nesposobnost. I zašto Vaš i slični metodi nisu šire rasprostranjeni?

Sveštenik je čovek koji svojim radom treba da pomaže ljudima da pronađu Boga u sebi. To je njegov posao. Svi mi, koji živimo na planeti Zemlji, imamo svoje probleme i slabosti. Ako u bilo kojoj religiji vidimo samo negativne strane, kao i slabosti, to onda liči na dete koje optužuje svoje roditelje ili pokušava da ih se odrekne. Savremena kultura i civilizacija ne bi mogle da nastanu bez svetskih religija. Upravo su nam one pružile razumevanje viših istina. Budući da nije bilo mnogo pojedinaca koji su mogli da dotaknu te uzvišene istine, pojavio se sistem kome je nedostajala povratna sprega. Međutim, na početku su znanja bila kolosalna, pa je čak i bez povratne sprege sistem besprekorno funkcionisao kako nekada, tako i danas.

Zbog toga, najveća opasnost sistema u kome nema povratne sprege je kad ima polazište u zemaljskim principima.

Božanski princip nije narušen kad nema povratne sprege. Strada zemaljski.

Božanske istine bez povratne sprege i dalje nastavljaju da žive, dok zemaljske propadaju.

Zato, pokušajte da se prema svešteniku postavite ne polazeći sa stanovišta zemaljske logike i marljivo tražeći njegove mane kao i nedostatke u religiji. Pokušajte da osetite kakvu je ogromnu ulogu odigrala religija u spasavanju svakog čoveka ponaosob kao i čitavog čovečanstva. Isti taj sveštenik, ma kakav bio, pomaže vam da osetite božansku ljubav, pomaže vam da praštate, jer on ispunjava biblijske zapovesti. Ako u nečemu greši ili se spotakne, to nije najstrašnije.

Najstrašnije je kada vi previše pažnje poklanjate njegovim greškama i zaboravljate na njegovu glavnu ulogu - da prenese osećaj ljubavi i praštanja svima nama koji proističemo iz Onoga koji je i stvorio hrišćanstvo.

Danas nastupa vreme kada mora da nas ujedinjuje ljubav, a ne zamerke. Prilično je teško da se sa optužbi, osuda i odricanja od svojih korena preusmerite ka ljubavi. Ali, pokušajte!

Ono što je najzanimljivije i najčudesnije je to da se skoro svi nakon čitanja Vaših knjiga - okreću Bogu. U svim Vašim knjigama pominje se termin „znak smrti“, ili „hijeroglif smrti“. Na nekim mestima se pominje i romb. Molim Vas, objasnite kako izgleda taj simbol, čak i ako je on Vaša subjektivna vizija.

Mislim da okretanje Bogu nakon čitanja mojih knjiga ne treba da čudi. Nekada je okretanje Bogu bio luksuz, put odabranih i čovek nije znao zašto uopšte treba da Mu se okrene. Moje knjige ne samo što pozivaju ili objašnjavaju, već dokazuju da su život bez ljubavi prema Bogu, a samim tim i razvoj, nemogući, naročito kada je reč o prelasku na neke više nivoe. Ukoliko su svi prethodni autori, govoreći na tu temu, predlagali ili delili svoja iskustva, ja sam svojim istraživanjima uspeo da dokažem. Odnosno, ako je čovek nekada mogao da izabere, danas, s moje tačke gledišta, jednostavno nema izbora, već postoji samo jedan put: ka ljubavi i Bogu. Sve ostalo je uništenje i propast, kako tela tako i duše. Kako izgleda simbol smrti nije bitno iz prostog razloga što ako je čovek na putu ka Bogu, mislim da nema potrebe da ga zanima kako izgledaju problemi koji mogu da mu se dese. To su već detalji.

Može li musliman istovremeno da voli Boga i Alaha?

Svi ljudi se razlikuju na spoljašnjem planu - različito nam je mesto življenja, nacionalnost i veroispovest. Što dublje dosežemo suptilne planove, manje primećujemo razliku među nama. Ako krenemo malo dublje, ispostaviće se da smo svi jedno na suptilnom planu. Tamo nema ni nacionalnosti niti veroispovesti. Što je u našoj ljubavi manje strahova, sumnji, zavisti, osuda i srdžbi - toliko smo bliži Bogu. I sve naše predstave o Njemu, budući da su povezane s našim telom i umom, nikada neće biti tačne. Po ovom pitanju, najbolji model je onaj koji prevazilazi okvire uma i želja. U poslednje vreme sve više ljudi ne samo što shvata, već i oseća da je Bog ljubav.

U čemu je smisao profesionalne delatnosti koja je usmerena uglavnom na spasenje tela i psihe (medicinari, farmaceutske kuće)? Da li je greh biti inventivan u ovim zanimanjima?

Postoje dve tačke gledišta na lečenje bolesti.

Istočnjačka: bolest je čovekova karma i on mora da je odradi; ne treba ga lečiti.

Zapadnjačka: potrebno je lečiti svaku bolest i svakog čoveka.

Istočnjačka odbacuje koncept tela, pri čemu kaže da je sve iluzija, samo je potrebno brinuti se o duši i bolest će proći. Zapadnjačka kaže da je duša iluzija, da je potrebno brinuti o telu i otklanjati sve bolesti.

Religiozne osobe su govorile ovako: ako je Bog poslao bolest, ona se ne sme lečiti. Ateisti su izjavljivali: budući da nema Boga, bolest se mora lečiti. Vreme je pokazalo da su u pravu i jedni i drugi. Telo se preliva u dušu i duša se preliva u telo. Kada se čovek pridržava posta, onda uzdržavanjem, fizičkim naprezanjima i radeći na telu, blagotvorno utiče na svoju dušu. I obrnuto: harmoničan razvoj se sastoji u tome da je oduvek postojala medicina koja se brinula o telu; nauka - koja se brinula o duhu, i religija - koja je brinula o duši. Danas se religija, nauka i medicina sve tešnje približavaju, ne suprotstavljajući se, već se međusobno pomažući. Medicina postaje štetna kada striktno proizilazi iz prioriteta tela i negira postojanje duše. I simptomatska medicina, čiji je cilj da ukloni spoljašnje znakove bolesti, počinje da iskorenjuje svoje nedostatke. Na zapadu su govorili: „u zdravom telu - zdrav duh“. Na istoku: „u zdravom duhu - zdravo telo“. Pokušaj da se duša otrgne od tela, ili obrnuto, u konačnici blokira razvoj. Ali budući da naša duša živi daleko duže od tela, smatram da prioritet ozdravljenja duše, kada je reč o bolestima, mora da se sačuva. Ako čovek ne izleči telesnu bolest, to može blagotvorno da utiče na njegovu dušu i sudbinu njegovih potomaka. Ukoliko pak ne izleči dušu, ništa pozitivno ne može da očekuje ni on, niti njegovi potomci. Kada savremena medicina preispita svoje predstave o čoveku, pomoć telu će prestati da bude sama sebi cilj, a možda će se pojaviti medicinski kodeks koji će ukazivati u kakvim slučajevima, u kojoj meri i koliko dugo se može pomagati telu, a u kojim situacijama to ne treba činiti zato što može da povredi dušu. Ja sam za sebe to pitanje rešio, nazvavši svoju knjigu „Dijagnostika karme“. Da li

treba ili ne treba da pomažemo čoveku kome su sa Višeg plana data iskušenja? Možemo pomoći, ali to treba da činimo pravilno.

LJUBAV

Postoji izreka: „Postojala je ljubav, ali je prošla“. Čovek nastavlja da živi, ali ljubavi više nema?

Ono što nam se na spoljašnjem planu čini neprolaznim i večnim, na suptilnom planu se ispostavlja da može biti efemerno i kratkotrajno. I obrnuto: lagani dašak ljubavi, koji nakon nekog vremena nestane bez traga, prilikom ulaska na suptilni plan može da se ispostavi kao večnost. Zbog toga indijska filozofija za ceo materijalni svet kaže da je „maja“, tj. iluzija. Ako pogledamo sa stanovišta večnosti, ljubav nikada ne umire i nikada ne prolazi. Mi smo ti koji prolazimo i gasimo se.

Kako razlikovati ljubav od vezanosti?

Što ste više spremni da pružite voljenoj osobi, brinete se o njoj, što je više čovekoljublja u vašem odnosu prema njoj, manje ćete zavisiti od nje. Kada nešto očekujete od voljene osobe, znači da ćete potom početi nešto da tražite. Ako to ne dobijete, ljutićete se i osuđivati je.

Kada nešto uzimate, tada zavisite. Kada dajete, onda ste slobodni.

Zavisnost stvara strah, sumnju, uninije i ogorčenost. Znači, ako ste spremni da mnogo više dajete nego što uzimate, ako ništa ne očekujete od voljene osobe, sudbine i budućnosti, ako u vašim odnosima nema strahova, sumnji, pretenzija i uvređenosti, ako vas osećanja sama po sebi čine srećnim, onda to verovatno jeste ljubav.

EMOCIJE

Možda će vam se moje pitanje učiniti zanimljivim. Radi se u tome da kada su mi se dešavale neke velike neprijatnosti, nije odmah dolazilo do razbuktavanja negativnih emocija, već tek nakon mesec ili dva. Pišete kako najjače emocije izbijaju na početku, a kod mene je obrnuto: mesec ili dva dana sve bude u redu, a onda me preklopi talas. Da li u tome postoji nešto posebno na šta treba da obratim pažnju? Veoma sam Vam zahvalan na knjigama i istraživanjima!

Na spoljašnjem planu događaj se odigra i nestane. Njegova stvarnost se pretvara u nultu vrednost. Na suptilnom planu događaj traje prilično dugo nakon što započne, pa tako i budući događaj, dugo pre svoje realizacije na spoljašnjem planu, nevidljivo postoji u sadašnjosti.

Što dublje stupamo na suptilniji plan, šire je „razliven“ događaj u prošlosti i budućnosti. Pojmovi „juče“ i „sutra“ postaju identični. Pošto je naša podsvest prvenstveno struktura polja, tako, izlazeći na dublje suptilne planove, počinjemo da vidimo prošlost i budućnost. I, ako dosegne najsuptilnije, skrivene nivoe, videćemo da je svaki događaj sve razliveniji u vremenu i da, na kraju, obuhvata ceo vremenski proces razvoja Vasiona.

Što su dublji nivoi koje dosežemo, više se uopštava svaki događaj. Odnosno, na suptilnom planu se ne odvija spoljašnji niz dejstava, već suština događaja.

Dakle, na najvišem, transcendentalnom, nivou, sve što se dešava, kao i ono što će se desiti u Vasioni, postaje jedinstven događaj i jedna situacija. Pojednostavljeno, na suptilnom planu ne postoji rok zastarevanja. Svaki događaj nastavlja da se odigrava u našoj podsvesti, a mi nastavljamo da na njega reagujemo.

Ako je reakcija pogrešna, dolazi do postepene akumulacije uvreda, osuda, a zatim oslobađanje u obliku agresivnih misli, emocija, bolesti, nesreća, itd. Vaša situacija, najverovatnije, ukazuje na ne baš potpuno ispravan pogled na svet.

Navešću jednostavan primer.

Čovek veruje da moralni koncepti moraju biti nepokolebljivi. I što se više koncentriše na stabilnost zemaljskih istina, svesti i osećanja, agresivnije će ih i štititi. Šta je agresija? Mržnja, osuda i ljutnja naprosto

su samozaštita. Što vatrenije štitimo svoju informacionu strukturu, ona postaje sve statičnija. Nevoljnost da se menjamo i razvijamo protivreči toku događaja u Vasioni.

BOLESTI EPOHE

Zašto homoseksualnost nazivate bolešću? Na kraju krajeva, od nje se ne umire, ona ne izaziva fizičke, već najčešće duševne patnje, i nema uticaj na rađanje dece.

Zaključke izvodim iz prakse. Kod svih osoba homoseksualne orijentacije koje su bile kod mene na konsultaciji, video sam istu sliku. Ogromna čulnost i istovremeno visok nivo agresivnosti, koji se blokirao promenom seksualne orijentacije. Svi homoseksualci su podsvesno neverovatno ljubomorni i ordinarni odnosi za njih mogu da se ispostave samoubilačkim. Takav stepen zavisnosti se obično razvija tokom nekoliko generacija zaredom ili tokom nekoliko prošlih života. Kako se odvija čovekov razvoj? Sa svakim životom, skala čulnosti raste. Ako se ne prevaziđe konstantnim stremljenjem ka Bogu i akumulacijom ljubavi, umesto razvoja doći će do degradacije i uništenja. Senzualnost je skala želja, to je lepota, mogućnost kreativnosti. Stoga je senzualna osoba koja se rodi u ateističkoj porodici sklonija homoseksualnosti od drugih. U svakom društvu postoji određeni procenat ljudi čiji nivo senzualnosti i inteligencije daleko prevazilazi prosečne parametre. U pravilno orijentisanom društvu oni postaju spasioci koji predvode druge. Međutim, ako u društvu zemaljske vrednosti počnu sve više da zasenjuju božanske, pri čemu opada snaga impulsa prevazilaženja prvobitnog greha kroz težnju ka ljubavi, takve osobe obavljaju suprotnu ulogu i postaju poput infekcije koja će neminovno uništiti slab organizam. Stoga, nagli porast broja homoseksualaca u društvu, s moje tačke gledišta, pokazatelj je vrlo ozbiljne krize, iz koje će društvo izaći obnovljeno nakon što načini konceptualni skok prema ljubavi i Bogu, ili će, pak, krenuti put Sodome i Gomore. Bolest obnavlja snažno i uništava krhko telo. Bolest duše spolja izgleda bezazleno, ali ona je mnogo sveobuhvatnija i strašnija po posledicama koje ostavlja.

Jutros sam pročitao članak o tome kako u jednoj državi fanatici-muslimani ubijaju sve one koji, s njihove tačke gledišta, krše najviše moralne i Božje zakone: homoseksualce, narkomane, žene koje koriste šminku i lepo se oblače.

Nedavno me je jedan poznanik pitao:

- Kako protumačiti značenje fraze: Bog je u sitnicama, a đavo u krajnostima?

Istok i zapad nam i danas demonstriraju svoje krajnosti. Zapad je popustljiv prema željama, razvraćajući žene i uništavajući porodice, a istok je spreman da uništi i život i želje. Primetna je potreba da se osnove zemaljske sreće učine neprikosnovenim i potpuno čistim. S jedne strane imamo postepenu degradaciju, a s druge - spremnost na uništenje naroda i čitavog čovečanstva ukoliko postanu suprotstavljeni idealnom modelu.

Klanjanje pred zemaljskim vrednostima, isto kao i mržnja prema njima - zapravo su jedno isto. Suština je jedna, samo se razlikuju forme zavisnosti. Kada se oslanjaju uglavnom na zemaljski plan, krajnosti su neizbežne. I tada se dešava obogotvorenje materijalnog plana i puzanje pred njim, ili obogotvorenje duhovnog, uz okoštalost i dogmatizam. Jedni zbog tela ubijaju duhovnost, a drugi zbog duhovnosti ubijaju telo.

Što čovek više teži Bogu i ljubavi, manje ima krajnosti u njegovom pogledu na svet i ponašanju. Čovek shvata da su materijalni i duhovni plan neophodni za razvoj, i, obraćajući pažnju na razvoj jednog i drugog, neće postati rob materijalnog ili duhovnog principa.

Šta će biti sa onima koji nisu imali priliku da se sretnu s Vašim knjigama?

Mi intuitivno spoznajemo svet svakog trenutka, pokušavajući da izgradimo ispravan odnos prema sebi i okolini. Pogrešna taktička i strateška slika dovodi do samouništenja. Moja istraživanja samo ubrzavaju proces spoznaje. Ono što je ranije bilo stihijsko, nakon upoznavanja s mojim istraživanjima, postaje svesno.

Da li je bolest uvek posledica određenih čovekovih postupaka (misli)? Da li geomagnetna polja mogu da utiču na čovekovo karmičko zdravlje?

Uticao je na čoveka je prilično jak, ali je taj uticaj sekundaran. Primarni osećaj ljubavi u čovekovoju duši i njegovo duševno stanje određuju u kojoj meri je on zdrav. Ljubav pojačava imunitet kao i čovekovu unutrašnju energiju. Ako je ljubavi malo, imunitet slabi, kao i energija, i čovek počinje da zavisi od okruženja, a njegov negativni uticaj

sve više pogađa i njega samog. Tada negativno okruženje može jednostavno da ga ubije. Ali ako postoji unutrašnja energija, onda negativno okruženje ne može da mu naudi. Zbog toga je Hristos govorio „Ne pogani čoveka što ulazi u usta: nego što izlazi iz usta ono pogani čoveka (Sveto Jevanđelje po Mateju 15:11). Kao i: „A znaci onima koji veruju biće ovi: ... uzimaće zmije u ruke; ako i smrtno što popiju, neće im nauditi...“ (Sveto Jevanđelje po Marku 16: 17-18).

Rekli su mi da je nedavno na televiziji prikazana jedna emisija. Naime, u Černobilju, na mestima gde je bilo najviše zračenja, ljudi su ušli kolibu u kojoj su živeli vernici i u kojoj je bilo mnogo ikona. Ispostavilo se da je tamo radijacija bila u normalni. Odnosno, čovekovo stanje može da menja okruženje, može da promeni njegov sastav i da iz tela ukloni svaku štetnu supstancu. Dakle, geopatogena zona je u jednom slučaju izvor bolesti i smrti, a u drugom je izvor razvoja. Čovek nije počeo da se razvija u južnim geografskim širinama, već na severnim, jer su tamo uslovi za opstanak teži. Detetu je potrebna stabilnost, briga i nega, kao i pomoć u spoznaji i razvoju. Međutim aktivan razvoj počinje onda kada se promene uslovi, kad umesto udobnosti pristignu problemi. Zbog toga naše unutrašnje harmonično stanje može ne samo da nas spase, već i da nas natera da se razvijamo u nepovoljnim uslovima. Međutim, ukoliko je geopatogena zona izuzetno opasna, ono što nazivamo sudbinom će nas udaljiti s tog mesta.

Zbog toga, podržavam detektovanje geopatogenih zona, da se na takvim mestima ne bi gradile kuće. Zalažem se za to da nam ekologija i hrana budu čisti. Ali, ponavljam, primarna je pre svega ljubav u našoj duši jer svojim osećanjima takođe utičemo i na okolinu.

Da li se treba baviti isceliteljstvom?

To je opasno. Kao specijalista u ovoj oblasti, moram da pronađem opasne tačke i da ih označim. Kažem: „Pogledao sam saobraćajne znakove i bolje je ne ići tim putem!“

Da li ćete ići tim putem - odlučujete sami. Pridržavajte se saobraćajnih znakova! Shvatite da je lečenje opasno, ali pomoć drugim ljudima se odvija kroz uvećanje ljubavi u našoj duši i težnje ka Bogu. Zato, pomažući drugima, pomažemo i sebi, ali samo ako se ta pomoć

pruža ispravno. U skladu sa istočnjačkom filozofijom, čoveku ne smemo pomagati zato što on treba da odradi svoju karmu, a u skladu sa zapadnjačkom - bez obzira na sve treba mu pomoći. Naziv moje knjige je „Dijagnostika karme“, što znači da možemo pomagati, ali to treba da činimo pravilno da ne bismo naškodili sebi i drugima.

NARKOMANIJA

Zašto su ljubomorne osobe sklone alkoholizmu?

Zamislite kako u nekome podsvesno tinjaju žeravice ljubomore, odnosno zavisnost od seksualnih želja. Što je veći zamah želja, jača će biti i ljubomora, duševni bol i agresija, i brže će se pojaviti bolesti. Kada čovek pije, onda ništa ne želi. Odnosno, dolazi do nestajanja njegovih najdubljih želja, odvajanje od njih. Na taj način se ljubomora smanjuje. Ako je zavisnost od seksualne želje veoma snažna i ljubomora se pretvori u nesavladiv stres, čovek može da se opija ili da konstantno upotrebljava alkohol. U tom slučaju dolazi do degradacije, izopačenosti želja. Samim tim i do izopačenosti čovekove ličnosti. Takođe, čovek može mnogo da pije, ali da pritom ne postane alkoholičar. Čim zavisnost od najdubljih želja zameni zavisnost od alkohola, odmah otpočinje proces uništenja. To se odnosi i na narkomane. Što jača postaje unutrašnja zavisnost od želja, bolniji postaju udarci na senzualnom planu. Postepeno, telo dolazi do tačke kad svaki bol pobuđuje program samouništenja. Svaka stresna situacija postaje iznutra nepremostiva. I ako u trenutku bola čovek ne oseti dublje pozitivne emocije, počinje raspad njegovih suptilnih duhovnih struktura. Razvoj se pretvara u degradaciju. Ako bude izgubljen osećaj ljubavi prema Bogu, da bi čovek preživeo na unutrašnjem planu on traži bilo kakvu pozitivnu emociju koja će mu pomoći da priguši bol. Bavljenje sportom, promena radnog mesta, novi hobiji, putovanja - sve to donekle rešava problem ukoliko je bol na površini. Ali ako je prodro na suptilnije nivoe, može da se ublaži samo alkoholom ili drogom. Ako prodre još dublje, onda ne mogu da mu pomognu ni alkohol niti droga.

Postoje samo dva puta. Ljubav prema Bogu, pomoću koje se može otkloniti najdublja zavisnost od želja i života, ili bekstvo od bola kroz degradaciju, samouništenje ličnosti. Tada se mogu pojaviti homoseksualnost, šizofrenija, manična stanja i dr. Ako je žena ljubomorna, zašto njen muž počinje da pije? Ljubomorna i uvredljiva žena na suptilnom planu neprestano napada i ubija svog muža. Što su njegova svest i želje stabilnije, više se pojačava zavisnost od njih. Alkohol izaziva protresanje svesti i želja, čime je muškarac zaštićen, jer žena svojom agresijom ne može da ga „probije“. Ali ako se muškarac ne zaštiti pravilnim ponašanjem i samovaspitavanjem, već isključivo alkoholom,

postepeno će morati da povećava dozu. A nadalje će se opijati ili razvesti od žene.

VREME

Uoči Nove godine uvek mi se događaju neke neprijatnosti. Ovaj put mi je nestao muž koga sam pronašla tek nakon nedelju dana. Recite mi s čim to može da bude povezano?

Vreme protiče neujednačeno. U trenutku oslobađanja energije, ono se zgušnjava. Oslobađanje energije se događa u sledećim situacijama: u trenutku čovekovog rođenja, kada se zaljubi, u toku puberteta, u trenutcima kada mu se rađaju deca, kao i tokom ogromne radosti, na primer za vreme nekih praznika. U toku jednog dana mi stvaramo sliku događaja i ponašanja za mnogo godina unapred. To sam nazvao baznom stresnom emocijom. Ljudi me često pitaju: zašto zimsko kupanje daje tako moćan isceljujući efekat? To objašnjavam na sledeći način: što je jači stres, dublje prodire bazna emocija na koju je čovek usredsređen. Zato, u toku jakog stresa, pravilno pripremljena osoba može u velikoj meri da se pročisti. Setite se, opisivao sam slučaj kada je paralizovanog muža žena vukla u parnu saunu i parila ga do iznemoglosti. S jedne strane su bili ljubav, dobrodušnost, pozitivne emocije, a s druge - stresna situacija, bliska smrtnoj. U takvim slučajevima koncentracija na ljubav daleko intenzivnije pročišćuje. Takođe, ukoliko majka oseća ljubav i radost tokom porođaja, bol koji oseća istovremeno pruža detetu brzo pročišćenje. I suprotno - ukoliko uoči rođenja deteta osnovne emocije majke budu uvredljivost, ljubomora i uniženost, preovlađujuća stresna emocija može da bude negativna i da razori zdravlje i sudbinu deteta za mnogo godina unapred.

Šta se dešava za vreme zimskog kupanja? Prvenstveno - fokusiranje na pozitivne emocije. Kupamo se uglavnom s društvom gde su svi dobrodušno orijentisani. Nema straha, uninija i malodušnosti. Istovremeno, ledena voda uzrokuje ogroman gubitak energije, uniženje života i želja. Pošto osnovna energija dotiče iz ljubavi, podsvesno ničim ograničena osnovna stresna emocija se fokusira na Boga i dolazi do potpunog prihvatanja stresne situacije, očuvanja dobrodušnosti i ljubavi.

Naravno, tako se isceljujemo i podmlađujemo. Sve dok u tome vidimo podstrek ka Bogu i sopstvenim promenama, rezultat će biti odličan. Ali ako zimsko kupanje budemo videli kao pilulu, sredstvo za dostizanje zdravlja i ništa drugo, pozitivan efekat može biti značajno umanjen.

Vratimo se Novoj godini. Na suptilnom planu, u ovom prazniku se sadrži cela buduća godina. Bez obzira da li to želeli ili ne, na unutrašnjem planu se usredsređujemo na budućnost, naštimavamo se na nju. U kakvom stanju dočekamo Novu godinu, tako će se izgrađivati i ceo naredni tok događaja. Svi znamo poslovicu: kako proslavimo Novu godinu, takva će nam i biti. Stoga svi nastoje da stolove zatrpaju hranom i vesele se dok se ne sruše, samo da bi nova godina bila berićetna. Međutim, malo ko shvata da se ova poslovice odnosi na unutrašnje stanje, a ne na sto zatrpan hranom. Novu godinu treba proslavljati čistom dušom, a ne punim stomakom.

Ako u novu godinu uđemo zatrpani neraščišćenim uvredama, strahovima i brojnim zamerama, moraće da uslede događaji koji će iz nas istresti upravo ove emocije. Seme nastupajuće godine treba da bude čisto. U suprotnom, ma kako ga zalivali, neće nići, niti će dati kvalitetne izdanke. Šta je ono na šta vas zadeva situacija sa mužem koji je nestao? Na strah, uninije, uvređenost, ljubomoru. A pošto se to dešava već ko zna koju godinu za redom, sve više se navikavate na različite situacije i lakše vam je da se koncentrišete na Boga. To znači da će godina biti dobra. Znači, hrana poslužena na novogodišnjoj trpezi potrebna je zarad pozitivnih emocija, dok prejedanje može doneti suprotan efekat. Bolje je plivati u rupi od leda i biti na dijeti, nego se prejedati i raščišćavati odnose s mužem. Usput, primetio sam jednu zanimljivu karakteristiku. Veoma snažan uticaj na budućnost, odnosno snažno pročišćavanje potomaka, odvija se ne samo u aprilu mesecu, već tri dana uoči svog rođendana, kao i uoči rođenja dece. Mogućnosti za promenu pomoću molitve su u ovom slučaju veće.

Kod moje ćerke (18 godina) prestaju da rade svi satovi. Šta to znači?

Fizički nivo je povezan s materijom, duhovni s prostorom, a senzualni - s vremenom. Kod vaše ćerke postoji snažna zavisnost od senzualnog nivoa. Pritom, ne radi se samo o površnom nivou želja, odnosno seksualnosti, već je to nivo koji obično dosežemo kroz zaljubljenost, zemaljsku ljubav. Na tom nivou dolazi do direktne interakcije sa vremenskim ravnima. Kod vaše ćerke na tom planu

primećujem određeno negativno iskustvo. Verovatno ste vi ili ona u prošlim životima osetili jak gubitak volje za životom u trenucima sloma zemaljske ljubavi. Na dubljim nivoima ne postoji razlika između žive i nežive prirode. Program samouništenja prenosi se na satove i oni prestaju da rade. Kada se takav program pojavi kod grupe ljudi, slična rezonanca će se pojaviti i preneti na Zemlju. Međutim, ukoliko kompletno čovečanstvo počne da se odriče ljubavi, uslediće katastrofe i zemljotresi, nastradaće cela planeta. Ona lako može da eksplodira. Zato, dok ne bude kasno, harmonizujte svoju dušu i dušu vaše ćerke.

Juče sam pročitala Vašu treću knjigu. Odmah mi se nametnulo pitanje. Odavno volim jednog muškarca, koji se prema meni se lepo ophodi, zove me svaki dan, prijatelji smo. Priznala sam mu da ga volim. On se zbunio i rekao: „Među nama ne može ništa da bude“. Nisam se uvredila, ali ne mogu prestati da ga volim. Ovakav odnos nema perspektivu, zar ne? Kad žena voli, ona želi da bude pored svog voljenog, da s njim ima decu. Ali to je nemoguće u mom slučaju. Šta da radim? Da molim Boga da prestanem da ga volim kao muškarca i da ga volim samo kao čoveka? Izvinite ukoliko Vam dosađujem s banalnostima. Hvala Vam na radu i knjigama, koji su neophodni svima nama.

Zašto mislite da nije moguće? Možda se u vama oblikuje duša budućeg deteta kome je suđeno da se pojavi tek za 2-3 života. Deca se formiraju i po dva-tri, a ponekad i sedam života: šest života mogu biti nedovoljni, a u sedmom dođe do detetovog rođenja. Nemojte da brinete, već volite.

Sergeju Nikolajeviču, možete li da nam kažete nešto više o istočnjačkom konceptu „prosvetljenja“. Šta se događa s čovekom u tom trenutku? Kakav je Vaš stav prema meditaciji kao „posmatranju“, odnosno da treba da budemo posmatrači u svakom trenutku? Na primer Ošo (Bagavan Šri Rađniš) u svojim besedama kaže da što se čovek dublje bavi meditacijom, on može da iskusi najrazličitija stanja: depresiju kao i uzlete, i da je važno da u takvim trenucima ostane posmatrač sa strane. Kakvo je Vaše mišljenje?

Po svemu sudeći, prosvetljenje je stanje u kome ne postoji kontakt sa spoljašnjim svetom, ali svest se ne gasi, već se rasplamsava zato što dotiče suštinu Vasiona, odnosno iskoračuje iz uobičajenih granica. Ovaj osećaj prosvetljenja povezan je s ljubavlju, zato što je ljubav jedina emocija koja u svojoj najvišoj manifestaciji ne zavisi ni od čega. Prosvetljenje, oslobođenje duše i ljubav, koja ni od čega ne zavisi, smatram da su u principu isto. Ostati posmatrač u toku svih radnji umeće je da se distanciramo od svog tela, duha, duše i osetimo svoje božansko „Ja“. To je spremnost da prihvatimo raslojavanje svoje zemaljske prirode, ali ako u tom trenutku ne budemo usredsređeni na ljubav, ovo stanje nevezanosti se može pretvoriti u ravnodušnost.

Ja sam narkoman. Ovog leta su me roditelji smestili na kliniku, ali mi to nije pomoglo. Već tri meseca ponovo upotrebljavam drogu. Slučajno sam pronašao Vaš sajt, malo sam pročitao i osetio potrebu da Vam napišem pismo. U glavi mi je kaos, ruke mi drhte, klize po tastaturi: samo što sam uzeo dozu. Danas su mi odveli ženu i dete - proživljam noćnu moru. Pomozite mi savetom.

Narkotici su snažna zavisnost od želja. Prvo zavisimo od želja i postajemo robovi onoga što može da nas preusmeri ka drugim željama. Na primer, kada muškarac zavisi od čulnih aspekata (ljubomora i ljutnja), tada se u njemu rađa permanentna unutrašnja mržnja prema ženama, odnosno program uništenja koji ga ubija. Zbog toga mu je potrebno da želju preoblikuje. Na taj način postaje homoseksualac, alkoholičara, narkoman. To jest, radi se o premeštanju fokusa na druge želje, a zatim počinju da ga ubijaju nove želje i to je put koji nikud ne vodi. Zato, počnite pre svega da se molite. Najvažnije je da sačuvate božansko kada se raspada zemaljsko. Čak i ako u tom trenutku ubrizgavate narkotike, nastavite da se molite: da sačuvate ljubav prema Bogu u trenucima kada se raspada zemaljsko, da ste spremni da se odreknete želje za životom zarad ljubavi prema Bogu i da je za vas najuzvišenija sreća - očuvanje ljubavi prema Bogu. Ako budete na hiljade puta ponovili da je za vas najveće zadovoljstvo ljubav prema Bogu, a da su život i želje sekundarni, ako se budete usredsredili na božansku ljubav, zamišljajući gubitak svog života i želja, postepeno ćete prevazilaziti svoje probleme. Verujte mi.

Da li je štetno maštati?

Mašta je korisna i neophodna ako se pravilno primenjuje.

Mašta je želja koja je povezana s našom najdubljom samorealizacijom. Isto kao što drvo svake godine daje plod i seme, tako je i čoveku potrebno da sanja. Mašta je seme koje sejemo u zemlju i iz kojeg kasnije niče određena okolnost. A sad zamislite: pripremili ste plodno zemljište, odnosno harmonizovali ste svoju dušu, uskladili ste se sa svetom. Kao što se suvo tle zasićuje vodom i zatim daje izdanke, tako se i duša zasićuje ljubavlju i daje izdanke želja. Dakle, imate tle, posejali ste seme želje i povremeno ga zalivate. Odnosno, mislimo se vraćate ka svojoj mašti, zagrevate je ljubavlju. Ali ako se vežete za svoju maštu i ona za vas postane važnija od sadašnjosti, tad se menja tok događaja. Zamislite kako obilazite svoj komad zemlje, kopate ga, zalivate i odlazite. I tako svakog dana. Seme treba posejati i na neko vreme zaboraviti na njega. Ma koliko ga kvalitetno negovali i svakog dana obilazili, neće biti koristi ako se u vaše snove upletu strahovi, malodušnost i uninije. To je isto kao kada biste svakog dana dolazili na parcelu, ali ne biste zalivali seme.

Poželjno je da shvatite sledeće: ne radimo ništa mi, već Viši plan radi kroz nas. Čovek ne može da sanja o nečemu što je nemoguće.

Mašta je samo kontakt s budućom stvarnošću. Ako se ne bude temeljila na spoljašnjim situacijama, zavisti, itd., svaka mašta se može ostvariti. Odnosno, kada se mašta rađa iz naše svesti, to je šuplja priča. Međutim, kad dopire iznutra, mimo naše volje i svesti, znači da postoje sve šanse za njeno ostvarenje.

ZDRAVLJE

Imam problem sa štitnom žlezdom. Prošle godine su mi se čvorovi uvećali i postavljena mi je dijagnoza adenome. Kod rođake, koja ima 14 godina, takođe su otkriveni čvorići na štitnoj žlezdi! Iste imaju i brat i sestra, samo manjih dimenzija. Šta to znači? Koji je razlog? U čemu grešimo?

Situaciju sam dijagnostikovao prema vašem rukopisu. U vašem polju su primetna dva problematična deteta. Njihova duhovna struktura je u lošem stanju. Na nivou polja je primetno kako su deformacije njihovih duševnih struktura tananim nitima povezane s vašom štitnom žlezdom i jajnicima.

Šta znači takva slika? Generalno, pogrešna reakcija na stres u vašem emotivnom životu je prenetna na decu, a sada se vraća vama. Po pravilu, štitna žlezda strada kod osoba koje su previše ljubomorne i preosetljive, koje takođe imaju velike ambicije.

Da li ste primetili kako nas, kada smo uvređeni, steže u grlu? Štitna žlezda, koja kontroliše i upravlja situacijom, pomaže nam da ostvarimo želje. Međutim, ako nailazimo na otpor, odnosno osujećenje naših želja, što više snage ulažemo da savladamo otpor takve situacije, burnija je aktivnost štitne žlezde. Takvo nekontrolisano oslobađanje energije je opasno po organizam. Pokušavajući da savladamo otpor po svaku cenu, sa površinske kontrole prelazimo na unutrašnju.

Ne treba zaboraviti da je svaka situacija na suptilnom planu deo Vasiona. I na tom nivou se svaki napor pretvara u prah i pepeo. Ali ako vidimo beskorisnost naših pokušaja, na suptilnom nivou, možemo, boreći se sa situacijom, da oslobodimo takvu količinu energije da to može da pretil smrti ne samo nama, već i našoj deci i unucima. Takođe možemo da isisamo energiju iz budućih života. Hiperaktivnost žlezde, ukoliko postane rizična, zamenjuje se naglim kočenjem i tada se pojavljuje osećaj „knedle“ u grlu.

Pogledajmo na vaš problem sa strane: u vašem rodoslovu su svi skloni uvredljivosti i ljubomori. Sam karakter neprihvatanja stresne situacije uslovljava bolest koja će usporiti patologiju duše. Burno neprihvatanje situacije kod jednih može da izazove povišen pritisak, kod drugih problem sa štitnom žlezdom, a kod trećih nakon gorljive mržnje dolazi do poremećaja vida ili moždanog udara.

Međutim, suština svih problema se nalazi u istom: neprihvatanju bola i krahu želja u emotivnim odnosima. Stepen bola i udaraca koji su nam suđeni, određuje se razmerama naših unutrašnjih problema. To se praktično ne podudara s našom percepcijom i ponašanjem.

Pretpostavimo da su vam pre začeca dece s Višeg plana date 2-3 situacije. To je bila prilika da u trenucima duševnog bola težite ka božanskoj ljubavi i prevaziđete zavisnost od zemaljskog. Sudeći po vašoj energiji, niste bili u stanju da pravilno prođete kroz te situacije.

Što jače prijanjamo za zemaljski nivo, više energije trošimo na to da ga zadržimo.

Konstantna preopterećenja dovode do degeneracije organa, usled čega se pojavljuju čvorovi: organske promene ograničavaju nekontrolisano oslobađanje energije. Pretpostavimo da ste počeli da koristite lekove i da vam se situacija stabilizovala. Nakon nekog vremena kod vašeg deteta počinje suočavanje sa stvarnošću. Ukoliko ono ne prođe situaciju koja mu je data s Višeg plana, vi odgovarate za njegove greške. U uzrastu od 3 do 5 godina to još i nije tako strašno, ali kada počne pubertet, pogrešna detetova duševna reakcija na budući događaj počinje da uništava dušu njegove buduće dece, sa svim posledicama koje iz toga proističu.

U ovom slučaju lekovi nemaju nikakav efekat, jer lekove koje uzima čovek, teško mogu da izleče ne samo njega, već i njegovu decu i unuke.

Nedavno sam imao zanimljivo iskustvo. Pacijentkinja je odlučila da proveri stanje štitne žlezde. Ispostavilo se da joj je narušen hormonalni balans. „Vaša štitna žlezda ne može da se izbori sa vašim ritmom života“, rekao je lekar i prepisao joj hormonalne preparate. Nekoliko meseci kasnije je došla na kontrolu. „Pojavili su vam se čvorići na štitnoj žlezdi“, rekao je lekar i izneo upozorenje da je potrebna operacija jer čvorići mogu da se pretvore u maligni tumor. Ona mi se obratila s pitanjem da li nešto može da se učiniti.

- Hajde da razmišljamo logički - rekao sam joj. - Vi apsolutno ne možete da izdržite stresnu situaciju u ličnim odnosima. To uništava zdravlje i sudbinu vaše buduće dece. Lekovi vam ne poboljšavaju karakter, ne menjaju vaš odnos prema životu. Pokušajte da uradite sledeće: naučite da prihvatite zemaljske gubitke, koristeći svoje prethodno iskustvo, ili prolazeći kroz bilo koje stresne situacije. Izgradite refleks očuvanja ljubavi, molite se za decu. Osetite da vam je na duši postalo lakše, da je „popustilo“ i postepeno smanjite dozu lekova. -

Kako da znam da je došlo do poboljšanja? - Idite kod lekara i proverite hormone. Ako se funkcija štitne žlezde uspostavi, operacija naravno neće biti potrebna i možete smatrati da će se čvorići vremenom sami apsorbovati.

Ona je počela da se moli i postepeno je prestala da koristi lekove. Posle nekoliko meseci je obavila analize i ispostavilo se da joj je hormonalni balans u redu. - Ali znate, lekari i dalje insistiraju na operaciji - rekla mi je ova mlada žena. - Šta da radim?

Samo sam slegnuo ramenima: „Ne raspravljam se sa lekarima i u takvim situacijama ne dajem savete. Da sam na vašem mestu, da mi se normalizovao rad organa, ne bih žurio sa operacijom. Ali ako imate strahove i sumnje, to znači da je u vašoj duši još uvek nedovoljno ljubavi i da su dublje promene neznatne. Šta ćete učiniti, odlučite sami“.

Od dvadesete godine bolujem od reumatoidnog artritisa. Pročitala sam Vaše knjige i pokušavam da radim na sebi. U poslednje vreme stanje mi se pogoršalo: trpim jake bolove i imam visoku temperaturu. Molim vas, pomozite mi u otkrivanju uzroka bolesti.

Navikli smo da verujemo kako je naša svest aktivna, a da podsvest drema i da samo u toku sna neznatno oživi. Moja istraživanja su pokazala da se oko 70% našeg aktivnog života odvija na račun podsvesti, a tokom noći i 95-98%. Na nivou suptilnih struktura polja protiče intenzivan život, koji je odraz naše svesti. Situacije koje se odvijaju u vremenu i prostoru na suptilnom planu predstavljaju emociju. Ono što se na spoljašnjem planu dogodi tokom jednog dana ili nekoliko meseci, na suptilnom nivou prolazi za nekoliko minuta. Na suptilnom planu za nekoliko sati možemo da se upoznamo, sklopimo brak, rodimo decu i razvedemo se. I što dublje uranjamo u slojeve podsvesti, odnosno slojeve polja, jače se sažima vreme. Bolesti postoje samo u određenom sloju, gde se deformišu slojevi polja koji se nalaze bliže telu. Dovoljno je samo dublje pogledati i shvatiti da se agresija u te slojeve ne sme propuštati i deformacije polja tamo ne smeju da budu prisutne, kao što ne sme da bude ni pogrešnog pravca. U određenim dubinama svi smo čisti i bezgrešni, u tim slojevima je prioritet ljubavi za nas apsolutan.

Vratimo se nivou na kome se odvijaju događaji i gde dolazi do stapanja čovekove više i niže svesti. Zamislite da se približava situacija

koja nam pričinjava bol. Na suptilnom planu na nju reagujemo pravilno, odnosno održavamo vezu s božanskim „Ja“, koje, kroz ljubav i energiju, usmeravamo ka prilagođavanju na novu situaciju, osećajući da je besmisleno trošiti energiju na strahove, uninije i ljutnju.

Pravilno prihvaćena situacija daje nam snažan podsticaj ka razvoju. Postoji energija koja proizilazi iz ljubavi, kao i njena realizacija, koja se manifestuje kao snažna želja. Čovekova svest se fokusira na sledeće: pojavila se snažna želja koja u sebi ne sadrži nikakvo opterećenje, napetost i strah. Čovek prati takvu želju i lako je ostvaruje.

Međutim, ako na suptilnom planu ne prihvati aktuelnu situaciju, već energiju u najvećoj meri usmeri ka mržnji i ljutnji, tada se čovekov razvoj usporava. U njegovoj želji ima agresije, ali nema energije. Stoga je malo verovatno da će se ona ostvariti. Suptilni plan ima jednu osobenost: u njemu vreme slobodno protiče u oba smera. Prostije rečeno, situacija može ponovo da se prođe i da se isprave greške. Na spoljašnjem planu je to praktično nemoguće. Ono što se desilo na spoljašnjem planu, vraća se obratno, na suptilni plan, u obliku stabilnog programa. Odvija se nešto poput vrtloga. Pogrešan pogled na svet izaziva pogrešne postupke. Stoga, u bolnoj situaciji čovek ne ide ka razvoju, već ka degradaciji. Kopija ponašanja prodire na suptilne planove i čim stigne u novi sloj i protivreći strukturi koja je povezana sa harmonijom Vasione, dolazi do deformacije ove strukture polja i nakon nekog vremena nam se vraća kroz deformacije karaktera, sudbine.

Zakon dvostruke negacije, koji je jedan od osnovnih zakona dijalektike, zakon je razvoja. Kako ovaj zakon zapravo izgleda? Ukoliko naredna faza razvoja negira prethodnu, znači da se sa jednog razvojnog stadijuma može preći na drugi tek kada njeno postojanje na prvom stadijumu postane nemoguće. Zakon dvostruke negacije govori o prinudnoj prirodi razvoja. Idemo dalje. Prelazimo na sledeći stadijum, kada ne možemo da opstanemo na trenutnom. Nedovoljno uravnotežen odnos prema svetu izaziva postepeno akumuliranje deformacija. Naime, sve je više zemaljske logike, više pretenzija, a manje ljubavi.

„Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja“. Jedan od znakova nemogućnosti ostanka na prethodnom stadijumu je ozbiljna bolest. Ljubav obrazuje život i želje. Isprva su krhki izdanci želja nevini i ne zasenjuju ljubav. Zatim postaju moćniji i oduzimaju sve više energije. Na koncu potpuno zasenjuju ljubav i stvaraju pogrešan pogled na svet i ponašanje. Što se želji više popušta, teže ju je zauzdati. Tada ona počinje

da živi sama za sebe i postaje agresivna. Neprimetno, čovek postaje rob svojih želja. Umeće ljubavi za njega označava samo postelju i on sve više energije duše usmerava ka telu. Telo traži sve više i potom počinje da se degeneriše i umire. U mojim knjigama sam ovaj proces definisao kao vezanost za želje. Kada podsvesno na bilo koju bolnu situaciju reagujemo agresivno, kad se težnja ka ljubavi spušta ispod kritičnog nivoa, aktivira se mehanizam spasenja duše - dolazi do osujećenja i sasecanja želja, pojavljuju se bolesti kao što su ateroskleroza, multipla skleroza, dijabetes, srčani ili moždani udar, artritis, problemi sa vidom, itd. Ukoliko dobrovoljno ne ograničimo sebe u željama koje su vezane za telo, ako naša težnja ka ljubavi slabi, proces razvoja postaje prinudan. Mehanizam blokiranja i kasnijeg raspada primenljiv je kako na pojedinca, tako i na grupu ljudi. Civilizacija boluje i umire isto kao i pojedinac.

Vratimo se pitanju. Pišete kako vam se u zadnje vreme stanje pogoršalo, pojavili su vam se jaki bolovi, visoka temperatura. Zapravo, vaše stanje se popravilo, samo vi pogrešno prosuđujete. Ako ste ograničili svoje potrebe i počeli da se molite, krenulo je čišćenje. Prljavština iz duše prodire u telo. Bol i temperatura ukazuju na to da se čiste duše vaše dece. Da bismo brže pročistili dušu, šalje nam se sve više iskušenja. Stoga, ako nema straha, uninija i panike, a težnja ka ljubavi i Bogu je neprestana, otpočinjite stvarne, dublje promene. Ozdravljenje se mora „zaraditi“, moramo naučiti da prihvatimo bol a sačuvamo ljubav. Ali ako želite da molitvu progutate kao tabletu i da odmah ozdravite, bolje je da ponovo pročitate sve moje knjige. Ako niste spremni da se promenite, izlečenje neće uslediti. Uzgred, nekada sam se sve vreme molio i „čistio“ sebe. A onda je došlo do određenog prekida. Shvatio sam jedno: možemo večno da se „čistimo“ a da pritom ostajemo isti. Tada mi je sinulo: ne treba da čistimo sebe kao prljavo posuđe, već treba da postanemo neko drugi. Postalo mi je jasno zašto, kad dođu u manastir, ljudi promene svoje ime. Zakon dvostruke negacije. Da biste zakoračili na drugi stepenik, potrebno je da se uspenjete i zaboravite na prvi. Isto tako će i čovečanstvo postati drugačije. Ovakvo kakvo sad postoji - više ga neće biti. To je ono što se u religiji naziva „kraj sveta“.

Vratimo se poruci. Niste znali kako da prođete kroz bolne situacije u životu, naročito kada je reč o osnovnom, senzualnom nivou. Uvrede od muškaraca, preljube, uniženja i nepravde, za vas su uvek predstavljale nepremostivu prepreku. Morate naučiti da kroz ljubav održite

povezanost sa svojim božanskim „Ja“, ali i da sačuvate božansko kada vam se urušava zemaljsko. Kada budete naučili da sačuvate ljubav prema Bogu u svakoj situaciji, da sebe uveravate i rečima i mislima, molite se Bogu da sve to bude dato vašoj deci. Potom krenite od onoga što vam pričinjava bol. Pre svega, onim što je upereno ka telu - kontrastno tuširanje, jutarnje polivanje hladnom vodom, bavljenje hata jogom, parnom saunom, vežbama disanja. Odnosno, uprkos fizičkim nelagodnostima, naučite da sačuvate pozitivne emocije. Najbolje je baviti se time ujutro, kada imate energiju. Na početku nije preporučljivo da se prenaprežete. Ne pokušavajte odmah da rešite sve probleme, već idite postupno. Jedna od najjačih nelagodnosti je gladovanje ili stroga dijeta, jer je reč o osujećenju same osnove života i želja. U tome treba da budete krajnje oprezni. U prirodi svi procesi počinju polagano, dok se ne prikupi informacija i ne dođe do navikavanja na novo. Tek potom možete da povećate opterećenje. Ovo se odnosi na sve - i gladovanje i fizička naprezanja. Ako odjednom podignete teg od 100 kg, možete da se povredite. Treba počinjati sa 5, zatim 10, 15 kg, itd. Nijedan proces ne smemo otpočinjati naglo, jer će na kraju doći do zastoja, usporavanja. Prvo treba da se naviknemo i pripremimo i tek tada će se pojaviti rezultati. Kada sadimo biljku, ne možemo već sledećeg dana da dobijemo letinu, već moramo da sačekamo budući da učinci nikada ne mogu pristići odmah.

Najvažnije je da, praktikujući vežbe, učite da neprestano održavate pozitivne emocije, da se bez prestanka koncentrišete na ljubav. Mehanizam prelaska iz ljubavi u energiju ne nastaje odmah. Ali kada se to desi, od svakog opterećenja ćete imati samo dobrobiti. Odnosno, nije u pitanju ravna linija, već parabola. Zato, kad počnete da se bavite vežbama, treba da zauzdavate sebe. Ako u duši ne osećate poletnost, dobrodušnost i ljubav, odmah prekinite s vežbama. Tek kad naučite da prolazite kroz fizički bol, krenite da radite na patnji duše. U ovom slučaju koncentracija na ljubav mora da bude još veća. Zaboravite na zemaljsku logiku, sve je božansko. U svakoj, pa i najsićušnjoj situaciji, krije se Viši smisao. Situacija je uvek mudrija od nas. Svaki događaj je samo povod da osetimo ljubav. Svaka situacija vodi ka Bogu. Svi smo istovremeno ispravni, pogrešni, krivi, u zabludama, kao i mudraci - ali nam je svima suđeno da stignemo Bogu. Svi smo božanski po svojoj suštini. To treba da osetimo i negujemo u sebi.

Svako pravilno prolaženje situacije osnažujte molitvom i molite se za svoju decu i unuke. Ako vaša usmerenost i spremnost da se promenite budu istrajni, postepeno će dopreti do onog sloja koji će dubinski oblikovati vaš karakter, zdravlje i sudbinu. Promene će biti brže ukoliko uspešnije budete isključili zemaljsku logiku.

Juče mi je jedan prijatelj rekao nešto interesantno: „Često upadam u uninije jer mnogo toga želim“. Odnosno, očekivanja, želje i uninije su tesno povezani. Ako želite da ozdravite, odbacite želje i nade da ćete ozdraviti. Promenite se, postanite drugačija osoba i ta druga će biti zdrava. Kada se obraćate Bogu, zaboravite na ciljeve, očekivanja i želje. Postaćete drugačija osoba, kao i vaša deca. Za njih će ljubav postati apsolutna sreća. Ona će ograničavati, ublažavati ili odbacivati ono što ih sprečava da vole - a to i jeste zdravlje.

Na jednom nastupu ste govorili o pozitivnim efektima tehnika disanja. Možete li nešto detaljnije da kažete o tome? Koje tehnike preporučujete i ko može, a ko ne bi trebalo da ih koristi?

Ne mogu da preporučujem ono što ne znam. Nisam se bavio dijagnostikovanjem osoba koje su se bavile tehnikama disanja, ali postoji literatura na ovu temu.

Šta je ono što mogu da vam kažem iz svog iskustva? Usporavanje disanja predstavlja veoma jak podsvesni stres. Čovek može da primenjuje takve tehnike i da se spolja oseća dobro, ali da na unutrašnjem planu ne može da prevaziđe taj stres, što je po intenzitetu slično nizu nesreća i u njemu će se aktivirati buran program samouništenja. Jedan od glavnih pokazatelja ispravnog puta su pozitivne emocije. Odnosno, ništa ne treba raditi na silu. Idemo dalje: nekom prilikom mi se zapušio nos i počeo sam da dišem na usta. Odjednom mi je sinulo koji su razlozi zapušenog nosa - upravo zato da bih teško disao. Pokušao sam da dišem kroz nos, ali sam to morao da činim polagano, pri čemu sam osećao silovito gušenje. Nakon pet minuta je sve prošlo, disajni putevi su mi se pročistili. Šta se desilo na suptilnom planu? Pojačala se vezanost za zemaljski plan, uključio se mehanizam zaštite, odnosno disanje je postalo otežano. Naglo kočenje zemaljskih želja i života harmonizuje opšte stanje, dolazi do razvoja ispravne orijentacije i

rinitis prolazi. Znači, mi možemo da koristimo mehanizam koji nam je dala priroda izazivajući rinitis na veštački način.

Najvažnije je sledeće: ništa ne treba raditi naglo i uz opterećenje. Vežbe je najbolje obavljati ujutro, kad imamo energiju; počinjati s minimalnim opterećenjima i to samo dok osećamo zadovoljstvo. Zadovoljstvo je povezano s ljubavlju. Sve dok postoji ljubav, mi smo zaštićeni. Čim ljubav nestane, s vežbanjem treba prestati. Ako ste teško bolesni, to znači da ne možete da prolazite kroz stresne situacije. U takvom slučaju prvo treba da naučite da održite pozitivne emocije, negujući ljubav u svakoj situaciji. Budući da je promena ritma disanja ozbiljan stres, bolje je da ne počinjete s praktikovanjem tehnika disanja. Prvenstveno se savetuju molitve, usredsređenost na božansku ljubav, a tek potom temperaturni, fizički i drugi oblici stresa.

Već nekoliko godina moja baka (80 godina) pati od dijabetesa. U poslednje vreme joj se stanje sve više pogoršava i ona bukvalno vene pred našim očima. Ponudio sam joj Vaše knjige, ali ona za čitanje nema ni snage, niti želje. Šta da radim, kako da joj pomognem?

Moja istraživanja se odnose na hiperdubinske emocije, duboke slojeve podsvesti koje niko ne može da vidi i zato informacija deluje na podsvesnom nivou. Dok čitate knjigu, ovu informaciju kroz svest prenosite u podsvest. Video-snimci, budući da je u njima prisutan glas, omogućavaju da se informacija direktno prenese, pa tako vaša baka može neometano da spava, a snimak može da se reprodukuje u uređaju. Promene će nastupiti čak i ako se bude nalazio u drugoj prostoriji.

Međutim, promene će biti istinske samo ukoliko pre slušanja, u toku spavanja, uloži napor da oprostí svima, ukloni osuđivanje, nezadovoljstvo sobom, žaljenja. Odnosno, kada je čovek otvoren, tad može i da se promeni. Za mnoge je ova barijera nesavladiva i zato, da biste joj pomogli, pokušajte i vi da učinite isto.

Molim Vas da kažete nešto o najčešćim greškama koje su uzrok nastanka dijabetesa.

Dijabetes je vezanost za ljubomoru. Nekada sam govorio da je ljubomora vezanost za odnose, a onda sam shvatio da se u osnovi

odnosa nalaze suptilniji slojevi: ideali, duhovnost i plemenitost koji se transformišu u želje. Želje su povezane sa životom. Dakle, uzročnici dijabetesa sastoje se u nemogućnosti da prihvatimo prekid odnosa, krah ideala, nadanja, kao i želja. Kompenzacija je kod vas nastupila jer ste počeli da se koncentrišete na ljubav a smanjili ste zavisnost od želja i života.

Dakle, vi možete da sačuvate ljubav uprkos krah u situacijama kada ste uniženi kao žena, kada je osujećena vaša želja za decom, porodicom, itd. Zatim vam s Višeg plana šalju provere, u kom stepenu možete da sačuvate ljubav. Na taj način otpočinjete niz stresova. Stres je gubitak onoga za šta ste vezani, onoga što vam je drago. Ako prođete stres, tada počinje istinsko, dublje ozdravljenje. Ako ga ne prođete, odnosno niste u stanju da sačuvate ljubav, javljaju vam se pritužbe na druge ili nezadovoljstvo sobom. Ta negativna osećanja mogu da osnaže u podsvesti. Tj. ako niste prošli kroz stres, vraćate se na prethodnu etapu i moraćete kroz sve iznova da prođete. Uzrok dijabetesa može biti u odbacivanju ljubavi prema voljenoj osobi, kao i u dugotrajnoj ljubomori koju osećamo u životu, ili stalnom uniniju, nezadovoljstvu sobom jer nismo uspjeli da izgradimo svoj lični život. Takođe, u stalnom nedostatku volje za životom, unutrašnjoj spremnosti da život okončamo samoubistvom jer nas je odbacila voljena osoba, stalnoj depresiji, nedovoljnoj veri u sebe, u budućnost, ili nemogućnosti da sačuvamo ljubav kada nam se ruše planovi i nade u budućnost. U meri u kojoj smo agresivni prema ljubavi toliko kasnije dolazi do blokiranja dijabetesa. Dijabetes, šizofrenija i maligne bolesti u korenu imaju iste uzroke - koncentraciju na želje. Međutim, ponekad se dijabetes javlja kada na decu i unuke prenesemo svoje probleme, takođe u uzrastu dece 3-5 godina, ili kasnije, u dobi od 10-15 godina, odnosno u periodu puberteta, kada na suptilnom planu ne uspevaju uspešno da prođu kroz data im iskušenja. U tom slučaju dijabetes može da vam se pojavi bez naročitog uzroka, bez bilo kakvih vidljivog razloga. Zbog toga je potrebno da prvo harmonizujete sebe, a zatim potomke. Dijabetes se može pobediti, naročito ako ste upoznati s mojim poslednjim istraživanjima o kojima sam govorio na predavanjima u poslednje dve godine.

Pre nekoliko godina, proučavajući tumor na mozgu kod žena, britanski naučnici su otkrili jednu zajedničku karakteristiku: sve žene su godinama farbale kosu u tamne nijanse. Pritom, na to nikakvog uticaja nije imao kvalitet i cena farbe.

Hajde da ispitamo situaciju: žena počinje da sedi. Šta predstavlja seda kosa ili ćelavost? To je blokiranje programa samouništenja. Odakle pristiže taj program? Najverovatnije se radi o nesposobnosti da se prihvati stres ili je u pitanju ogorčenost na muškarce, na sebe, ili nedostatak volje za životom, odnosno pojačana koncentracija na želju za životom.

Vratimo se na boju kose. Žena ima sede vlasi i počinje da se farba u tamne boje. Šta se događa? Smanjuje se blokiranje želja. Ona je ponovo lepa, ponovo mlada. Povećava se koncentracija na želje, kao i agresija prema sebi i drugima, a program samouništenja počinje jače da radi. Ako je žena neharmonična, nadalje će početi da joj opada kosa ili će imati ginekološke probleme, probleme sa vidom, ili će oboleti od tumora na mozgu. Sve se to uklapa u ono o čemu govorim.

Ako imate mnogo sedih vlasi, znači da ne možete da prevaziđete stres, da sačuvate ljubav u toku stresa. Možda nećete oboleti od tumora, ali vam se mogu pojaviti veći ginekološki problemi ako se budete podmlađivali, fokusirali na želje, a ne na ljubav.

Da li ste gledali film „Forest Gamp“, u kome je prikazan čovek bez vezanosti?

Kako to mislite „bez vezanosti“. U filmu je baš prikazan čovek s vezanostima! Najuspešniji biznismeni su osobe kojima je rasturena porodica i imaju nesrećan lični život. Odnosno, na unutrašnjem planu su ljubomorni, jure za sposobnostima, karijerom, i sve im polazi za rukom jer se za to ne vezuju.

Forest Gamp je čovek s propalim ličnim životom. Kao dete imao je problem s nogama, hodao je uz pomoć štaka, što je značilo da je bio vezan za srećan život. Već tada je „odozgo“ dobijao čišćenje i pripremu za buduću sreću. Međutim, u filmu nisu najbitnije njegove vezanosti, već njegov odnos prema životu. U Rusiji imamo sličnog junaka, a to je

Ivanuška - budalica. On pobeđuje jer nije sklon ljutnji, ne traži krivce, ne drži se principa, ideala, već se u svakoj situaciji trudi da sačuva ljubav u duši. Zato u očima drugih i jeste budala. Dakle, Forest Gump je ekranizacija ruskih narodnih priča u američkom stilu. Mislim da je film dobar jer on američki narod postepeno usmerava ka istinskim vrednostima. Ne usmerava ih na želju za osvetom, gaženje drugih, uspostavljanje pravde, već na očuvanje dobrodušnosti po svaku cenu.

Molim Vas recite mi koji se problem blokira srčanom manom? Pre svega mislim na manu srčanog zaliska.

Srce označava emotivne probleme, odnosno to je sve ono što obuhvata temu ljubomore, ogorčenosti na bliske ljude; temu želje i života. Ponekad povišena koncentracija na ideale i klanjanje voljenoj osobi u podsvesti stvara ogromnu uvredljivost. Čovek ne može uvek toga da bude svestan, ali može da utiče na decu.

Molimo Vas objasnite mi s čim je povezano to da kad dete boravi kod kuće - ne razboljeva se, ali čim ode u vrtić obavezno se razboli?

U kući je sve predvidljivo, atmosfera je stabilna i topla. Dete koje je vezano za odnose dobija sve što želi. Dete koje ne može da podnese traumu, kući se oseća udobno, dok mu u vrtiću situacija izmiče kontroli, dolazi do promene odnosa i ono se razboljeva.

To svedoči da u njegovim roditeljima postoji negativnost. Radi se o nesposobnosti da boravi u kolektivu, da prihvati uniženja, neusklađenost sa svojim željama i voljom. Dečji vrtić je model budućeg čovekovog života. Verovatno mu roditelji kod kuće stvaraju preterano komforne uslove i ono ne može da prihvati destabilizaciju.

Dete treba da se čeliči. S jedne strane treba da mu se omogući ljubav, a s druge strane i protresanje. Da li ga štitite od protresanja? Kod kuće će mu u početku biti dobro, ali kad poodraste, ono će pljunuti i na kuću i na roditelje jer su ga upropastili.

Razmislite o tome!

Dugo me muči sledeće pitanje: „Kako obični ljudi (koji nisu čitali knjige „Dijagnostika karme“) mogu da shvate ispravan način življenja? Na primer, kako da svoje uvrede povežu s bolestima i nesrećama? Zašto nigde ne postoji dostupna i javna informacija o tome? Kako čovek da zna da je najvažnije voleti Boga?!

Godine 1991. nisam znao kako pravilno da živim. Dijagnostikovani mi je rak s metastazama i nisu mi ostavili šanse za preživljavanje. Preda mnom više nije bilo budućnosti. Digao sam ruke od budućnosti i pokušao da pronađem ono što može da bude važnije od nje.

Počeo sam da čitam Bibliju i tamo sam pronašao reč „ljubav“. Krenuo sam za njom, a nakon toga sam shvatio kako ispravno da živim. Kroz ljubav prema Bogu pojavljuje se shvatanje kako ispravno da živimo. Međutim, da mi nije postavljena smrtna dijagnoza, da nije bilo duševnih i očekivanih fizičkih patnji, teško da bih to shvatio i osetio.

Zato ispada da moje knjige može da usvoji samo čovek koji ne samo što je prosto patio, već je spreman da pati i spreman je da prevaziđe muku težeći ka ljubavi.

Shvatio sam da ne mogu svi da čitaju moje knjige. Mnogo je lakše biti bolestan i umirati, nego oprostiti!

Nemoguće je svima pružiti razumevanje, naročito kad čovek nije spreman za to.

Oni koji su spremni, usvajaju informacije. One koji nisu, priprema ih sama sudbina.

Svi znamo kako nas sudbina priprema za božansko. Obično o Bogu počinjemo da razmišljamo pred smrt, i tek tad u svemu vidimo Božju volju.

A to već zavisi od pojedinca, na kakvom nivou će doći do vizije Viših zakona i razumevanja s kojim ciljem smo sazdani!

RAZNO

Od detinjstva ne mogu da se izborim s navikom da grickam usne. S čime to može da bude povezano?

Oblast usta je tema želja. Stomatitis, od kog često boluju deca, kao i problemi sa zubima, grickanje usana i dr. - svedoči o pritajenoj ljubomori i uvredljivosti.

Pročitala sam Vaše knjige i saglasna sam s Vašim sistemom. Trudim se da ga svakodnevno primenjujem, ali mi to nekako ne uspeva, naročito u odnosu s muškarcima. Imam 42 godine i do sad nisam bila u braku. Ne mogu da pronađem odgovor na sledeće pitanje: zašto izazivam ogromnu agresivnost kod muškaraca? Na početku je sve dobro, odnosi su harmonični, ali vrlo brzo postajem objekat brutalne psihičke agresije, koja, plašim se, može da preraste i u fizičku. Pokušavam da sačuvam ljubav, osećajnost, harmonične odnose s partnerima, ali po pravilu, to u njima izaziva razjarenost i sve veću agresivnost. Ostala sam šokirana kada me je, prošle nedelje, nekoliko dana nakon našeg prvog intimnog odnosa, taj muškarac pozvao i rekao da sam mu fizički odvratna. Razgovor je najblaže rečeno bio neprijatan - sva nagomilana agresija i ogorčenost na ceo svet se obušila na mene kao prljavština. Osećala sam se kao kurva. Nikako ne mogu da pronađem odgovor na pitanje zašto sam svaki put muškarcima objekat agresije? Kako da saznam koji je uzrok toga? Pomozite mi!

Počecu izokola. Dugo vremena mi nije bila jasna jedna stvar. Na primer, pacijent je spreman da poseti lekara i da odvoji mnogo novca za konsultacije. Isto tako, vrlo dobro mi je poznata vrednost moje informacije i istraživanja. To vidim po ozdravljenju pacijenata obolelih od raka, po radikalnoj promeni karaktera kod dece i odraslih, po promeni sudbine onih koji su prihvatili informaciju i odlučili da se promene. Ali mnogi ljudi su često ispoljavali ljutnju: zašto treba da plate kartu za moje predavanje? Zatim sam shvatio: oni malo očekuju od lekara, a od mene očekuju jako puno.

Međutim, očekivanje je zavisnost. Zavisnost rađa agresiju. Mnogi roditelji iz sve snage nastoje da dete bude što zavisnije od njih kako bi im

bilo lakše da upravljaju njime, odnosno da ga „vaspitavaju“. A zatim se čude: zašto ih deca mrze ili zašto ne žele s njima da komuniciraju.

Kad počnemo da se razvijamo, zavisimo od izvora razvoja.

Međutim, progres se sastoji u tome da manje zavisimo od ono-ga bez koga bi naši prvi koraci bili nemogući. Na isti način naše predstave o Bogu formirale su se i otpočele sa divljenjem i strahom pred paganskim bogovima, zatim su se pretvorile u potčinjavanje pravilima koja pomažu da se uspostavi veza s Bogom, a na koncu razumevanjem da smo mi deo Boga, da Ga nosimo u sebi i da je naša suština božanska.

Poklonjenje i strah su se prvo pretvarali u disciplinu, zatim u samodisciplinu, a nakon toga u stalnu potrebu da u sebi razvijamo božansko i da božansko transformišemo u zemaljsko. Budući da osnove zemaljske sreće zadiru u budućnost, jer je seksualna želja usmerena na produžetak života u budućnosti, zavisnost od budućnosti izaziva odricanje od ljubavi i akumulaciju agresije.

Što više očekujemo od budućnosti, strah će se više nagomilavati u našoj duši kroz pitanje: a šta ako to ne dobijem? Ili kroz uninije: najverovatnije to neću dobiti. Ili kroz mržnju uperenu ka onome ko nas je lišio onoga što smo očekivali. Što više očekujete od muškarca, bolniji će biti kraj vaših želja.

Vaša dugogodišnja očekivanja, strahovi i uninije u podsvesti su neprimetno prerasli u ogromnu zavisnost. Čim dobijete ono što želite vezanost se iz potencijalne pretvara u realnu. Zatim iza toga sledi bujica agresije, koje niste ni svesni, ali koja je u stanju da ubije muškarca. Pritom, ta vezanost u paru sa agresijom može da deluje na bilo kojoj udaljenosti. Ako bi muškarac bio kosmonaut i sutradan odleteo na Mars, vi biste ga i tamo sustigli. Stoga, da bi preživeo, on mora da smanji vašu vezanost. I zbog toga mora da vas, pre svega, ponizi na seksualnom planu.

U socijalizmu smo dugo učili o idealizaciji voljene osobe, a danas se čudimo zašto u Rusiji na godišnjem nivou muževi ubiju približno 14.000 žena, a još 36.000 njih je izloženo nasilju. Ova mašina za mlevenje mesa nije slučajna. Međutim, naučnici ni u mislima nisu mogli da pretpostave koliko je naš pogled na svet tesno povezan sa zdravljem, sudbinom i životom. Ne očekujte ništa od muškaraca, odnosite se prema njima kao prema deci. Idite u susret doziranom bolu - on vam je neophodan jer bez bola nema razvoja.

Mi zavisimo od svega onoga prema čemu se ozbiljno postavljamo. Nemojte se ozbiljno postavljati ni prema životu, ni prema seksu niti prema muškarcima. To ne znači da treba da se odnosite površno i nemarno, već da u životu postoje daleko važnije stvari nego što su život, seks i odnos s muškarcem.

Pre svega, to je poletnost naše duše, koja se dešava prilikom jedinstva s Bogom, otkrivanja božanske prirode u sebi, izlivanja ljubavi i energije u svet koji nas okružuje. Nikada nemojte zaboraviti da je svaki bol koji pristiže kroz unižavanje zemaljskih vrednosti istovremeno i korak ka dostizanju božanskog.

Duša se na suptilnim planovima podmlađuje fizičkom starošću.

Da bi božansko moglo da zasija i da nam pokaže put, neophodno je da sa njega povremeno zbacite zemaljski pokrivači.

U svakom gubitku postoji treptaj nastanka. Svaka situacija nas vodi ka Bogu.

Sve što nazivamo životom, seksom ili našim poslovnim aktivnostima - samo su situacije.

Svaka situacija je cvet iz koga treba iscrpiti nektar ljubavi. I bez obzira na oblik i boju cveta, u njemu će uvek biti nektar.

Samo treba naučiti da prikupimo taj nektar.

Ako čovek nekoga opljačka ili ubije, preko njega se s Višeg plana pročišćava žrtva. Istovremeno se i on sam pročišćava. Moje pitanje je sledeće: ako je volja zločinca samo 10-15%, a sve ostalo je Božja volja, zašto se onda u svakoj religiji to smatra grehom?

Ako je čovek nekoga opljačkao ili ubio, onda se on kroz to ne pročišćava. Pisao sam baš tako. To, kao prvo.

Kao drugo: zašto čovek krade ili ubija? Zato što mu želje sve pomračuju, jer mu pomračuju najvažnije, a to je ljubav iz koje proishode koncepti morala i moralnosti. Reč je o zemaljskim zakonima koji nam pomažu da sačuvamo ljubav. Ponekad oni protivreče ljubavi na Višem planu, ali ponekad su usmereni ka njenom očuvanju. Prema tome, kad naše želje zasene ljubav, spremni smo da ubijemo, izdajemo, krademo.

Dakle, najvažnije se ne krije u izdaji i krađi, već u tome da se naše želje uzdižu iznad ljubavi. Ako naučimo da ljubav postavimo iznad želja, blokiraćemo koren pljačke i ubistva. Prva stvar koju treba da uradimo

jeste da shvatimo da su želje sekundarne a ljubav prema Bogu - primarna. Upravo zato se u Bibliji govori o prvobitnom grehu Adama i Eve. To je gubitak ljubavi prema Bogu zbog želje da se produži život, da imamo voljenu osobu, porodicu, itd. Deluje da su to najhumanije želje, ali ako se postave iznad ljubavi prema Bogu, sadrže u sebi koren zločina. Čovek koji je izdao i ubio je onaj u čijem je rodoslovu, ili po naslednoj liniji, ili po svojim prošlim životima, ili pogledom na svet prethodnih grupa ljudi, ili država - već došlo do razvijene sklonosti ka idealizaciji želja.

Na temu Sodome i Gomore: zašto su ubijeni ljudi u Sodomi i Gomori? Zato što su oni u svojoj duši stvarali buduće ubice, kriminalce. Zašto sam u svojoj knjizi napisao da najveći zločin nisu ubistvo i pljačka, već je to odricanje od ljubavi? Upravo iz toga sve proishodi.

Kada čovek počini zločin - to je „razrađen“ mehanizam odricanja od ljubavi zbog želja, života i njihovog obogotvorenja. Veoma je važno da čovek ima svoju volju i razumevanje sopstvenih postupaka.

On to može da prevaziđe. Ako ne prevaziđe, onda snosi odgovornost i biće suočen s određenim problemima. On će izgubiti život i želje. Ako se Božja volja prvobitno ispoljava u tome što je uradio, onda će se kasnije ispoljiti i u tome što će se razboleti i umreti. Božja volja se manifestuje u svemu. Međutim, smisao čovekovog razvoja je u tome da se on sve više razvija kao čovek, da sve više u sebi oseti božansko „Ja“ i da se sve više njegova volja približava Božjoj volji. Zatim on uči da u sebi vidi Boga, da sačuva ljubav bez obzira na to šta se desilo, da prevazilazi zavisnost od želja i sve se više približava Bogu, čime će manje biti sklon izdaji, pljački, ubistvu. U tome i jeste smisao čovekove slobodne volje.

Ako se organizam ponaša pogrešno, potrebna je infekcija koja će da ga uništi. Loše ponašanje, krađa, ubistvo, pohlepa i ljubomora su infekcija koja postaje sve razuzdanija kako ljubav za nas gubi na značaju, što znači da je ta infekcija potrebna.

Još jednom želim da naglasim: na spoljašnjem planu postoji pojam čovekove volje.

Na suptilnijem planu, osim pojma čovekove volje, postoji Božja volja.

Na najdubljem planu postoji samo Božja volja.

Ako želite odmah da pomešate sve planove i shvatite gde je ljudska a gde Božja volja, možda to prosto nećete uspeti da shvatite.

Kako na spoljašnjem i unutrašnjem planu treba da se ponaša mlad regrut kada ga u vojsci zlostavljaju, tuku i ponižavaju?

Prvo ću vam ispričati priču koju mi je saopštila jedna pacijentkinja. „Kod nas, u Murmansku, ubistva se obično dešavaju na Lenjingratki (to je auto-put koji povezuje Murmansk i Sankt Peterburg). Leševi su zatim zakopavaju u šumi. Dok sam jednog dana koračala ulicom, odjednom se pored mene zaustavio minibus. Iz njega su iskočila tri muškarca i uvukli me unutra. Prema meni su se ponašali kao prema ovci koju nameravaju da zakolju. Kad smo izašli iz grada, po licima onih koji su me držali zatočenu u vozilu shvatila sam da će me uskoro ubiti. Počela sam da se molim: „Gospode, shvatam da će me uskoro ubiti, ali ja i dalje čuvam ljubav prema Tebi.“ I odjednom je jedan od kriminalaca, s najsvirepijim izrazom lica, rekao: „Ne kapiram zašto sam danas tako dobar? Ovu ženu ćemo pustiti, neka živi!“ Izbacili su me iz vozila i odvezli su se.

Mislim da shvatate šta se desilo. U kritičnoj situaciji um se blokira i otvara nam se podsvest. Ako u kritičnoj situaciji sebe ispravno emocionalno postavite, u roku od nekoliko minuta možete da se promenite onako kako u uobičajenijoj situaciji ne biste mogli ni za 10-15 godina. Ono što nam se dešava određeno je našim unutrašnjim podsvesnim stanjem. Neke ljude ponižavaju, a neke i ne dotiču.

Ko privlači poniženja? Onaj koji u sebi ima mnogo agresije u podsvesti. Kako da odredimo da li je tamo ima? Agresija nastaje usled pojačane zavisnosti. Dakle, ako često osećate strah, uvređenost, uninije, ili nekoga osuđujete zbog osećaja sopstvene nadmoći tada su problemi neizbežni. Zbog toga je najbolja borba sa okruženjem njegova promena. Međutim, svet možemo da promenimo jedino menjajući sebe na unutrašnjem planu. Ali pošto proces samotransformacije može da bude dug, spoljašnja zaštita je često neophodna, s tim što mora da bude pravilna. Najvažnije što treba shvatiti je sledeće: onoliko koliko smo iskreni i dobrodušni toliko je efikasna naša zaštita.

Navešću vam jedan primer. Pre mesec dana vraćao sam se kući automobilom. Prolaz je bio tesan i s leve strane je stajao čitav niz parkiranih automobila. Video sam da jedan automobil želi da izađe s parkinga i zaustavio sam se da bih zauzeo njegovo mesto. Odjednom sam ugledao da mi u susret dolazi auto koji je ablendovao. Osvrnuo sam se da bih mu ustupio prolaz, ali sam video da se iza mene već stvorio

minibus. Ablendovao sam automobilu ispred sebe pokazujući mu da on treba da se pomeri. Ali iz automobila je istrčao razjareni vozač, verovatno jedan od nekadašnje „kriminalne braće“. Otvorio sam vrata i čuo sledeće reči: „Grdobno jedna, šta si se tu ukopao i ne krećeš, a ja sam ti ustupio prolaz“.

Nekada sam identično reagovao na uvrede - ili mržnjom, ili željom da zgromim onog ko me je uvredio, ili kroz setu i depresiju, kada je to bilo nemoguće da se učini. Ali sada sam izvirio iz auta i rekao: „Slušaj, preklinjem te da se pomeriš u stranu; hoću da se parkiram, zato sam i stao“. On je poslušno ušao u auto i odvezao se unazad. Zauzeo sam slobodno mesto u levom redu i video kako je on odmah krenuo napred i počeo da prisiljava vozača minibusa da se povlači u rikverc. Išao je unazad nekih 50-70 metara i za sve to vreme vlasnik automobila ga je uporno potiskivao nazad, ka izlazu.

Kasnije sam razjasnio ovu situaciju. U čemu je bila suština ponašanja agresivnog vozača automobila? Apsolutizam njegovih želja. Ako nešto želim, pregaziću bilo koga ko mi zasmeta. Bez obzira na to da li je u pitanju gangster ili policajac. To je filozofija bandita.

Kada je čovek rob svojih želja, uvek će mentalno ubijati druge ili sebe. A onda će se to dešavati i u stvarnosti.

Budući da nisam uzvratio agresijom, znači da se moja zavisnost od želja smanjila, i to sam primetio sa zadovoljstvom. Zatim sam dijagnostikovao tog tipa: kod njega su otpočeli ozbiljni problemi nakon te situacije, ali on ih nije bio svestan. Rezerve budućnosti su mu bile trostruko veće od prosečnih. Unutrašnja harmonija mu je omogućavala da bude nepristojan, grub i da mu sve ide od ruke. Nakon 15-20 godina, njegov pogled na svet i ponašanje postepeno bi mu trovali unutrašnju harmoniju i na kraju bi došlo do raspada zdravlja i sudbine. U ovoj situaciji se to desilo za minut. Zalihe budućnosti su iznosile minus 80, kao kod teško bolesnih osoba. Povremeno sam, tokom nekoliko dana, bacao pogled na njegovo polje. Bila je to interesantna slika. Narednih četiri-pet dana me je mrzeo po inerciji, a onda je došlo do preokreta: što je njegova mržnja bila veća, više je ubijao sebe, ali je istovremeno na unutrašnjem planu bio harmoničan. Zbog toga se veći deo programa samouništenja preusmerio ka njegovoj deci. Ali kada se nagomilao, probio je zaštitu i vratio se ka njemu, kao autoru. Dijagnostikovao sam ga i nakon 20 dana. Oblast glave mu je potpuno bila smrvljena. Moguće da je preminuo usled udarca u glavu.

Šta je u svemu ovome zanimljivo? On je na mene možda već odavno zaboravio, ali je njegova duša tokom prvih deset dana prema meni osećala mržnju, a potom strah. Sada dijagnostikujem njegovo polje. Slika je ostala gotovo ista, odnosno on je ipak zaradio velike probleme. Dakle, agresivne emocije se odbijaju od dobrodušne osobe koja je ispunjena ljubavlju i koja oseća pojačano jedinstvo s Bogom i svetom oko sebe. Što je čovek dobrodušniji, opasnije je ljutiti se na njega, vređati ga ili ga osuđivati.

Postoji još jedna stvar. Jednom prilikom sam čuo izraz: filozofa je nemoguće uvrediti. Zašto? Zato što se bez ljubavi ne može spoznati i razumeti svet. A za to je potrebno iznutra se distancirati od svog tela, svojih vezanosti. Filozof se ne poistovećuje sa svojim telom, umom i željama, a uniziti se mogu samo oni. Ljubav je nemoguće uniziti. Zato je uniženje ponekad korisno da bismo osetili svoje istinsko Ja.

Zašto u vojsci dolazi do tragedija? Ako u trenutku uniženja sačuvamo ljubav, dolazi do pročišćenja. Ali ako se rasplamsavaju mržnja, osuda i ogorčenost, onda oni, kao prvo, privlače naredna uniženja, a kao drugo, pretvaraju se u agresivno ponašanje prema drugima ili sebi. I tada vojnik uzima u ruke mitraljez i puca u svoje drugove ili u sebe. Pravila u našoj armiji su izopačena, ali ista takva su i pravila u našoj državi. Svakog dana nas ponižavaju činovnici, banditi, polubanditi, policija, itd. Ali mi ipak nekako preživljavamo u takvim uslovima, štaviše: ozdravljamo.

Ozdravljamo i mi, ozdravlja i država. Postepeno će se to desiti i s vojskom. Još jednom želim da naglasim: svaki čovek želi da živi. I svaki čovek intuitivno oseća da može da snosi posledice zbog ponižavanja onog koji je harmoničan.

Prema tome, najbolja zaštita je da uvećavanjem ljubavi prevazilazimo zavisnost od zemaljskog. U svakoj armiji vojnici ne prolaze slučajno kroz velika poniženja. Što se više vezujemo za život, dušu nam nastanjuje veći strah, arogancija, mržnja i uninije. Ukoliko je za ratnika sopstveni život iznad svega, neće se potčinjavati naredbi komandanta, a u borbi, osećajući strah ili mržnju, biće beskoristan vojnik. Surov odnos prema vojnicima ima određeni cilj: da kod njih smanji zavisnost od života. Zbog toga u vojsci ne vole individualce. Takvi mogu da se prepiru s pretpostavljenima, a od njih se zahteva bespogovorna poslušnost u kritičnim trenucima. U vojnim ustanovama podučavaju sledeće: ako izdate pogrešnu naredbu, nemojte je povlačiti jer će u suprotnom

podređeni prestati da bude poslušan. Vojna psihologija je po svojoj suštini u određenoj meri manjkava. Zbog toga ministar odbrane treba da bude civilna osoba koja razmišlja kao političar, a ne kao vojnik. Šema bespogovorne poslušnosti je rasprostranjena ne samo u vojsci, već i u istočnim zemljama. U njima pojam „unižavanje“ jednostavno ne postoji. Postoji samo bespogovorna poslušnost.

Jedan moj prijatelj mi je prepričao situaciju koju je doživeo u Japanu. Hodnikom je išao direktor preduzeća. Svi prisutni radnici su mu se klanjali do pojasa. Šef ulazi u lift, vrata lifta se zatvaraju i lift se penje na spratove, ali svi zaposleni ostaju da stoje u naklonu još narednih pet minuta. Bio sam iznenađen: zašto pet minuta? Moj sagovornik mi je objasnio: „A šta ako neko slučajno ‘otkuca’ da se neko od njih odmah uspravio?“

Vratimo se temi vojske. Mržnja, ljutnja i osuda su samo pokušaji zaštite, pritom - najgore. Energija ne treba da bude usmerena na samoubilačke oblike zaštite, već na stvaranje efikasnijih metoda. Činjenica što su se nedavno udružili vojnici jedne jedinice i obratili tužilaštvu zbog ponižavanja koja su trpeli, upravo i predstavlja potragu za novim oblicima zaštite kroz upravljanje i promenu spoljašnje situacije. Unutrašnja mržnja uzrokuje spoljašnju okovanost.

Što je čovek dobrodušniji, on je neustrašiviji i više spoljašnjih metoda zaštite može da proizvede. Ali još jednom želim da naglasim da je najbolja zaštita jedinstvo s Bogom, koje protiče u našoj duši prilikom uvećanja ljubavi.

Moju ćerku su pokušali da siluju. S čim je to povezano?

Tokom dijagnostike često sam imao priliku da vidim istu sliku: stanje svesti nasilnika i žrtve je praktično identično. Što je devojka usmerenija na seksualnost, na štetu ljubavi, više će dražiti i privlačiti nasilnika. Sećam se jedne žene koja je došla na konsultaciju sa svojom kćerkom, koja je takođe pretrpela pokušaj silovanja. U detinjstvu je godinama patila od enureze. Počela je da oseća i psihičke probleme.

- Vodila sam je kod jednog iscelitelja - rekla mi je njena majka. - Ali nakon tretmana je postalo je još gore. Sad ne znam šta da učinim. - Da li ste čitali moje knjige? - pitao sam je. - Da, pročitala sam svih sedam vaših knjiga - odgovorila je. - A da li ste pogledali video-snimke? - dodao

sam. - Da, pregledala sam sve poslednje koji su objavljeni - potvrdila je. - Da li ste radili na sebi? - postavio sam novo pitanje. - Da, naravno - klimnula je glavom. Ali mi to nije mnogo pomoglo. Želim da pomognete mojoj kćeri. Smem li da je pozovem da uđe? - upitala je. - Nemojte žuriti - odgovorio sam - prvo ćemo vi i ja porazgovarati. Još jednom vas pitam: Da li ste radili na sebi? - Naravno - potvrdila je.

- I tako... - počeo sam sa izlaganjem. Imao sam potrebu da kažem majci neku tešku reč, ali sam se obuzdao... - Vi zapravo uopšte niste radili na sebi i nema potrebe da me u to ubeđujete. Suština rada se sastoji u vašoj promeni. U vama je ne primećujem. Nivo gordosti vam petostruko prekoračuje smrtonosni nivo. Odnosno, svaku nepravdu, neuspeh i sudbinsku neprijatnost dočekujete na nož. Međutim, znate da se gordost javlja kada je sve već prepunjeno ljubomorom. Zavisnost od želja je kod vas 13 puta veća od smrtonosne. Odnosno, vi nikada niste želeli, pa čak ni sad ne želite da sačuvate ljubav prema Bogu ako su unižena vaša osećanja, vaša ženska priroda, kada vam želje i nade doživljavaju krah. Jedan od glavnih parametara u odnosu na koga određujem čovekovo stanje je njegova spremnost da prihvati traumatičnu situaciju. Odnosno, spremnost da sačuva ljubav prema Bogu prilikom gubitka zemaljskih vrednosti. Mislim da shvatate da taj parametar kod vas nije u plusu. Možda ću vas ogorčiti, pa ću reći da nije čak ni u minusu. On je kod vas jednostavno blokiran. Svaka traumatična situacija kod vas izaziva samo jednu reakciju - samouništenje. Kako da pomognem vašoj ćerki ako je vi svakog trenutka uništavate svojim doživljajem sveta? - rekao sam. - Ali šta da radim? - upitala je rasejano. - Shvatite da svaka traumatična situacija koja vam se događa spasava život vašoj ćerki. Prihvatite svaki bol sa zahvalnošću i ljubavlju prema Bogu. Ali prvo kroz pokajanje uklonite sve trenutke kada ste bili nezadovoljni sobom, osećali uninije i kada vam se nije živelo. Ako je u pitanju muškarac, program samouništenja ubija njega samog, a kada je u pitanju žena, onda ubija njenu decu. Enureza kod vašeg deteta je program samouništenja koji ste joj vi preneli. Ako čovek ne teži dovoljno ka ljubavi, prekomerna ranjivost i osetljivost od njega prave žrtvu ili nasilnika. Prvo, putem pokajanja otklonite sve trenutke kada ste se odricali ljubavi, a zatim ponovo u mislima proživite svoj život, zaboravljajući na sve i razmišljajući samo o ljubavi. Sada izađite, sedite i praktikujte to par sati, a onda će vaša ćerka ući i videćemo kakve su nam šanse.

Nekoliko sati kasnije, započeo sam razgovor s njenom ćerkom. Ona je bila vrlo stidljiva i zato mi je predala zapisana pitanja koja je želela da mi postavi.

Prvo pitanje koje je pribeležila bilo je: „Prethodni iscelitelj mi je okovao osećanja. Šta da učinim kako bih ponovo mogla da osećam“? Drugo pitanje: „Bez obzira na sve, fakultet ili porodicu, ja nemam volje za životom“. Treće pitanje: „Noću se ponekad bezrazložno budim i čini mi se da ludim“. I poslednje pitanje, koje mi postavljaju mnogi pacijenti: „Zašto ljudi nerado komuniciraju sa mnom“?

- Dakle - rekao sam - nemoj se truditi da ponovo oživljavaš svoja osećanja, jer će te ona ubiti ako ne budeš naučila da voliš i praštaš, a škola ljubavi se ne može završiti za jedan dan. Kad budeš naučila da voliš, osećanja će ti se sama vratiti. Dakle, iscelitelj ti nije naškodilo, već ti je pomogao. Ne želiš da živiš zato što, bez obzira na to čime se baviš, nisi u stanju da ispravno prođeš ni kroz najbanalniji konflikt. I najmanji bol u tebi uključuje program samoubistva, koji zatim isplivava u svesti kao nedostatak volje za životom.

Shvati jednostavnu stvar: svaki konflikt predstavlja razvoj.

Pogledaj primer: poseduješ telo, isto kao što ga imam i ja. Tvoje površne želje povezane su sa telom i životom. I kod mene je isto tako. Pošto imamo različita tela, naše želje nikada ne mogu da budu podudarne.

Stoga će svaka komunikacija među nama uvek biti konfliktna, i to je normalno. Pokušaj da se sakrijemo od konflikta ili da ga sasečemo u korenu znači da odbijamo da se razvijamo.

Ako nema težnje ka ljubavi - konflikt je nerešiv. Dakle, još jednom shvati da svaki konflikt predstavlja razvoj; svaki donosi bol, a bol je podstrek za ljubav prema Bogu. U konfliktu ne treba gušiti želje drugih, niti sebe postavljati u zavisnost od njih, već uopštiti želje i pronaći zajedničko rešenje za obe strane. Za rešenje konflikta moraš naučiti da kontrolišeš svoje želje i da težiš ljubavi, a ti za sad nisi u stanju ni jedno ni drugo. Zbog toga si i izgubila volju za životom.

Prelazimo na treće pitanje.

Kada nam put ka ljubavi postane nit za koju ćemo se uhvatiti, onda je, zarad spasenja, potrebno da odlučno prekinemo sa svim onim što nas udaljava od ljubavi, tj. sa strahom, mržnjom, osudom, ogorčenjem i uninijem. I pošto se sve to oblikuje u svesti, da bi se spasila duša - svest počinje da se raspada. U knjigama sam pisao o tome kako se šizofrenija

često razvija u skrivenoj formi kod ljubomornih osoba. Ako u toku dana nekako uspevaš da obuzdavaš želje i trudiš se da budeš dobrodušna, zavisnost i agresija te tokom noći preplavljaju, i zato kod tebe dolazi do raspada svesti. Stoga, pre nego što pođeš na počinak, moraš da se harmonizuješ, i umesto obilne večere, koja povećava zavisnost od želja, bolje je da se moliš.

Svake večeri prođi kroz smrt, i svakog jutra se ponovo rađaj.

Oprosti se od svega što ti je drago. Ali ako pre toga ne osetiš ljubav, tvoju dušu će preplaviti strah i uninije.

Zato se prvo pomoli, usredsredi se na ljubav, a kada je osetiš, oprosti se sa svim što ti je drago. Čim nova svest prestane da bude agresivna, umesto raspada će otpočeti razvoj.

Što se tiče komunikacije, sve je vrlo jednostavno. Komunikacija je čulni nivo, a ako čovek zavisi od čulne sreće, on će uvek biti agresivan prema drugima ili prema sebi. Dakle, on se obično plaši komunikacije i povlači se iz nje. Kada je mržnja najvećim delom okrenuta prema sebi, ljudi ne žele da komuniciraju s takvom osobom. Isti je slučaj ako je podsvesna agresija usmerena ka njima.

Ne plaši se bola, idi ka njemu. Ako budeš uspela da sačuvaš ljubav, bol će postepeno prestati. Pravo da budu srećni imaju samo oni koji su svakog delića sekunde spremni da izgube zadovoljstvo i da sačuvaju ljubav. Bez bola nema razvoja.

Ali taj bol ne treba da bude crn i mračan, već svetao i blistav.

Shvati jednu prostu stvar: svaka patnja je jemstvo tvoje buduće sreće. Što više bola i iskušenja ti sudbina šalje, više sreće te čeka u budućnosti.

I što si spremnija za duševni bol, manje će biti fizičkih patnji. Međutim, ako smo fizički bol navikli da trpimo tokom miliona godina evolucije, duševni bol tek treba da naučimo da prevazilazimo kroz žudnju ka ljubavi. To je nauka, umetnost i zadovoljstvo.

Idi i uči.

Pomenuli ste jednom prilikom kako ajkule napadaju ljubomorne osobe. Da li postoje neke nove informacije o tome?

Ranije nisam shvatao zašto ajkule napadaju baš ljubomorne osobe. Zatim sam u novinama video fotografiju jednog muškarca koga je

ajkula bukvalno progutala u celosti, bez žvakanja. Zatim ga je ispljunula i otišla dalje. Dijagnostikovao sam tog muškarca pre ove situacije. Njegova ljubomora i agresija prema ženama bile su ogromne. U trenutku kada ga je ajkula progutala, on se ubrzano oprostio od života i raskrstio sa svim vezanostima, pa je ljubomora u potpunosti nestala iz njega. Tad ga je ajkula živog i povratila.

Ljubomora je vezanost za odnose, želje i, konačno, za sam život. Šta je seks? To je produžavanje sebe u budućnosti, kao i svog života.

Što se više na unutrašnjem planu fokusiramo na život, seks, hranu, što smo ljubomorniji, time aktivnije starimo i brže se rastajemo od života. Povremeno se u novinama pojave fotografije osoba koje su za nekoliko meseci ostarile nekoliko decenija. Prilikom dijagnostikovanja, uvek vidim istu sliku: trebalo je da se rodi dete, a osoba je ljubomorna, odnosno poseduje veliku zavisnost od života. Detetovi dani su odbrojani. Čak i ako roditelj umre, to neće mnogo poboljšati situaciju. Dakle, roditelj mora da živi, ali sa uniženim životom, osujećenom seksualnošću i željama.

Kod nekih se to završava razvodom, drugi postaju impotentni, a kod trećih se aktivira neprirodno starenje. Mi zapravo i u dubokoj starosti možemo lepo da izgledamo. Ali to je opasno za dušu: što duže živimo, u podsvesti nam se više povećava koncentracija na život, seksualnost i želje. I to počinje da nanosi štetu duši. Dušu ništa ne može toliko da podmladi kao starenje. Uzgred, svaka životinja reaguje na čovekov unutrašnji strah i može da ispolji agresivnost. Dubok strah upravo i dokazuje da postoji velika zavisnost od života.

Pisali ste o tome da na suptilnom planu izgleda isto kad čovek nekoga mrzi ili ga obožava. Ako nekoga bezumno volimo, zar to osećanje nije slično mržnji? Ili, pak, obožavanje i jaka vezanost za nekoga - nije ljubav? Možda je zbog toga rasprostranjena fraza „nesrećna ljubav“?

Prava ljubav je uvek srećna. U pravu ste. Kad ljubav posmatramo sa zemaljske tačke gledišta, onda to znači reciprocitet, postojanost zemaljske sreće, dolazak dece na svet, ispunjenje želja, itd. Fraza „nesrećna ljubav“ označava ljubav sa stanovišta zemaljskih želja. To nije ljubav, već želja.

Želje mogu da budu nesrećne, ali ljubav je uvek srećna.

Razmislimo o ovome. Šta je zemaljska sreća? To je mogućnost ispunjenja želja. Sada zamislite da vam je pristigla velika sreća. Dolazite do određenog nivoa, a nakon toga se sreća za vas pretvara u nesreću. Zašto? Zato što osećate da ste dostigli nivo koji jedva održavate. Potom će sreća početi da vas guši.

Ili: kad vam pristigne ovakva sreća, počinjete da shvatate da ćete je, pre ili kasnije, izgubiti. I to vas čini nesrećnom. Što vas sreća više preplavljuje, nesrećniji ste jer ćete je uskoro izgubiti. Takođe, što muškarac više voli ženu, paničnije se plaši njene prevare, smrti, sopstvene impotencije i dr. I zbog toga se sreća pretvara u agoniju, mučenje, a onda dolazi do kraha.

Zašto? Zato što takva sreća nije fokusirana na izvor, na ljubav, već na želje, život, itd. Dakle, plamen ljubavi, u kojoj akcenat nije stavljen na Boga, već na zemaljske želje, uzrokuje istovremeni plamen mržnje i straha. Muškarac će mrzeti ženu u koju se zaljubio, ili sebe, gubeći želju za životom kad ga ona napusti. Sve zavisi od toga čemu težimo kad volimo. Ako u svemu budemo voleli Boga, onda za nas sve postaje sredstvo a mi smo srećniji svakog trenutka.

Ako smo, pak, usredsređeni na želje, bilo da je u pitanju želja za decom, produžetkom života, voljenom osobom, tada, što su jača naša osećanja, veća je i nesreća koja se krije u njima - inicijalno, podsvesno, a zatim i realno.

Realan motiv potrebe da nešto učinimo večnim, može da bude samo lična zainteresovanost za večnost. Da bi to uspeo, čovek mora da živi večno, jer u suprotnom neće biti lično zainteresovan. Šta Vi mislite o ovome?

Šta znači uopštavanje? To je kada imamo više situacija.

O svakoj situaciji postoji neka informacija, pri čemu dolazi do njenog uopštavanja. Uopštena situacija se razlikuje dok se istovremeno u njoj sadrže sve situacije.

Još jednom ću ponoviti. Postoji preko 70.000 bolesti. Na početku otkrivamo stotine uzroka, zatim desetine, a potom se sve svodi na jedan.

Odricanje od ljubavi prema Bogu je uzrok svih problema.

Isto je i s ljudima, kojih ima u ogromnom broju. Svako poseduje svoju individualnost, ali kada počnemo da dosežemo sve suptilnije

planove, individualnost nestaje i ispoljava se sve više zajedničkih osobina. Na kraju preostaje samo božanski aspekt, ono što je večno.

Osim Boga, ništa ne može da bude večno. Stoga, večno je ono što je božansko u vama. Ali na tom nivou, naše individualne osobine gube svoju važnost. One su značajne samo kada se nalazimo u fizičkoj ljušturi. Kada stupamo na božanski plan, naše ponašanje, karakter, itd., su beznačajni. Prema tome, pojam „lična zainteresovanost“, kada spoznamo „božansko“, postaje besmislen. Kada težimo ljubavi, pojam „zainteresovanosti“ mora da nestane.

Ljubav prema Bogu je prilika da uvek budemo srećni.

Šta je još potrebno da bismo bili srećni? Potrebno je da osetimo ljubav prema Bogu. Situacije nas vode ka tome da ukoliko ne budemo u sebi osećali božansko, jednostavno nećemo preživeti.

To je što se tiče lične zainteresovanosti. Ako dublje razmislimo, čovek na kraju rešava samo jedan problem: ili će sačuvati ljubav prema Bogu ili će je odbaciti. Iz toga sve proizilazi. Na tom planu smo svi isti. I naše duše su na suptilnom planu jedna celina.

Lična zainteresovanost je koncept povezan s površinskim, globalnim planom. Kako se približavamo božanskom, razlike se potiru. Još jednom ponavljam: na božanskom planu jednostavno nema smisla govoriti o nečemu što pripada sferi ličnog. Bog je apsolutno personalan i apsolutno impersonalan.

Da li različite tehnike (joga, tehnike disanja, pojedine meditativne prakse, dijanetika, ponovno prolaženje kroz konflikte, itd.) predstavljaju neku vrstu „prevlačenja“ vremena iz budućnosti i da li je to prestup?

Joga, tehnike disanja, različite vrste meditacije, kao i ponovno prolaženje kroz situacije, oblici su rada na sebi koji nam pomažu da promenimo naše unutrašnje stanje, kao i odnos prema svetu; oni su sredstva namenjena našem ozdravljenju.

Dijanetika se, s moje tačke gledišta, izdvaja. Osnovni akcenat u njoj nije na ličnoj promeni, već u tehničkom aspektu hirurgije biopolja.

U knjigama sam pisao da to na početku donosi efekat, a onda se nagomilava sve više problema. Dakle, ispravan odnos prema tehnikama, kao i razumevanje da one ne treba da imaju za cilj samo fizičko zdravlje

ili uspeh u poslu, omogućava nam da ih praktikujemo bez kontraindikacija.

Kada se menjamo u sadašnjosti, istovremeno se menjamo u prošlosti i budućnosti, jer vreme je jedna celina. Uzimanje vremena iz budućnosti označava da je pojačana koncentracija na budućnost, i to su specijalne tehnike koje kasnije mogu da imaju negativan efekat.

Najvažnija je ideja iz koje proizilazi neka tehnika. Indijski praktičari za polazište imaju ideju monoteizma, Jednog Tvorca i ujedinjenje s Njim. Zbog toga one doprinose razvoju sposobnosti, razvoju čovekovih potencijala, ukoliko se on iznutra ne odrekne njihove filozofije, odnosno sjedinjenja s Bogom, koje se nalazi u osnovi tih tehnika.

Savremene tehnike po pravilu nisu utemeljene ni na kakvoj filozofiji i zbog toga mogu da budu štetne.

Da li se i bez Vaše dijagnostike može utvrditi da li neko ispoljava agresiju prema ljubavi?

Ako na agresiju drugih ljudi ne odgovarate uzajamnim raspirivanjem agresije i potrebom da se emocionalno zaštitite, to znači da je kod vas sve „u redu“.

Zašto druge ljude počnemo da volimo tek kada nam zadaju „udarce“, odnosno kada nas povrede, ponize ili se desi neka druga neprijatnost? Zašto se ljubav ne ostvaruje kada joj dobrovoljno idemo u susret? Kako to objasniti: nespremnošću ili običnom lenjošću?

Zaboravljate na to da se mi još uvek nalazimo na životinjskom nivou i sve dok božanska sfera za nas ne postane stvarnost, koja ne zavisi od zemaljske, mi ostajemo visokorazvijene životinje, što znači da smo zavisni, lenji, ne želimo da radimo i proces našeg razvoja postaje prinudan. A čim je prinudan, znači da ne osećamo božanski plan u situacijama kada nam izmiče zemaljski, što se dešava onda kada nam pristižu udarci, kad bivamo povređeni i poniženi.

Iz tog razloga se često događa da muškarac drži ženu kao „kap vode na dlanu“, daje joj novac, obožava je, dok ona juri kod drugog, koji

od nje uzima novac, povređuje je i tako su svi zadovoljni i srećni. Iz tog razloga neko gubi novac ali počinje da oseća ljubav prema Bogu, dok mu ga drugi oduzima, pomažući mu da na taj način oseti ljubav.

Dakle, treba da shvatimo da sve dok se ne vratimo Bogu i ne postanemo Bog, ili bar osetimo prioritet božanskog u nama, ljudski faktor će uvek biti jak, kao i zavisnosti, lenjost i nespremnost.

Što se više budemo približavali osnovi postojanja, naše misli i osećanja će se ispunjavati onim što nazivamo ljubav. I ako u vašoj ljubavi ne bude bilo straha, uninija, ljutnje i osude, vaše misli i osećanja će vam pokazati na pravi put. Njima možete verovati.

Čovek se razlikuje od životinje time što poseduje razum. Upravo je razum ono što nam omogućava da kultiviramo osećanja. U indijskoj filozofiji se kaže da je um glavni čovekov neprijatelj. U Bibliji je napisano da „mnoga znanja umnožavaju tugu“. Kome onda verovati? Razumu ili osećanjima?

Vršeći istraživanja, uverio sam se u sledeće: ako se osećanja gase, razum se zaustavlja. Naš razum je zapravo jedno uopšteno osećanje. Da bi se informacija realizovala, potrebna je energija. Energija, odnosno osećanja, pretaču se u informaciju, odnosno u misli, i obrnuto. Informacija je muški princip, dok je energija ženski. Na površinskom planu, među njima postoji jasna razlika. Na dubljim nivoima, energija i informacije su identične. Ako čovek uspostavi kontakt sa ovim nivoima, tada izgovorenu reč može da pretvori u predmet. Reč se implementira kao situacija. Što je sveobuhvatnija naša svest, veći obim doseže u vremenu, dublje prodire u suptilne strukture Vasiona. Šta znači saslušati savet mudrog i iskusnog čoveka? Ili šta znači saslušati savet monaha - pustinjaka? Prvi ima ogromno iskustvo, uopšteno može da sagleda na hiljade situacija. Drugome nedostaje iskustvo, ali poseduje intuitivno prozrenje zahvaljujući molitvi. Spolja su to naizgled dijametralno suprotne osobe, ali vam mogu dati isti savet.

Stvar je u tome što informacija kroz hiljade površnih situacija i kroz desetine dubljih može da bude identična. Intuitivna spoznaja je uvek ispred iskustva. Mi na početku prikupljamo informaciju pomoću osećanja, a zatim se ona razvija u iskustvo i svest. Na spoljašnjem nivou, osećanja stvaraju misli, energija se pretvara u informaciju. Na dubljem

nivou, informacija stvara energiju. Na još suptilnijem planu, energija i informacije su identične i predstavljaju manifestaciju istog principa.

Molim vas recite mi da li životinje imaju dušu, i, ako je imaju, od koga im ona prelazi?

Pre svega, hajde da vidimo šta je duša.

Pojam „duša“ podrazumeva individualnost. Na primer, ja sam individualna osoba, imam dušu. Moja individualnost je određena skupom mog ponašanja, mojim odnosom prema svetu. Što je više različitih situacija, što više imam iskustva u ponašanju u različitim situacijama, više se razvijam kao ličnost.

Ako na određene situacije reagujem samo na 2-3 načina, onda je moja duša primitivna. Na primer, amebe ili mikrobi imaju dve varijante reakcije na sredinu i one im pomažu da prežive. Ali njihov obrazac ponašanja je krajnje ograničen.

Kod životinja je sposobnost reagovanja na različite situacije mnogo šira. Dakle, možemo da govorimo o intelektu životinje, njenoj posebnoj duši.

Čovek je društveno biće. Društvenost, kao i zajednica, označavaju postojanje stabilne povezanosti među pripadnicima, a prisustvo različitih održivih veza podrazumeva različite situacije u kojima čovek može da se nađe. Čim postoje različite situacije, znači da postoji i različita reakcija na njih.

Na kraju, raznovrsni načini komunikacije i vrste situacija tvore ono što nazivamo iskustvom, intelektom, pogledom na svet, a kada se sve to nataloži iznutra - dušom.

Svako živo biće ima dušu. Ali, ona se razvija iskustvom naših reakcija na svet koji nas okružuje. Dubina i punoća reakcije određuje se raznolikošću u nivoima komunikacije. Bez kolektivnog načina razmišljanja, čovek ne bi postojao. Zato, razvoj kolektivnog mišljenja, njegova dubina, kapacitet međusobnih ljudskih odnosa, dovode do različitih situacija.

Različite situacije oblikuju iskustvo, emocije, ponašanje i našu dušu. Kada je reč o bazičnom principu, ne postoji razlika između mikroba i čoveka. Naša duša je raznolikost čulnog iskustva, iskustava

koja proizilaze iz naših postupaka i misli. Sve to proističe iz kolektivnog načina razmišljanja. Ono što se krije u našoj duši je božansko seme koje je večno, koje postoji u svakom živom biću i nalazi se na onom nivou na kojem smo svi jedno, gde smo jedinstveno živo biće.

Mi se ni po čemu se ne razlikujemo od životinja i mikroba kada je reč o životinjskim strukturama, na nivou dubljih korena, ali se bitno razlikujemo na nivou gde imamo priliku da višeslojno komuniciramo, gradimo stabilne strukture uzajamnih odnosa. U tom smislu čak se i ljudi veoma međusobno razlikuju. U razvijanju odnosa nam pomažu ljubav, velikodušnost, plemenitost, odgovornost. Sve to našu dušu čini bogatom.

Ne treba tražiti razlike. Osnovna razlika je u raznovrsnosti čulnog iskustva. Na kraju krajeva, što su šarolikija naša osećanja, naše ponašanje, time više spoznajemo celovitu Vasionu kroz sistem međusobnih odnosa. U konačnici, raznolikost situacija može da bude iscrpljeno i tada se vraćamo nazad, Tvorcu, iz Koga smo i potekli.

To znači da smo spoznali sebe i Vasionu.

Da li je korisno slušati klasičnu muziku? I, uopšte, da li muzika utiče na čovekov karakter i podsvest?

Kada je reč o klasičnoj muzici, potrebno mi je da vidim osobu i procenim uticaj muzike. Ne želim da odgovaram nasumice. Muzika zaustavlja um i zato nam je lakše da osetimo svoju suštinu, približimo se svom prauzroku. Nije slučajno to što se u hramovima pojedinih konfesija koristi muzika.

Muzika je sredstvo rada s podsvešću, sa svojom dušom. Muzika može da prenese informacije koju um nije u stanju da percipira. Budući da osnovna informacija nije verbalna, mi kroz muziku, a da to i ne naslućujemo, dobijamo veliki broj informacija. Isto kao i slikarstvo, muzika nam omogućava da se povežemo sa novom, potpuno nepoznatom informacijom. To je sredstvo za spoznaju sveta.

U poslednje vreme primećujem da prema deci, a naročito mlađoj, osećam gađenje i odvratnost. Šta je moglo da pobudi takvu agresiju u duši?

U korenu gađenja i odvratnosti leži strah. Vi se plašite male dece. Verovatno na suptilnom planu kod vas postoji nesreća po pitanju dece. Sami izvedite zaključke.

Ne znam da li muškarci imaju mlečne žlezde, ali kod mog muža je leva dojka mnogo veća od desne. Molim Vas, recite s čim je to povezano.

Pri veoma jakoj uvređenosti, kod žena se javlja rak dojke, a kod muškaraca infarkt i rak pluća. Telo reaguje na emocionalni problem koji na različite načine deformiše polje. Ponekad narušenjem funkcije, a ponekad organskim promenama. Leva dojka je povezana s predelom srca i verovatno pojačana uvredljivost može da nanese štetu srcu, ili da se ispolji kroz određene maligne procese, uvećanje grudi i dr. Znači, najverovatnije se kod vas radi o temi želja, ljubomore i srdžbe na bližnje, koju niste prevazišli. Kada se budete na unutrašnjem planu korenito promenili i s vašim mužem će sve biti u redu!

Čitam Vaše knjige i tekstove na sajtu. Pamćenje mi je uvek bilo dobro i obično sam mogla doslovno da zapamtim tekst, ali kada je reč o Vašim tekstovima, ničega ne mogu da se setim ili da prepričam. Iznova i iznova čitam, ali i dalje ništa ne mogu da zapamtim. Kao da mi se u glavi sve „rasplinjava“.

Šta je pamćenje? Ako imamo dve različite situacije koje su smeštene u različitim prostornim i vremenskim tačkama i ako ih spojimo u jednu, dolazi do uopštavanja, što je nemoguće učiniti bez pamćenja. To znači da je za kognitivni ili stvaralački proces potreban mehanizam memorije i uopštavanja koji će aktivno raditi. Što je čovek na višem razvojnom nivou, više raznovrsnih informacija može da svede na jednu. Nivo mogućnosti uopštavanja određuje se sposobnošću da prolazimo kroz patnju i da sačuvamo ljubav. Stoga se mudrost prvenstveno ogleda u tome da sačuvamo ljubav dok patimo. Ako ljubavi nema u dovoljnoj meri, novu informaciju je jako teško grupisa-ti, svesti na jednu i zato ona ne može da se zapamti, uopšti. Ovaj proces postaje moguć tek nakon izvesnog vremena. Ja nastojim da objedinim najrazličitije informacione blokove. Iako radim u režimu maksimalnog napora, to mi ne uspeva

uvek. Često novu informaciju grupišem, pokušavam da uopštim i zapamtim tokom mesec dana, dva, pola godine. Kod vas se dešava isto, samo što niste dovoljno pripremljeni za taj proces. Bilo koju informaciju, sve dok ona nije uopštena i podvedena pod neki zajednički imenitelj, mi jednostavno ne shvatamo. To je kao hrana koju ne možemo da svarimo. Jednostavno je ne prihvatamo, creva je ne usvajaju. Varenje informacione hrane je čak i teži posao od varenja materijalne hrane. Ali kroz tu disciplinu se razvijamo.

Da li u toku gledanja Vaših video-snimaka možemo, npr., da pletemo ili je to rasipanje energije? Da li biljke (kamilica, žalfija i nana) mogu da nam u nekoj meri pomognu u borbi protiv ljubomore i vezanosti za želje?

Dok gledate video-snimke možete da pletete, ili spavate, u tome nema ništa loše. Najvažnija informacija je namenjena podsvesti.

Biljke (kamilica, žalfija, nana i dr.) pomažu nam da smanjimo zavisnost od želja ili volje i stvaraju pozadinu koja nam pomaže u radu na sebi. Ali privikavanje na pozadinu može da uzrokuje zavisnost! Stoga, one treba da se koriste kao podsticaj, osnova u kojoj možemo da se ostvarimo, ali nadalje treba da koračamo samostalno.

Šta da radim ako mi ne polazi za rukom da posredstvom sopstvenog pročišćenja utičem na drugu osobu da ne mrzi i ne zavidi ljudima? Kako da joj pomognem da to prevaziđe?

Ne budite lukavi. Šta znači da na drugu osobu utičete kroz svoje pročišćenje? Kada zaista budete pročišćeni i suštinski se promenite, onda ćete i druge moći istinski da spasite! Ali vi ste tek nešto „sastrugali“ sa sebe i očekujete da će sve oko vas da zablista? Saosećam s vama.

Trudna sam dva i po meseca. Predstoji mi odbrana doktorske disertacije zbog čega dosta vremena provodim za kompjuterom. Da li je to štetno za dete?

Ranije je žena mogla da napiše ovakvo pismo: „Trudna sam, ali moram da nosim džakove pune žita, okopavam zemlju i da ceo dan prodajem na pijaci. Da li je to štetno za dete?“ Razumna žena se trudi da miruje kod kuće, da se moli i razmišlja o svojoj duši ako muž može da obezbedi komad hleba. Ali ako nema nikog i mora sama da zaradi za život, verovatno i dalje ima mogućnosti da svom detetu obezbedi odmor. Budući da je unazad hiljadama godina trudnicama savetovano da se odmaraju, slušaju muziku, izdvoje se od sveta, ako u svim religijama postoje dani predviđeni za odmor da bi se čovek posvetio Bogu, onda vredi da razmislite o tome!

Šta mislite o svesnim snovima?

Naš problem se sastoji u tome što treba da osetimo Božju volju i nastojimo da prevaziđemo sopstvenu. U tom smislu, san je od pomoći. Međutim, ako budemo uspostavili kontrolu i nad snovima, mogu nastati problemi! Zbog toga je ova tehnika dostupna samo pojedincima. Ne treba zaboraviti da je Kastaneda, koji je bio uzoran učenik, umro zbog raka na jetri.

Da li ste imali priliku da čitate knjige Karlosa Kastanede i da li ste upoznati s njegovim metodom? Možete li da potvrdite verodostojnost informacije o njegovoj smrti?

Molim vas, nemojte brkati stvari. Karlos Kastaneda nema, niti je imao metod, već je metod s kojim se upoznao pripadao meksičkim magovima. On je bio samo sledbenik, nije doneo ništa novo. Ako govorimo o samom metodu ili tehnikama koje su opisane u njegovim knjigama, one su, s moje tačke gledišta, prilično ograničene, jer je naglasak postavljen na određenoj vrsti mehaničkog čupanja pojedinca iz sistema vezanosti za svet, što razvija određene sposobnosti, ali ga to udaljava od strateških perspektiva.

Čovek može da se zapetlja u svoje moći i sposobnosti.

S moje tačke gledišta, to je fragment znanja, koje je, po svemu sudeći, ipak došao iz Indije i naročito se transformisao u religijama

severnoameričkih naroda i kroz mistične prakse.

Čitao sam knjige Karlosa Kastanede, i one su mi mnogo to-ga pružile u smislu razumevanja sveta i preispitivanja ustaljenih stereotipa. Mislim da su ove knjige od velike koristi svima, ali još jednom ponavljam da je on izjavio kako su vidovnjaci koji su sačinili mapu sveta umrli, i da su njihova znanja izgubljena. Dakle, to je bila loza koja izumire, i što je čovek usmeravao više energije ka tehnikama, zaboravljajući na filozofsko razumevanje vere, grana se brže sušila.

Pošto se tu radi o koncentraciji na sposobnostima, što uzrokuje gordost, sasvim je verovatno očekivati i njihov krah. Naročito kada je reč o početnicima koji genetski za to nisu spremni. Prema tome, glasine da je Karlos Kastaneda umro od raka jetre, odnosno, da nije prevazišao ono što se u hrišćanstvu naziva gordošću, s moje tačke gledišta, lako mogu da budu verodostojne.

Primetila sam da kad svoje brige podelim s drugom osobom, postaje mi mnogo lakše. Da li sam zaista „podelila“ svoje emocije, ili sam možda naštetila svom sagovorniku?

Dok govorimo o svojim problemima, samim tim se od njih i distanciramo. Distanciranje je prvi korak ka njihovom prevazilaženju. Stoga, s drugima možete da delite svoje probleme! To nije strašno. Najvažnije je da, kad svoje probleme i emocije delite s drugim ljudima, ne računate na njihovo sažaljenje, simpatiju i da se ne pretvarate u vampira.

Budući da se na planeti povećava broj stanovnika, odakle pristižu nove duše? S drugih planeta? I, uopšte, da li je broj duša u Vasioni ograničen ili nije?

Kao prvo, kada se muškarac i žena povežu, dolazi do formiranja površinskih slojeva detetove duše. Oni se formiraju na isti način na koji se formira i dete u majčinoj utrobi. Ali to je površinski sloj. Međutim, postoji i nešto što je u svakoj duši večno. Prema mojim istraživanjima, duša je višeslojna: postoji božansko seme, koje je večno, a postoje i sekundarni slojevi koji su u nastajanju.

Kao drugo, duše nastanjuju i druge planete, galaksije i sveteve i one prolaze kroz ciklus, da bi se onemogućilo navikavanje duše na jedno mesto. Dakle, po svemu sudeći, broj duša je izuzetno velik.

Ako između mlađeg para nema ljubavi, već postoji samo telesna strast a devojka zatrudni, da li treba da rodi dete?

Parafraziraću vaše pitanje: „Da li treba sačuvati život drugom biću?“ Ako je neko dželat, onda je za njega takvo pitanje nesuvislo, dok se u ostalim situacijama vredi zamisliti.

U poslednje vreme muškarcu koga volim ništa ne ide od ruke: ima probleme na poslu, u kući mu se sve kvari. On pokušava da se drži hrabro, ali ponekad vidim koliko mu je teško. Kako mogu da mu pomognem? Svojom ljubavlju?

Muškarac biva izložen teškim situacijama. On rizikuje svoj život, odnosno dolazi do njegovog intenzivnog “razmrdavanja” kroz spoljašnje okolnosti. On je taj koji češće gubi, rizikuje, izmiču mu ciljevi, planovi mu propadaju i zato je orijentisan ka realizaciji, a žena ka akumulaciji.

Što više nežnosti, topline i ljubavi žena ima u sebi, toliko će muškarcu biti lakše da prođe kroz bile kakve neprijatnosti.

Dakle, možete da mu pomognete ne ljubavlju prema njemu, već ljubavlju prema Bogu i istrajnom dobrodušnošću.

Često glasno razgovaram sa sobom. Da li je to neki prestup?

Kada ja lično o nečemu razmišljam i pojave mi se negativne emocije, one brzo prođu. Sve što kažem naglas, pojačava se nekoliko puta. Stoga, prema „razmišljanjima naglas“ treba biti odgovorniji.

Recite mi da li je kršenje karmičkih zakona ako se molimo da se kazna ili bolest sa druge osobe preusmeri na nas, i kako možemo kasnije da se pročistimo od posledica takvog transfera?

Vi ne preusmeravate kaznu, već prenosite na sebe težnju da drugu osobu sprečite da ubije ljubav. Bolest blokira odricanje od ljubavi, unižava sve što je ljudsko i pomaže da se oseti ljubav. Kada se molite da se bolest preusmeri na vas, to jeste izvodljivo, ali ono što zapravo radite je ubijanje ljubavi u duši druge osobe, zbog čega će vam se ona kasnije osvetiti, a vi ćete biti neprijatno zatečeni.

Nekom prilikom sam razgovarao s jednom ženom čije je dete bilo teško bolesno i koja se molila da bolest pređe na nju. Dete je preživelo, ali je zatim počelo da je mrzi i, maltene, zlostavlja.

Kako da osetimo razliku između želje i potrebe? Ne shvatam šta je dobro, a šta loše. Želela bih da se oslobodim i jednog i drugog, ali mi nedostaje razumevanja i snage. Što više radim na sebi, više se problema svaljuje na mene, ili možda sve doživljavam osetljivije.

Ideja da nosimo teško breme proizvodi u nama želju da ga učinimo lakim.

Breme nije ni teško ni lako - ono je način da se razvijamo. Zbog toga je neophodno da se ne koncentrišemo na breme, već na mogućnost promene, koju nam ono omogućava.

Ako budemo razmišljali o tome da je teško, ostaćemo zaglibljeni u blatu, a treba da se koncentrišemo na ljubav jer je breme zapravo prilika koja nam se daje da bismo prevazišli sebe i osetili ljubav, kao i da ubuduće ne bismo razmišljali o tome da li je ono teško ili lako.

Najbitnije je da nam ljubav prema Bogu bude važnija od svega ostalog. Potrebe i želje, koje su jedno te isto, možemo imati i treba da ih imamo i razvijamo, ali od njih ne treba da zavisimo.

Stoga, da bismo nešto klasifikovali, potrebno je da za to ne budemo vezani, a nevezanost se postiže kroz patnju na koju treba da budemo spremni. Da bismo bili spremni da prihvatimo patnju, treba da imamo ono što je važnije od nje, a to je ljubav.

U trenucima kada se preorijentišemo na ljubav, patnja prestaje to da bude i pretvara se u priliku da radimo na sebi; i tada će svet koji preziremo postati dete koje treba voleti i vaspitavati.

Pokušajte na ovaj način da gledate na stvari.

Kako da se menjamo ako nam je to veoma teško?

Pojam „težine“ je pojam zavisnosti od vremena, od zemaljskih vrednosti.

Ako budete živeli kroz ljubav, koncentrisali se na nju i učili da u svemu vidite božansko, postepeno će vam biti lakše.

Što je čoveku teže da otpočne rad na sebi, time u konačnici više može da postigne, jer tako smo sazdani: nešto možemo da dostignemo prevazilazeći svoje nedostatke.

A kada nam je sve dobro, obično prebivamo u miru.

Recite mi, šta mislite: da li čoveka koji se prema drugima izuzetno loše ponaša treba pustiti da ga „Bog kazni“ i ništa ne preduzimati, ili ga treba „kazniti“, podučiti?

Svi smo mi Božja deca.

Zamislite dete koje je bezobrazno. I šta s tim? Zar ćemo pomisliti da će ga Bog kazniti?

Ili treba da ga osudimo i da mu se osvetimo? Treba da ga vaspitavamo, isto kao što vaspitavamo sve: sebe, kao i one koji su pored nas - kroz ljubav i ograničenja.

Mislim da se tako treba postaviti, jer ako je čovek nitkov i podlac - onda je reč o osobi kojoj je bolesna duša. Šta ćemo pomisliti o njoj ako je kojim slučajem invalid? „Neka Bog kazni tog invalida“?

Treba mu pomoći. Ponekad je pomoć zatvorska kazna, ponekad je strogo ograničenje, ali pomoć je uvek LJUBAV.

Kakav je Vaš odnos prema činjenici što neki poštovaoci od Vas prave idola? Čini mi se da imati idola znači poniziti sebe?

„Od nekoga napraviti idola“ znači imati cilj ka kome težimo.

Svakom učeniku je na početku učitelj idol koga sledi, pokorava mu se i sluša ga.

Najvažnije je da ne propustimo trenutak kad treba da pronađemo novi cilj i da nastavimo dalje. Mi uvek imamo čoveka koga poštujemo, a idol je na Višem planu - Viši cilj.

Međutim, kada kažemo da je najviši cilj i smisao života da ličimo na nekoga - onda je to opasno.

Dakle, imati idola s vaše tačke gledišta znači uniziti sebe, pregaziti sopstvenu individualnost? Ali tada možemo biti i poput majmuna, sedeti na drvetu i ni od koga ništa ne učiti. Stoga, čini mi se da akcenat stavljate na sopstvenoj nezavisnosti. Treba shvatiti da je najviši cilj jedinstvo s Bogom. Tada naši idoli postaju učitelji i to učenje traje određeni period našeg života.

Kada neko pravi idola od mene, ne mislim da je to neki Viši cilj, zato što sam i ja učenik, i u mnogo čemu grešim, a o tome i pišem.

Zbog toga mislim da je od mene nemoguće napraviti idola.

Stvar je u tome što moja istraživanja pomažu čoveku da oseti božansko u sebi, i u tom smislu ja nisam cilj, već stepenik kojim se on kreće.

Najveći deo informacija iz Vaših knjiga nisam u stanju da usvojim.

Jedan čovek iz Rumunije mi je rekao kako se trudio da pročita moje knjige, ali ništa nije uspeo da razume i pored dva završena fakulteta. Tada je shvatio da ima određene psihičke blokade, pa je ponovo pročitao uvod u prvu knjigu i video da tamo piše: „Pre nego što počnete sa čitanjem ove knjige, potrebno je da svima oprostite!“ Pokušao je da svima oprost i nakon toga je pročitao knjigu.

Informacija koju donosim je proživljena; odgovaram za svaku svoju reč i samim tim je i njen uticaj adekvatan. Ako pišem o tome da treba da se potrudimo da svima oprostimo i osetimo (pre čitanja knjige) da je ljubav prema Bogu najveća sreća, onda je to lozinka koja će vam pomoći da dobijete što više informacija.

Ako nekome ne možete da oprostite, dobićete procenat! Ali ako ne želite da oprostite, dobićete ono što vam svakako sleduje!

Najvažnije je da ne očajavate! Sve je u redu.

Da li je ispravno da medije u nekoj zemlji uporedimo sa svešču, a protok novca sa krvotokom?

Primetio sam da država, isto kao i pojedinac, može da boluje i da uzroci mogu da budu isti. Zato je ovo poređenje na mestu, ali ne bi bilo sasvim ispravno da bukvalno prenesemo šemu čovekovog ustrojstva na državu, jer nema apsolutnih podudarnosti.

Ako govorimo o svesti, onda unutar države to mogu biti ne samo mediji, već i javno mnjenje, umetnost, kultura, religija, ideologija, politička elita. Ako je svest iskrivljena, onda ekonomija, politika i nauka mogu da stvore vrlo ozbiljne probleme u životima ljudi. U tom smislu, s moje tačke gledišta, naučna dostignuća su opasna jer nas ne usmeravaju ka sopstvenoj promeni, već ka sve većoj zaokupljenosti ustrojem čovekovog tela i psihe.

Za mene je Bog ljubav. U Bibliji piše isto.

Molim Vas pomozite mi da se oslobodim lenjosti! Šta je lenjost?

Pomoću lenjosti se sputavaju želje. Ako su unutrašnje želje praćene strahom i uninijem, njihovo ispunjenje može da dovede do bolesti. Lenjost se uključuje kao zaštitni mehanizam spasavanja. U poslednjih deset godina moja deca i ja se nismo razboljevali, ali nedavno sam na vikendici, nakon parne saune, ležao na snegu pri čemu sam se prehladio. Zapravo, to je više ličilo na stomahni grip, ali bez temperature. Iskoristio sam taj period i nekoliko dana sam proveo u krevetu, ništa ne radeći. Ispostavilo se da je to odličan lek. Kada smo bolesni od gripa, dolazi do sputavanja želja na mnogim nivoima i zato je u tom periodu vrlo opasno obavljati neke aktivnosti, biti zaokupljen poslom i sekirati se. Neophodno je pomoći prirodi, ne boriti se s njom, već treba dići ruke od posla, psihičkog stresa i preopterećenja. Shvatio sam zašto epidemija gripa uglavnom vlada u februaru mesecu. Mart i april su meseci u kojima nastaju i obelodanjuju se želje. Da bi bile čiste pre nego što se pojave, potrebno je da se odrekemo svega zemaljskog i da težimo ljubavi. Zato je u februaru najbolje ulenjiti se i nemati nikakve želje. A grip će nam u tome odlično pomoći.

Kada se razbolimo od gripa, prvo što osećamo je da nemamo želje ni za čim. Nemamo volje na za šta. Želja je osnovni rival ljubavi, jer je povezana sa aktivnošću. Zbog toga nam neaktivnost i stanje bez želja pomažu da probudimo ljubav iako možda i ne slutimo da se taj proces odvija. Eto u čemu pronalaze izvor nevezanosti i neaktivnosti sveti ljudi

na Istoku. Kada sam preležao grip, shvatio sam smisao najvećeg jevrejskog praznika - Šabata, Svete subote. Osnovni uslov je da ne sme biti nikakvih aktivnosti. Nema cilja, aktivnosti, niti želja. I tad molitva, koja je upućena Bogu, počinje istinski da deluje. U kojoj meri uspemo da se odrekemo želja i aktivnosti kada oni stvaraju prepreku ljubavi, utoliko oni postaju čistiji. Naša duša se ispunjava ljubavlju, a to znači i energijom. Energija proizvodi želje i aktivno delovanje.

DRŽAVA

Danas Rusija nema novca da stvori normalnu vojsku, razvija kosmonautiku, kao ni za kulturu i obrazovanje. Sve više zaostajemo za razvijenim zemljama (napisano 2004. godine - prim. prev.). Nedavno sam čuo jednu zanimljivu informaciju na TV-u. Predsednik Putin je imao sastanak s vlasnicima gasnih kompanija. Mi Evropi prodajemo gas po sniženoj ceni, a biznismeni dobijaju provizije, tj. varaju državu. Samo kada se radi o gasu, ovaj iznos je veći od godišnjeg budžeta celokupne Rusije. Postavlja se razumno pitanje: zašto su u Rusiji nafta, gas i alkohol u rukama privatnih lica? Imajući u vidu korupciju u Rusiji, nemoguće je da računamo na zdrav razum i plaćanje poreza. Budžet bi se bar desetostruko povećao kada bi država vratila pod svoje okrilje najprofitabilnije sektore. Jer, u Sovjetskom Savezu je oko 40% budžeta sačinjavao prihod od prodaje alkohola. Da li postoje šanse da se Rusija uredi?

Ako se poslužimo jezikom mojih istraživanja, Rusija se nalazi u procesu pridruživanja zapadnom i istočnom načinu razmišljanja. Na Istoku je ideja uvek bila iznad zakona. Kolektivni način razmišljanja, međuljudski odnosi i ideologija uvek su bili prioritetni. Na Zapadu je novac uvek bio iznad zakona, odnosno materijalistički, individualni način razmišljanja.

Rusija je nekada bila komunistička zemlja. Ako je čovek imao veze, mogao je da prekrši ili zaobiđe svaki zakon. Posle pada socijalizma, Rusija je prihvatila zapadnjački način razmišljanja. Novac je omogućavao da se prekrši i zaobiđe svaki zakon. I šta se ne kraju desilo? To da su u Rusiji iznad zakona bili novac i veze. Istočnjački način razmišljanja nismo uvek razumevali kao disciplinu i očuvanje države, već kao nasilje nad pojedincem. U zapadnjačkom načinu razmišljanja vidimo razularene tržišne odnose, a ne primećujemo briljantnu organizaciju proizvodnje i stabilnost zakona. Pogrešan pogled na svet dovodi do pogrešne politike i pogrešne ekonomije. Šta je demokratija? To je diktatura zakona. Budući da tokom prethodne decenije praktično nismo imali ideologiju i zakone, ono što nazivamo demokratijom se pretvorilo u pljačku i raspad zemlje. Istok je uvek bio jak kada je reč o idejama, kolektivnoj svesti. Zapad - u materijalnom razvoju, individualnoj svesti.

Ideja je na Istoku bila usmerena ka sveukupnom jedinstvu. Materijalne vrednosti na Zapadu su bile usmerene ka dobrobiti svih. Kada se ljudi ujedinjuju oko zajedničke ideje i cilja, mogu da postignu neverovatne rezultate. Gladna, neopremljena i neiskusna Crvena Armija je pobedila neverovatno pripremljenu i obučenu vojsku Antante. U najkraćem roku, u nauci i tehničkim unapređenjima desila su se čuda. Entuzijazam je stvarao ideje koje sve objedinjuju. Zapad je polazio od odgovornosti svakog pojedinca pred zakonom, da svako treba da odgovara i zavisi od njega, te samim tim bude i zaštićen istim zakonom.

Na ideju se ne može nasrtati. Zato je na Istoku svaki čovek koji se udružio sa idejom, bilo da je to vladar ili činovnik, bio nepogrešiv. To je mnogima uskraćivalo prava, ali je zato osnaživalo jedinstvo.

Na Zapadu je svako mogao da bude osumnjičen i kritikovan, i to je razjedinjavalo ljude. Međutim, formirao se mehanizam zaštite svakog pojedinca. U Rusiji danas ne postoji efikasan način kojim bi se zaštitio svaki čovek, niti ideja koja sve objedinjuje. Rusija je oduvek bila „istočnija“ zemlja. Službanstvo pred carem i činovnicima bili su nešto što je prirodno. Zato se i socijalizam lakše ukorenio na ruskom tlu. I svaki put kada je Rusija nameravala da potpuno napusti istočnjački način razmišljanja i pređe na zapadnjački, dešavali su se ozbiljni problemi, pri čemu su carevi i reformatori smrtno stradali. Rusiji kao da je sudbina „odozgo“ davala nagoveštaj da mora u sebi da objedini istok i zapad. Ako se u Rusiji ne bude pojavila ideja, odnosno ideologija koja će sve objединiti, njena budućnost će biti nemoguća. Ako svi istovremeno ne budu odgovorni pred zakonom i ne budu zaštićena individualna prava, desiće se isto. U svakoj zemlji pogled na svet naroda, koji je naseljava, oblikuje njenu kulturu, politiku i, konačno, ekonomiju - celokupnu sudbinu.

U Rusiji danas počinje stihijski nastanak novog razumevanja sveta.

Dolazi do spajanja kolektivnog i individualnog mišljenja. U principu, ovaj proces se odvija širom sveta. Svi možemo intenzivnije da osetimo postojanje kolektivnog jedinstva na našoj minijaturnoj planeti: sve veću odgovornost svakog ponaosob i moguću opasnost po sudbinu planete od strane svakog pojedinca.

Odbacivanje kolektivnog načina razmišljanja podjednako je fatalno kao i odbacivanje individualnog. Ako se ponovo vratimo na temu Rusije: u njoj se najviše maštalo o budućnosti.

I budućnost je najbrže pristigla Rusiji. Ono što predstoji celom svetu da prođe, Rusija prolazi prva. Formiranje ispravnog pogleda na svet, odnosa prema svetu i sebi nije ništa manje značajnije od bilo kakvih političkih i ekonomskih transformacija.

U toku rata, 1995. godine, mi, Čečeni, pročitali smo jedan Vaš članak. On nam je pomogao da mnogo toga preživimo. Ako možete, dijagnostikujte na suptilnom planu naš narod. Šta se s nama događa i zbog čega?

U svetu dolazi do sve veće konfrontacije zapadnog i istočnog načina razmišljanja bez obzira da li je reč o dve osobe, dve ideologije ili dve religije.

Suština zapadnog metoda je usredsređenost na želje, što se vremenom pretvara u ropstvo, a kasnije u razvraćanje, raspad. Suština istočnjačkog načina razmišljanja je usredsređenost na volju, vlast, ideje i principe. To je agresija, konsolidacija, izazivanje sukoba u sve većim razmerama i potom kolektivna samoubistva.

Čečenija i Rusija predstavljaju isti onaj sukob koji traje u Izraelu, sukob koji je postojao u Jugoslaviji, konflikt koji sad postoji među zemljama Dalekog Istoka i Amerike, između nauke i religije. Ovde se ne radi o Čečeniji i Rusiji, već o činjenici da nisu prevaziđene suprotnosti i da će ovaj sukob sve više eskalirati.

Ako je reč konkretno o Rusiji i Čečeniji, Rusija je krenula zapadnim putem, bez razvijene kulture, zakona i razumevanja, i zato je aktivirana neobuzdana tema želja i nagli raspad same demokratije, kao i morala i etike. To znači da treba da se pojavi snaga koja se sve više koncentriše na volju, kontrolu i principe. Volja, upravljanje i principi su ideologija i religija. U „demokratskoj“ Rusiji je to bilo na drugom i trećem mestu, i zato su u takvoj situaciji neminovno morali da se pojave tokovi gde neki narod, ili grupa ljudi, koji su međusobno povezani s nekom političkom strankom ili religijom, treba da se suprotstave opštem raspadu. U tom smislu, Čečenija se suprotstavila Rusiji kako u nacionalnom aspektu, tako i u religioznom, ali i u nekim ideološkim pitanjima. Bez toga, sukob ne bi mogao dugo da traje. Pre svega, nedostatak ideologije, principa i državnog morala u Rusiji je doveo do nastanka čečenskog konflikta. Zašto baš na Kavkazu? Narod koji živi u ravnici često je žrtva invazije i

napada. To je unižavanje sudbine. Narod koji živi u planinama je malobrojan i zato napad na njega može da uzrokuje njegovo istrebljenje. Međutim, lakše mu je da preživi jer je zaštićen planinama.

S jedne strane, one mu pomažu da preživi, a s druge on prekida kontakt s drugim narodima i zatvoren je za bila kakva ozbiljna iskušenja. Stoga, nivo gordosti među gorštačkim narodima je obično viši, kao i usredsređenost na sopstvenu odbranu, srećnu sudbinu. S druge strane, da bi preživeo, mali narod mora više da bude orijentisan na sopstvenu zaštitu, a ne na poljoprivredu, ili razvoj obrazovanja. I to na određeni način traži svoj danak, tj. dolazi do usporavanja razvoja.

Naučnici su odavno приметili da se ravničarski narodi kontinuirano razvijaju upravo zbog kulturoloških razmena. Narodi koji žive u planinama više zaostaju u razvoju jer je sužen kontakt sa spoljašnjim svetom. Upravo je zato i nastao običaj gostoprimstva, čije se kršenje na Kavkazu kažnjavalo smrću. Bez toga bi bila nemoguća komunikacija sa spoljašnjim svetom. To jest, običaj gostoprimstva je želja da se bar nekako bude otvoren za druge kulture, da se dobije nova informacija.

Dakle, vratimo se narodima s Kavkaza. Da bi preživeo, potrebno je da, pre svega, stalno bude usmeren na zaštitu, na vojne aktivnosti. Kao drugo, da uspori razvoj nauke i ekonomije. Kao treće - da ne trpi nikakve globalne potrese. Četvrto - na Kavkazu ima mnogo nafte, ruda, itd., što može da uveća usmerenost ka srećnoj sudbini i uveća gordost.

Iz istorije nam je poznato da svaka država koja prestane da podstiče stvaranje zemljoradnika, graditelja i naučnika, a proizvodi samo borce, osuđena je da bude zaustavljena u razvoju, pri čemu se nadalje očekuje samo njen raspad, kao što se desilo sa Mogulima, Spartom, itd.

Šta se dešava sa Čečenijom?

Pojačan osećaj zaštićenosti, koji obezbeđuju planine, daje i povećanu gordost. Smanjen obim razmene informacija s drugim narodima takođe doprinosi porastu gordosti. Posedovanje nafte, koja manjim silama omogućava brže dostizanje blagostanja, takođe znači uvećanje gordosti, što privlači probleme.

Samim tim, ove teškoće moraju da dovedu do uniženja sudbine. Ispostavlja se da uz posedovanje nafte, vojske koju je odgajila, ideologije i religije koja je okupljala ljude uz podršku međunarodnog javnog mnjenja, Čečeniju nije zadesilo uniženje sudbine, već naprotiv - još dramatičniji porast osećaja sopstvene važnosti.

To je faktički označavalo poraz i uticalo na još veće osnaživanje želje da se sve karte stave na rat i silu i da se zaboravi da treba raditi i učiti. Omladina je zaboravila na posao i školu, a razmišljala je samo o ratu, i ta vojna psihologija je počela da prerasta u kriminalnu.

Problem Čečenije je model kako država koja se fokusira na silu, principe, ideje, stabilnost i blagostanje postiže suprotne rezultate. Ono što se sad dešava u Čečeniji je spoznaja da ne treba podizati ratnike, već naučnike, radnike, graditelje, da je potrebno uključiti se u komunikaciju s drugim narodima i da će tad zemlja početi da cveta, a ne da odumire.

Decenijama su nam utuvljivali u glavu da narod treba da vlada državom. Sada se ispostavilo da narod nikad nije upravljao državom. Uvek je vladala grupa izabranih. U poslednje vreme se pojavila nova formulacija, da državom svako treba da upravlja - ne narod, već svako od nas pojedinačno, ko god bio. Dakle, ko na kraju treba da upravlja državom? Narod, oligarsi ili predsednik?

S moje tačke gledišta, državom treba da upravlja zakon koji donosi grupa lidera sa validnom kompetentnošću, a zakon donosi javno mnjenje, odnosno predstavnici kulture, nauke i umetnosti, ideologija određene zemlje, njen pogled na svet, filozofija i religija.

Budući da je proces sticanja znanja o svetu neprekidan, za strateški opstanak je neophodan kontinuirani razvoj i preispitivanje zakona. U socijalizmu sam slušao samo jednu tačku gledišta: zakon me vodi napred, zakon je pametniji od mene i ja moram bezuslovno da ga poštujem. Zatim sam se iznenadio kada sam čuo suprotnu informaciju. Zakon samo učvršćuje već postojeće i uspostavljene odnose.

Kasnije sam shvatio da postoje zakoni koji se tiču strategije i koji su više orijentisani na čovekovu dušu, odnosno koji su vezani za religiju, moral, ustav, kao i krivični i građanski zakon. Takođe postoje taktički zakoni koji se mnogo brže menjaju. Ali bez obzira na to koliko zakoni bili pažljivo osmišljeni i inteligentni, nikada neće odražavati potpunu sliku sveta, što znači da neće dati potpuno ispravan način ponašanja.

Svaka situacija će uvek biti mudrija od nas.

Prema tome, mislim da bi državom prvenstveno trebalo da upravljaju zakoni, a da svakim pojedincem treba da upravlja ljubav, jer to je jedini zakon koji omogućava ispravnu predstavu o svetu.

Da li imate neke nove informacije o saobraćajnim pravilima?

Postoji nekoliko zanimljivih opservacija. Pisao sam o tome da se svaki događaj ponavlja u vremenu mnogo puta, da bi potom nestao. Ono što nazivamo „znamenjima“, ili nagoveštajima, model je budućeg događaja i realno nas upozorava na opasnost. Istina, potrebno je doneti ispravne zaključke. Ako se čovek ne menja, tada od upozorenja nema nikakve koristi. Dan pre nego što sam na raskrsnici u punoj brzini uleteo u „Kamaz“ (model kamiona u Rusiji - prim. prev.), desila mi se situacija „naznake“. Nagoveštaj je bio prilično uočljiv. Naime, vraćao sam se kući duž nasipa Fontanke brzinom od 60-70 kilometara na čas. Ispred mene je bio jedan automobil a na semaforu je bilo upaljeno zeleno svetlo. Rastojanje je bilo sasvim dovoljno da prođem. Ubrzao sam na 80-90 kilometara. Prvi automobil je ušao u raskrsnicu kada je zeleno svetlo počelo da treperi. Dodao sam gas kako bih uspeo da prođem raskrsnicu odmah za njim, i u tom trenutku je počelo da trepće žuto svetlo. Odjednom sam primetio da se automobil ispred mene zaustavlja! U Rusiji ne usporavaju svi kada se upali crveno svetlo. Ali nikada nisam video da neko usporava na zeleno svetlo. Počeo sam da kočim, ali sam shvatio da neću uspeti. Uspeo sam samo da okrenem volan nadesno, te sam, čak i pri aktiviranom ABS sistemu, izleteo gotovo na centar raskrsnice.

Potom sam razmišljao zašto mi se to desilo. Uvek osećam šta mi se približava. Slika kretanja automobila pruža informaciju koja se ne vidi golim okom u prosečnom stanju svesti, a da ne govorimo o ekstrasenzornoj percepciji, prilikom koje se emocije drugih vozača prenose na nas, pri čemu se čak i vizuelno mogu izvući pravilni zaključci. Ova situacija je bila veoma apsurdna i opasna. Čak i pre nego što mi se to desilo, stanje u kome sam se nalazio već je pretpostavljalo da je tako nešto moguće. Šta je to značilo? Shvatio sam. To je bila moja jurnjava, užurbanost. Kada iznutra žurimo, onda pokušavamo da ubrzamo vreme.

Vreme može fizički da se ubrza i uspori pomoću promene stanja u kome se nalazimo, odnosno možemo njime da upravljamo „iznutra“. Spoljašnje nasilje nad vremenom uzrokuje pojavljivanje programa samouništenja. Zatim sam mnogo puta primećivao sledeće: čim žurimo,

stvarna slika sveta oko nas počinje da „treperi“. Što više žurimo, ona se sve više iskrivljuje. Poznavanje ovog zakona koriste varalice.

Kada čovek žuri, postaje rob svojih želja. Pritom, potpuno gubi kontrolu nad situacijom i tad se njime može upravljati do mile volje. Dakle, samo ga je potrebno naterati da žuri i juri. Kad narušava Više zakone i bude prevaren, može se smatrati da je Bog to blagoslovio.

Zaključak je jednostavan: ako negde žurite - već ste zakasnili.

Zakasnili ste u onome što je najvažnije. Onaj ko žuri, kasni. Sve se može raditi brzo, a pritom bez žurbe. Na putu možete brzo da vozite, ali ako iznutra počnete da žurite, mogu vas očekivati ozbiljni problemi. Još jedno zapažanje: čim vam se u toku vožnje pojavi osećaj nadmoći, ubrzo očekujte neku saobraćajnu nezgodu. Ambicioznost je u toku vožnje daleko opasnija nego u svakodnevnom životu.

Uzgred, kada sam išao ka vikendici i udario u kamion, tamo nas je čekao prodavac a mi smo kasnili pola sata. Kada smo u žurbi, ne samo da gubimo osećaj za stvarni svet, već svaka situacija počinje da se oblikuje na najgori mogući način. Vikendicu smo popravili, ali u njoj nijednom nismo boravili. A zatim smo je prodali za manju cenu nego što smo je kupili.

Pa, video sam da će s vikendicom biti problema, ali sam ipak odlučio da je kupim uprkos sudbini. Međutim, sudbini ništa nisam dokazao. Stoga, svojoj sudbini ništa nemojte da dokazujete. Ako vaši postupci proishode iz želje da zaštitite svoje nezadovoljstvo i pravdu, verujte mi - nikad ništa neće ispasti dobro, a pogotovo ne u vožnji. Kada sam dijagnostikovao stanje u kome sam se nalazio pre saobraćajnih nesreća, ili havarijskih situacija, uvek sam primećivao ozbiljne probleme koji su se ticali duboke agresije prema ženama.

Bazične vrednosti proizvode najsilovitiju agresiju i najveći stres, a on se dešava kada je uzdrmano čulno zadovoljstvo. Ako nepravilno prođemo kroz njega, to se neće zaustaviti samo na zdravstvenim problemima.

Sećam se priče o tome na koji se način vršila provera profesionalnih vozača. Među kandidatima je trebalo odabrati samo nekoliko njih koji bi obavili odgovoran posao. Ako je vozač bio nesamostalan, sklon panici i nervozi, na njega se nije moglo računati. Vozačima su kačili senzore i upućivali ih na vožnju auto-putem, simulirajući različite probleme i neprijatnosti. Jedan vozač je celu trasu prošao potpuno mirno: iz ravnoteže ga nisu izbacivali ni kvarovi, niti

eksplozije, ni bljeskovi svetlosti. Iznenada su senzori, na potpuno pustom mestu zabeležili, bez ikakvih očiglednih razloga, njegovu ogromnu agresivnost i zastrašujuću reakciju na stres. Zatim se ispostavilo kako se vozač setio svoje svađe sa ženom od pre tri dana. Znači, ako u duši gajite ljutnju na voljenu osobu, ili vam se u glavi vrte neke zamerke, bolje nemojte sedati za volan.

Navešću kao primer ilustraciju onoga što mi se nedavno desilo. Kada sam ujutro stigao na posao, bio sam rasejan. Dijagnostikovao sam šta je u pitanju i ustanovio da je to bio program po kome sam višestruko želeo smrt ženama zbog uniženja ideala, želja i, sam tim, uzvišenih želja, odnosno zemaljske ljubavi. „Uveče bi trebalo da se pomolim“ - pomislio sam. Vraćajući se iz kancelarije, seo sam u automobil i točkom ugazio u pliću baru. Iznenada, desni točak je uz tresak i bučno krckanje propao u rupu koja je bila skrivena pod vodom. Utučen sam nastavio dalje i razmišljao kako je očigledno da sam napravio neki prestup, ali sam tu agresiju po svoj prilici odradio ovim incidentom. Međutim, raspoloženje mi se nije popravilo. Promuvao sam se po gradu i uputio kući. Ispostavilo se da je nadomak Nevskog prospekta bila ogromna saobraćajna gužva. Kada se u duši osećamo dobro, nema potrebe nigde da jurimo, ali u mom slučaju je situacija ionako bila loša, a sad sam upao i u saobraćajni kolaps. Prestrojio sam se u levu traku i počeo da prestižem čitavu kolonu vozila s desne strane kako bih dospeo na početak i uspeo da šmugnem na zeleno svetlo. Međutim, u susret su mi išli automobili, a ja sam im nehotično sprečavao prolazak. Nisam imao drugog izbora sem da se vratim u rikverc, i, dok sam to radio, posmatrao sam kako se automobili polako kreću. „Trebalo da se pomerim još samo metar unazad“, razmišljao sam postupivši tako. Odjednom mi je nešto zasmetalo. Osvrnuo sam se i video da sam udario BMW, koji je bio iza mene. Iz njega je izletela devojka s licem iskrivljenim od besa i uz psovke mi objašnjavala šta sam uradio. „Eto, čak i žena vo-zač - rezignirano sam razmišljao. - Evo šta se događa kad se ne molim i ne mogu unapred da oprostim“. Šta se dalje desilo, čitalac može približno da zamisli. Neću mu zamarati maštu nepotrebnim detaljima. Ali savetujem vam da, ako vam u mislima iznenada isplivaju neke zamerke prema ljudima koji su vam bliski, bolje je da zaustavite automobil, pomolite se i deset puta oprostite, a tek potom nastavite put.

Još jedan detalj: ako vam se u mislima pojavljuje određena slika, sve dok nije pohranjena željama, ostaće to što jeste, ali ako je

pohranjena agresivnim željama, počće da živi samostalnim životom.

Zamislite kako se iznenada pred vama pojavi pešak koji krši sva saobraćajna pravila. Ako pomislite: „Mogu da te zgazim i da uopšte ne odgovaram“, samo ćete sebi napraviti problematičnu situaciju u budućnosti. Bilo koja slika povezana sa osvetom ili raspravom s drugima, ukoliko se osnaži emocijom, već predstavlja uticaj koje će se vremenom izliti na druge ili vas. Prema tome, ako vam se neka situacija u toku vožnje ne dopadne, prihvatite je kao sopstvenu manu i povod za razvoj. I najneprijatnija situacija, ako je predvidimo i uklapa se u naše predstave, neće izazvati agresiju. Agresija se javlja kad ne možemo da kontrolišemo situaciju. Kada situaciju ne shvatamo, kada ne možemo da je predvidimo i unapred procenimo, onda zapadamo u agresiju. To samo svedoči o našoj ograničenoj percepciji; unutrašnja agresija će voditi ka degradaciji, a ne ka razvoju.

PRESTUP

Moja ćerka ima 17 godina i iz kuće krade velike sume novca. Nijedna mera ne donosi rezultate (ne pokazuje čak ni da se kaje). Pomozite!

Naučnici iz celog sveta se već dugo bore s jednim ozbiljnim pitanjem, ali za sada bezuspešno: kako se formira zločinačka ličnost? Gde je granica iza koje normalne želje postaju patološke? Pokušaj da se sve svede na nasledne faktore i uticaj okruženja nije imao naročite uspehe. Zločinac može da se rodi u potpuno normalnoj porodici, i obrnuto. Danas se i kod sedamnaestogodišnje devojčice formiraju patološke sklonosti. S čim to može da bude povezano?

Da sam imao priliku da devojčicu dijagnostikujem pre nekoliko godina, roditeljima bih rekao sledeće: „Vaša ćerka ima ogromnu podsvesnu agresivnost prema ljudima kada je reč o novcu i srećnoj sudbini“. Njena zavisnost od toga je toliko snažna da apsolutno ne može da prihvati gubitak novca ili sudbinski peh. Njena duša je u toj meri zavisna od tih pojmova da na tom planu ne može sebe ni fizički da obuzda. Zbog toga je spremna na sve radi novca i blagostanja. I što se više bude razvijala ova tendencija, biće spremnija na sve veće prestupe. Ova zavisnost joj je u većoj meri došla posredstvom roditelja.

Pre začeća, ili u toku trudnoće, roditelji su možda prošli kroz sledeće situacije: nekome su pozajmili novac i dug im nije vraćen. Ili su možda uložili veliku sumu novca i izgubili je. Ili su bili u lošoj finansijskoj situaciji zbog čega su se stalno svađali. Ili su očekivali da će dobiti krupnu sumu novca, a snovi su im propali. Možda je muž izgubio, propio, dao novac nekome i dr. Ako u svim tim trenucima nisu sačuvali ljubav i božansku logiku, a razum je proizvodio talase mržnje, osude, ljutnje i uninija, onda je dete čak i pre začeća osuđeno na probleme.

Često sam prilikom konsultacija primećivao: majka je u mladosti gubila volju za životom kada je bila suočena sa teškoćama, a sin joj je završio u zatvoru. Ona nije mogla da prihvati uniženje sudbine i da sačuva ljubav prema Bogu. Njeno uninije i nedostatak volje za životom dete su učinili užasno zavisnim od onoga što nazivamo srećnom sudbinom. I ono je već na unutrašnjem planu bilo spremno da ubije svakoga ko mu dirne bogatstvo. Želju da dokrajči sebe preusmerilo je na želju da uništi druge. I tako je osuđeno na propast. Nije mu data srećna

sudbina, pa zatvor predstavlja spas za njegov život. Posmatrajući ga, drugi uzdišu i jecaju. „Majka je tako dobra i čestita osoba. Zašto je Bog tako kažnjava? Nije imala sreće ni u životu, a ni sa sinom koji je završio kao kriminalac“.

Svaki put kad se odričemo ljubavi zbog mržnje, uvređenosti ili uninija, u duši stvaramo zločinca, koji će potom u nama, ili u našim potomcima, biti spreman na svaki zločin radi novca ili bilo koje druge koristi.

Roditeljima bih posavetovao da ponovo preispitaju svoj život. I da višekratno prođu kroz svako unižavanje sudbine i gubitka novca, da opozovu zemaljsku logiku, kao i logiku pravednosti, osvetoljubivosti, osuđivanja.

Potrebno je da imaju ljubav i apsolutno prihvate svaku situaciju u trenucima bola, bez obzira da li je u pitanju telo, duh ili duša i da sačuvaju težnju ka Bogu i ljubavi.

Svaki bol je rastajanje sa zemaljskim vrednostima.

A da bismo koraknuli na drugi stepenik, moramo se odvojiti od prvog.

Bez bola nema razvoja. Ali ako nismo dovoljno usredsređeni na božansku ljubav, nećemo moći da izdržimo bol rastanka, i tada ćemo se sunovratiti u strahove, uninije, uvređenost i mržnju.

Čovek koji ne želi i ne može da prihvati duševnu, mora da prihvati telesnu patnju.

Što roditelji više teže ka Bogu u trenucima duševnog bola, toliko njihovoj deci neće biti potreban onaj telesni.

Zapremine duše je daleko veća od zapremine tela. Duševne patnje pročišćavaju daleko sveobuhvatnije od fizičkih.

Dakle, roditelji treba ponovo da preispitaju život, da kroz pokajanje otklone agresiju koju su osećali prema ljubavi i da bol nastao usled gubitka prihvate kao priliku za svoje spasenje i razvoj. Zatim treba da se okrenu Bogu s molitvama da njihovo dete sačuva ljubav i da prihvati Božju volju u trenucima kraha blagostanja, smrti, bolesti i uniženosti. Ako roditelji uspeju da izgrade refleks očuvanja ljubavi u duši, spasiće svoje dete.

Dakle, ranije bih se ograničio na takva objašnjenja i to bi pomoglo. Sada shvatam da treba ići dublje. Za to je potrebno odgovoriti na sledeće pitanje: zašto roditelji nisu mogli da prihvate gubitak novca? Zašto je nivo gordosti kod deteta 15 puta veći od smrtonosnog, čime

biva osuđeno na bolest, sudbinski krah ili smrt? I tada, od spoljašnje zavisnosti, koja se pojavljuje kao potreba za sigurnošću u novcu, dolazimo do unutrašnje zavisnosti: sa vrednosti tela se premeštamo na vrednosti duha i duše.

Jednom prilikom sam izračunao: jahte, vile, automobili i veliko bogatstvo se u podsvesti doživljavaju kao stepen udobnosti i uživanja koji iznosi trideset jedinica.

Najobičnija zaljubljenost iznosi preko dve stotine jedinica.

Čulno zadovoljstvo se nalazi u osnovi materijalne sreće.

Ako ne možemo da sačuvamo ljubav kada gubimo čulno zadovoljstvo, ako na bol i uvrede koje nam dolaze od voljene osobe ne reagujemo opraštajući, već agresivno, vremenom će se zavisnost od bazičnih želja, koje su duboko povezane sa zemaljskom ljubavlju, životom i njegovim produžetkom, pretvarati u sve veću zavisnost od materijalnog blagostanja.

Zavisnost od najdubljih želja izaziva zavisnost od onih površinskih. Sećam se kako sam bio iznenađen kada sam na suptilnom planu ustanovio da su zavist, ljubomora i pohlepa jedno te isto. Zatim sam video kako se jedno preliva u drugo. Na početku čovek gubi mogućnost da uvidi zemaljsku volju i osećaj prepoznavanja božanske ljubavi i njegov odnos prema životu se odmah menja.

Posmatrajući bogataša, razmišljao je ovako: to mu je dato od Boga, ne treba da mu zavidim niti smem da mu otimam. Bolje je da pokušam to isto da postignem sam. A da bih to postigao, treba sve usrdnije da težim Bogu.

Energija nije bila usmerena ka uništenju, već ka stvaranju. Čim se izgubila božanska logika i ostala ona površna, ljudska, odmah se javila zavist. „Ja nemam, a on ima. To nije pošteno“. Ako ga je žena koju voli napustila i otišla kod drugog muškarca, u njemu je odmah buknila mržnja i ljubomora. Zavidna osoba će uvek pre ili kasnije biti ljubomorna. Ranije je taj proces proticao sporo: deda je bio zavidan, otac je bio ljubomoran, a sin je pohlepan.

Sada zavist daleko brže deformiše čovekovu dušu.

Setio sam se jedne od deset zapovesti iz Starog zaveta:

„Ne poželi ženu bližnjega svoga, njegovu stoku i imovinu...“

Ovo je samo jedna rečenica, ali bez nje bi opstanak savremene civilizacije bio nemoguć. Suština prvobitnog greha Adama i Eve je u obogotvorenju želja. One su povezane sa životom i njegovim

produžetkom. Umeće da se suzdržimo, da ne budemo robovi svojih želja, postavilo je temelje buduće civilizacije. Bilo je potrebno obuzdati seksualnu želju, odnosno žudnju za produžetkom života, kao i imovinske težnje, tj. potrebu da se život zaštiti i poboljša. Prevladavajući ljubomoru i gordost, zemaljsko transformišemo u božansko.

Zato bih roditeljima problematične devojčice savetovao da se ne zaustavljaju na prvoj etapi: što više sreće imamo, bolniji je njen gubitak. U okviru zemaljskih vrednosti najviša sreća je zemaljska ljubav. Što je većih razmera zemaljska ljubav, brže se pretvara u porobljavajuću strast ako ne postoji neprestana težnja ka Bogu. Što više zavisimo od naših uzvišenih želja, manje su nam šanse da pobedimo bol rastajanja s njima. Stoga ćemo više ispoljavati agresivnosti i odricati se ljubavi kada naša osećanja i želje dožive krah.

Sada na konsultaciji pacijentima objašnjavam: najjači plamen osećanja javlja se u pubertetu, periodu prve ljubavi, uoči braka i bračnog života. Unižavanje naših želja, odnosno pročišćenje naše ljubavi prema Bogu u tom periodu može da se odvija na različite načine: uvrede koje nam stižu od roditelja, izdaje prijatelja, neočekivani gubici i bolesti. Veoma je teško bez pripreme proći kroz potrese na materijalnom i duhovnom planu. Ali kad sve shvatimo, rad na sebi postaje prilično lak.

Međutim, sa senzualnim nivoom je situacija složenija. Čak i kada nam je sve jasno, isprva nam obično ništa ne polazi za rukom. Taj nivo zahteva mnogostruka i postupna nastojanja.

Rezultate ne očekujte odmah: ako ste krenuli ka Bogu i počeli da se menjate, oni će neizostavno doći. Ali ne onako kako ste vi planirali, jer tamo, „gore“, postoje posebni zakoni i pravila.

Kada se refleks očuvanja ljubavi bude u vama rasplamsavao ne samo u trenucima fizičkog, već i duševnog bola, znači da ste načinili prvi korak ka prevazilaženju čulne sreće.

Stanje naše duše se na početku pretvara u fizičko stanje i sudbinu naše dece. Nakon izvesnog vremena se situacija preokreće u suprotnom smeru: naše fizičko zdravlje i blagostanje zavise od harmoničnosti duše naših potomaka.

Većina mojih pacijenata su ljudi oboleli od onkoloških bolesti, kojima objašnjavam sledeće: prvo morate da izgradite refleks očuvanja ljubavi u duši, a zatim da prođete kroz nekoliko stvarnih situacija kako biste potvrdili iskrenost svoje težnje. Nakon toga možete da menjate svoju decu. Kroz molitvu im prenosite refleks očuvanja ljubavi. Vaša

maligna bolest je zapravo izobličena duša vašeg deteta. Očistite njegovu dušu kroz sebe. Dajte njegovoj duši pravilno usmerenje i onda ćete uspeti da ozdravite. Ponoviću ono što sam napisao u prvoj knjizi: najveći zločin je odricanje od ljubavi prema Bogu. To povlači lanac drugih prestupa.

Onaj ko ne brine o svojoj duši, ne može da bude duhovno i fizički zdrav.

Duša se čisti kroz božansku ljubav i zemaljsku patnju. Što više u trenutku bola budemo težili Bogu i razmišljali o Njemu, toliko ćemo spasiti ne samo svoju dušu, već i dušu naših potomaka i onih koji nas okružuju.

Nedavno je na televiziji objavljena statistika koja se tiče ljudi odraslih u sirotištima. Oko 50% njih završi kao beskućnici, 30% u zatvorima, 18% postanu samoubice, dok je samo 2% onih koji zasnuju porodice i normalno žive. Po svemu sudeći, ova statistika ne zavisi od sredstava koja se odvajaju za vaspitavanje dece u sirotištima. S čime to može da bude povezano? I, uopšte, kakva je karma dece koja su odbačena ili su ostala bez roditelja?

Juče mi je na konsultaciji bila jedna žena koja je usvojila ćerku.

- Čudna priča - rekla je ona. - Svi njeni rođaci, koji su pokušali da joj pomognu, umirali su jedan za drugim. Prihvatila sam je svim srcem, ali sam i ja takođe postepeno počela da sahnem. Osećala sam bol u predelu srca, imala ishemiju a stanje mi se svakog dana sve više pogoršavalo. Shvatila sam da me čeka ista sudbina. Sa usvojenom ćerkom sam otišla u manastir, a u povratku samo što nismo poginule. Počela sam da se udaljavam od nje i moje tegobe su prošle. Međutim, iz nje je neprestano izbijala agresija. Uporno je nešto zahtevala. Ako joj ne bih udovoljila, razbijala je posuđe. Nedavno je počela da se služi lažima. Povremeno me zlostavlja, dovodi me do stanja kad vrištim, histerišem, ali čim postigne svoj cilj, smiri se. Nekada mi je sama donosila kaiš i molila: „Majko, istuci me, ne mogu da se izborim sa sobom“, a nedavno mi je rekla sledeće: „Umreću ako ne budemo bogati“. „Dakle - nastavila je - svesno sam napustila dobro radno mesto jer novac i bogatstvo kvare moju ćerku.

- Ma kako vam izgledalo čudno - vi i vaša usvojena ćerka veoma ličite. Kod vas je zavisnost od želja 13-14 puta iznad kritičnog nivoa. Pri takvoj zavisnosti, čovek na spoljašnjem i unutrašnjem planu postaje rob svojih želja. Kada ta zavisnost izbije na spoljašnji plan, čovek postaje zločinac. Ako prodre u dubinu, javlja se ozbiljna bolest. Sa takvim nivoom zavisnosti, smrtonosnim, na konsultaciju mi dolaze osobe sa malignim bolestima, sidom, dijabetesom, sterilitetom, homoseksualnošću.

Robovanje čulnim nagonima je vašoj usvojenoj ćerci genetski usađeno. Zbog toga ne može da se izbori sa sobom. Čak i u svakodnevnim situacijama je ona zato osuđena na propast. Preti joj opasnost od zatvora, nemanja dece, siromaštva, bolesti i smrti. Ali pošto se osnovna informacija sadrži u strukturama biopolja, genotip polja je primaran. Ako joj celim bićem pomognete da se promeni, promeniće se i sve ostalo: navike, karakter i sudbina. Ona je bila vaša ćerka u jednom od prošlih života. Vaš razvoj se odvijao u skladu sa sledećom šemom: ispostavilo se da je vaše čulno zadovoljstvo daleko jače od zaliha ljubavi. A kada je počelo pročišćenje, niste bili usmereni ka ljubavi, već ka ljubomori, uvređenosti i osudama. Krah želja vam je postepeno postajao nepodnošljivo mučenje budući da vam je ljubav sve više zamirala. Da biste smanjili bol, sa dubljeg nivoa ste sve počeli da prebacujete na površinu. Najveća sreća bila vam je materijalno blagostanje, a sve se to prenelo i na vašu ćerku. U prošlom životu se niste susrele, dok ste se u ovom vi rodili sa životnom filozofijom koja je tipična za zločince. Od samog rođenja novac vam je predstavljao apsolutnu sreću, ali ste ga vi celog života gubili; sudbina i zdravlje su vam se raspadali, ali ste sve to prihvatili. Takođe, u ovom životu ste u stanju da se pomirite sa svakim materijalnim gubitkom. Međutim, krah zemaljske ljubavi, želja i odnosa ostaju za vas nerešivi problemi. Zbog toga ste uvek uživali u materijalnom blagostanju, ali niste imali dece, pa su vam s Višeg plana olakšali zadatak, jer seksualni odnosi snažno pojačavaju zavisnost od senzualnog nivoa. Stoga su potresi koji vam dolaze putem muškaraca za vas nepremostivi.

Vašu usvojenu ćerku privlače seksualna zadovoljstva, odnosno produženje života kroz potomke. Vi ste ovu temu rešili, što vam daje šansu da želju pretvorite u ljubav, a ne obrnuto. Međutim, vaša prekomerna vezanost, kao posledica duboke zavisnosti od želja, počela je da ubija dušu vaše ćerke. S njom ste stupili u rezonancu i više niste

težili ka ljubavi, već ka željama. Zato ste počeli da se razboljevate. Upravo zbog toga su umirali rođaci vaše usvojene ćerke.

Da li ste se zamislili nad tim zašto je u Bibliji napisano: kada pomažete drugome, desna ruka ne treba da zna šta radi leva? To znači da ne bi trebalo na spoljašnjem planu pomagati drugoj osobi jer se tako pojačava njena vezanost za život, kao i zavisnost od želja i blagostanja. Pomoć treba da bude jednokratna i neprimetna, bez vezivanja. Osnovna pomoć i briga se sastoje u tome da naučimo čoveka da voli i prašta, da ne uzima već da-je. Međutim, vi ste ćerku učili suprotnom. Počeli ste da osećate bolove u srcu, a mogli ste da imate i probleme sa zglobovima, sa slabljenjem vida, da dobijete moždani udar ili rak dojke koji će se završiti smrću.

- Imala sam malignu bolest - nadovezala se.

Slegnuo sam ramenima:

- Naravno. Ne biste preživeli da niste imali iskustvo gubitaka i težnju ka ljubavi, pa makar ona bila i bojažljiva. A sada, ako naučite ćerku da voli i pomognete joj da oseti u čemu je smisao života, bićete srećni i ona i vi. Ali imajte na umu da je reč o najdubljem nivou emocija i da od saveta nema puno koristi. Potrebno je da se sami menjate na nivou refleksa. Pre svega, naučite da težite Bogu i sačuvate ljubav u trenucima kada vam želje i život krahiraju. Naime, upravo vam ovakva situacija i pristiže s Višeg plana posredstvom vaše ćerke.

- A šta da radim kad me zlostavlja?

- Molite se, sačuvajte ljubav, praštajte. Kada ode predaleko, možete da je zaustavite, ali prvi impuls ipak mora da bude usmeren ka ljubavi, a tek kasnije na strože mere. Govorite joj: volim te, ali moram da te kaznim i ograničim.

- A zašto me laže? - pitala je žena.

- Na taj način ona upravlja vama. Kada je čovek vezan za želje, mora da ostvari bilo koju od njih. Da bi to postigao, potčinjavaće okruženje. Osoba koja veruje u naše laži, zavisí od nas. Zato vaša ćerka pokušava da hysterijom, pritiskom, odnosno upornim nastojanjima, a ponekad i lažima, manipulíše drugim ljudima i da ih podredi svojim željama.

- Šta preduzeti?

Stremite ka božanskom i ograničavajte zemaljsko. Ako je budete strogo ograničavali, to neće ništa doneti. Suočen s mehaničkim

ograničenjima čovek postaje pametniji i pronicljiviji. Inače, u skladu s takvom šemom se sprovodi „vaspitanje“ u ruskim zatvorima.

Kad budete naučili da volite i težite Bogu, strogo ograničavanje želja i života će vam doneti procvat i razvoj, a ne degradaciju i uništenje. Ali pre svega je potrebno da menjate sebe.

- Ali, zar se nisam potpuno promenila?

- Vi sebe posmatrate spoljašnjim merilima. Potrebno je da se menjate iznutra. Na onom nivou na kome ste vi i vaša ćerka jedna celina.

- Pokušavala sam, ali to ne donosi nikakve rezultate.

- Tokom nekoliko života ste se odricali ljubavi, a sad želite da za nekoliko meseci nadoknadite sve što ste propustili. Prosečno, za takve promene će vam biti potrebno tri do sedam godina ako zaista budete radili na sebi.

I, posmatrajući je, dodao sam:

- Nekada je za to bilo potrebno 10-13 života. Nemojte se prepuštati uniniji i ne očekujte rezultate, a oni će neizostavno doći ako ste napravili korak ka Bogu.

Razgovarajući s njom, video sam koliko joj je teško. Razum ne može da radi bez podrške osećanja. Na površnom nivou, ona je shvatala o čemu joj govorim, ali čim sam se u razgovoru približavao dubljim nivoima, doticane su njene bolne tačke i nastupalo je naglo kočenje. Ukoliko bi u mojoj duši bilo većih zaliha ljubavi i usmerenosti na ljubav, ona bi bila u stanju da odmah sve shvati i prihvati. Ali ja to još uvek nisam naučio. Moja dijagnostika, sposobnost viđenja i razumevanje bili su daleko iznad mojih mogućnosti. Sve to je moje bavljenje isceliteljstvom činilo vrlo opasnim, ali me je zato primoravalo da aktivnije razvijam sistem. Jer tada više nisam ja onaj koji leči, već je to sistem istraživanja koji donosi pravilno razumevanje sveta i mogućnost čovekove promene.

Kada je reč o dečjim domovima, nijedno dete tamo ne dospeva slučajno. Zato, glavni zadatak treba da bude pomoć detetovoj duši, dok se bilo kakva milosrđa svode na davanje novca koji se potom krade, kao i na parole brige o deci. Mislim da je u dečjim domovima neophodno, s jedne strane, uvesti versku nastavu, a s druge, strog način života, poput onog u manastirima ili kasarnama.

Prilikom vaspitavanja ne smemo da povlađujemo željama, već da ih kultiviramo. Mislim da vreme kada će to zaživeti u dečjim domovima, zatvorima i u našem društvu, koje je dugo funkcionisalo u skladu s

principima zatvora, i nije tako daleko. Ljubav i briga o duši su nam potrebni kao vazduh. Ako to ne budemo učvrstili u našem pogledu na svet i odgovarajućim društvenim strukturama, uspориćemo naš razvoj i on neće predstavljati radost, već mučenje. Predodređeni smo da stignemo do ljubavi i to će se desiti, kao i do pravilnog pogleda na svet i pravilnog vaspitanja. Koliko brzo će to uslediti, zavisi samo od nas.

Zašto u Rusiji za male prestupe ljudi bivaju osuđeni na duge zatvorske kazne, dok je na Zapadu drugačije?

Na Istoku se čovek vaspitava pomoću religioznih, moralnih, odnosno psiholoških metoda, a na Zapadu ekonomskih. Čak i zatvorska kazna od mesec dana tako ozbiljno destabilizuje čovekov posao i režim života, da ga to otrežnjava na duge staze. Budući da u Rusiji nije priznato pravo privatne svojine, umesto novčanih kazni povećane su zatvorske. Budući da u Rusiji trenutno ne postoje jasno definisani moralni koncepti, niti je regulisan ekonomski mehanizam, sistem kažnjavanja deluje stihijski, što znači da je neefikasan.

Nedavno sam čuo sledeću priču: dva mladića su se odvezla u garažu da parkiraju automobil. Tamo ih je presrela grupa od pet pijanih mladića koji su, pronalazeći opravdanje, počela da ih vređaju, a zatim prebijaju na mrtvo ime. Shvativši da će ih ubiti, jedan od njih je uspeo da se nekako iskrade i telefonom pozove oca i policiju. Otac je zgrabio dvocevku i dotrčao da spasi sina. Spazivši oca, petorica mladića su se bacila na njega. On je ispalio upozoravajuće hice, ali to nije imalo nikakvog efekta. Zatim je pucao u grudi jednom od napadača. U međuvremenu je stigla policija i uhapsila oca. Ranjeni bandit je preživeo, a protiv oca je tužilaštvo pokrenulo krivični postupak zbog pokušaja ubistva za koji je predviđena zatvorska kazna od oko osam godina. Advokat je zaprepašćenim rođacima objasnio: bolje je nemati posla s policijom na kraju kalendarske godine jer ona prikriva dokaze da bi im izveštaji izgledali besprekorno, a tužilaštvu baš nedostaju slučajevi rešenih pokušaja ubistava. Prema tome, čine sve što je u njihovoj moći kako bi slučaj predstavili ne kao samoodbranu, već kao ubistvo u pokušaju. Sistem pravosuđa mora da ima vaspitnu funkciju, da podstiče najplemenitije čovekove osobine a suzbija one najgore.

Predstavnici nauke, kulture i religije treba zajednički da razmišljaju o tome kako da pomognu osobi koja je počinila zločin. Vaspitavanje bez ljubavi se pretvara u uništenje. Ali da bi vaspitavanje bilo izvodljivo, potrebno je da znamo šta želimo od druge osobe, kakva ona treba da bude. Pošto u Rusiji trenutno ne postoji ideologija, vaspitni organi se pretvaraju u kaznene. Već smo govorili od tome da se vojnik koji se podvrgava kažnjavanju pretvara u ubicu. Što se kasnije uključi sistem ograničavanja zločinca, potrebnije su strože mere. U Rusiji ne postoji prevencija kriminala. Marksistička filozofija se s tim nije izborila, a nauci i religiji se to nije dopuštalo. Nedavno sam svojim očima video kako se odvija proces formiranja zločinca. Reč je o jednom vrlo inteligentnom i finom mladiću, koji nije želeo da uči školu.

Otac je mnogo puta pokušavao da ga izbavi iz sumnjivog društva, ali ništa nije donosilo rezultate. Sin je počeo da krade i pritom je često ponavljao: „Želim da idem u zatvor“. Danas je zaista u zatvoru. Dijagnostikovao sam njegovo polje i video da je nivo gordosti kod njega bio 5-6 puta veći od kritičnog, a zavisnost od želja 13-14 puta. Smrt je bila pozicionirana u strukturama polja, tj. bilo mu je suđeno da ne bude srećan u životu. Mogao je da ga spasi samo niz neprekidnih unižavanja i zbog toga je želeo da završi u zatvoru. Ako sve te osobine prodru dublje, sledi mu bolest i smrt. U najmanju ruku mu je osigurana neizlečiva bolest. Ukoliko uloži napor da kontroliše i suzbije svoje patološke osobine, predstoji mu razboljevanje i umiranje, ali ako ne bude - biće lopov, pljačkaš i završiće u zatvoru, ali na taj način će možda i preživeti.

Kod jedne osobe dolazi do raspada tela, a kod druge - duhovnih struktura. U oba slučaja prvo pati duša.

Ovo pitanje me je zainteresovalo: kakva je situacija u mladićevoj porodici? Prema mojoj dijagnostici, ispostavilo se da velike „zasluge“ za to što je postao kriminalac pripadaju njegovoj majci. Po svemu sudeći, ona mu je prenela snažnu zavisnost od želja, kao i spremnost da ide na sve zarad njihovog ispunjenja. Pokazalo se da mu se majka odavno razvela od oca. Dominantna osobina joj je bila seksualna nezasićenost. Rasturila je nekoliko porodica. Zaljubljivala se u muškarce, opčinjavala ih je, odvajala od porodice, a zatim odbacivala. Otac joj je bio u zatvoru zbog ubistva, istina - nehotećnog, ali ako neko nastrada od naše ruke, čak i nenamerno, to znači da u nama postoji koncentracija na blagostanje i da nam je nivo gordosti ogroman. Kada se duša preplavi zavisnošću od zemaljskih vrednosti i počne da se truje agresijom, čovek postaje

kriminalac i često mu je jedini intuitivni cilj da uništi svoju sudbinu, zdravlje i život kako bi zaustavio proces raspada duše. I što ga pre društvo zaustavi, s jedne strane, a s druge strane mu pruži priliku da se duboko promeni, kriminal u Rusiji neće imati tako zlo-kobne forme. Nedavno je u jednim novinama objavljena brojka koja mnogo toga govori. Svake godine u Rusiji 14.000 žena tragično nastrada od muževa. U Rusiji se nastavlja rat usmeren ka samouništenju. Zašto se to događa? Zašto svake godine u Rusiji ceo grad izumre kao posledica žrtava ubistava? Zato što kod nas ne postoje ideološke, moralne, niti ekonomske poluge koje bi mogle da zauzdaju kriminal i da pomognu zločincu da se promeni. Došao je trenutak kada će verovatno naučnici, psiholozi i lekari morati narodu da objasne da su grubijanstvo, međusobno ponižavanje i zađubrena ulazna vrata usko povezani ne samo sa nivoom našeg življenja, već i sa našim zdravljem, kao i karakterom i sudbinom naše dece.

Nedavno sam na TV-u gledao emisiju o potonuću Titanika. Saopštili su detalj koji me je pogodio: spaseno je 750 ljudi, a 1500 je stradalo. Nije preživio nijedan muškarac, putnik iz prve klase. Svi VIP muškarci su nastradali. Oni su pokorno slušali naredbu kapetana da su čamci namenjeni samo ženama i deci. Ispostavilo se da su bogati i imućni ljudi najbolji sloj društva, a nama su od detinjstva u bajkama, romanima i medijima uvek ponavljali kako su bogataši zlikovci, a siromašni pametni i plemeniti. Međutim, siromašna osoba može da postane bogata ako ima talenta, inteligencije, naporno radi i poštena je. Međutim, najveći broj milionera, ako verujemo statistikama, vrlo su moralne i poštene osobe. Šta je u pitanju? Zavist siromašnih prema bogatima? Ali zašto onda ne samo socijalizam, već i zapadno društvo podržava takve iskrivljene predstave?

Na prvi pogled, situacija je zaista čudna. Kao što je tačno primetila jedna književnica, u Rusiji mrze bogataše dok u isto vreme maštaju da budu bogati. U principu, to je nešto što se odnosi na ceo svet. I ako se setimo Starog zaveta, onda je jedna od osnovnih zapovesti ta da je potrebno da otklonimo zavist i mržnju prema ljudima koji su bogatiji od nas. Socijalizam je sazdan na drugačijem principu. Posledice smo svi mogli da sagledamo. Može se reći da je religija oslabila i da u čoveku

počinju da prevladavaju najgore osobine: požuda, zavist, pohlepa. Ali zašto se tako dugo održala filozofija ekonomskog ujedinjenja i ravnopravnosti? Nastala je na Zapadu, u kapitalističkom sistemu. Odnosno, zapadno društvo je oblikovalo i iznedrilo ideju mržnje prema bogatima i ekonomske ravnopravnosti glupih i inteligentnih pojedinaca. I, ukoliko se to dogodilo, u tome se krije viši smisao.

Pokušajmo da razmotrimo sledeću hipotezu. Svaki organizam egzistira sve dok je celovit. Ako se uništi jezgro ćelije, ona umire. Ako se telu ne obezbedi celovitost i jedinstvo, ono nije životno održivo. Isto važi i za grupe živih bića. Što je viši nivo društvenog razvoja, potrebno je da bude viši stepen jedinstva svih njegovih članova i savršeni nivo upravljanja. Svetske religije omogućile su znatno podizanje nivoa u razvoju ljudskog društva koji je bio učvršćen moralnim i ideološkim zakonima. Suština kapitalizma je u tome da ekonomski zakoni postaju važniji od onih moralnih.

To postepeno dovodi do uništenja suptilnih veza koje obezbeđuju jedinstvo društva i dolazi do uništenja porodičnih odnosa, a zatim postepenog rastakanja i degeneracije celog društva. Kada delovi tela prestanu sinhrono da funkcionišu, nastupa bolest što primorava telo da pod pretnjom smrću obnavlja jedinstvo svih organa. Na nivou društva, takva bolest pristiže u obliku rata. Na visokom razvojnom nivou, strog i prinudni karakter evolutivnih impulsa postaje sve neefikasniji i opasniji. U zapadnom društvu nije bilo ideje koja bi sve ujedinila i doprinela strateškom opstanku društva. Ako ne postoji ideja koja objedinjuje bogate, siromašne i ostale članove društva u zajedničkoj strategiji razvoja i opstanka, potrebno ih je objediniti na drugi način. Ta istinska želja za jedinstvom je u zapadnjačkoj svesti pre svega bila predstavljena kroz ekonomske mere.

Zašto je sovjetska država, koja praktično nije imala nikakve stručnjake, uspela da preživi u najtežim uslovima? Zato što su jedinstvo i usmerenost ka cilju bili daleko efikasniji od materijalne superiornosti Zapada. Međutim, nadalje počinje da se događa nešto čudno. Lenjin se s mržnjom obrušio na inteligenciju, dok je Kirov 10.000 ljudi iz lenjingradskih stanova iselio u barake, gde su oni potom umrli. Zašto? Jer je bila u pitanju inteligencija, a stanovi su bili potrebni radnicima.

Započeo je proces uništenja ne samo bogatih, već su jedinstvu smetali čak i obrazovani, mudri i inteligentni pojedinci. O čemu to

govori? Kapitalizam nije mogao da obezbedi društveno jedinstvo. Novac i ekonomski zakoni bili su iznad morala. Socijalizam takođe nije uspeo da osigura jedinstvo. Buduće materijalno blagostanje, ideje, koje su se svodile na parče hleba, takođe su se pokazale važnijim od morala. Ali socijalizam je praktično sve moralne ideje pozajmio od hrišćanstva. Zato je, uprkos trijumfu materijalnih vrednosti, i opstao tako dugo. Odnosno, socijalizam je bio pokušaj restauracije hrišćanstva u savremenim uslovima.

Ali, ipak, zašto su poslednjih nekoliko vekova istrebljivani najbolji? Da li u ovome postoji određeni viši smisao? Ako logički razmislimo, uništenje najboljih predstavnika društva govori o ozbiljnoj civilizacijskoj krizi. Da li je moguće pronaći viši smisao i pravdu u uništavanju najboljeg dela populacije? Da li sa stanovišta božanske logike može da se opravda mržnja prema bogatim i talentovanim? „Ono što je razumno, stvarno je“, rekao je Hegel. „Ono što je stvarno - razumno je“. Odnosno, ako nešto postoji, koliko god nam izgledalo apsurdnim, u njemu se ipak krije viši smisao i viša pravda. A sada zamislimo da su najbogatiji, najpametniji i najtalentovaniji pojedinci - krošnja drveta. Grupa koju nazivamo narodom je stablo. Količina ljubavi u duši koja omogućava čoveku da bude religiozan, moralan i da oseća svoje jedinstvo sa celim svetom i drugim ljudima - koren je drveta. Ali, ukoliko drvo može da uvene zbog nedovoljne aktivnosti korena, krošnja će biti prva koja će se prorediti.

Što je veći obim čulnosti, želja i intelekta, oni postaju opasniji ako im nije obezbeđena ljubav. Neko je u stanju da zbog ukradenog novčanika ubije desetine ljudi, dok ideolog može da ubije milione. Tokom poslednjih vekova smo zaboravili da sve više snage treba da trošimo na uvećanje ljubavi i težnju ka Bogu. Sva energija nam je utrošena na raspaljivanje želja, veću čulnost, sposobnosti i intelekt. A sada vidimo kako umetnost bez ljubavi ubija naše duše, usmerava ih na seks, želje i agresiju. Vidimo kako nauka bez ljubavi uništava našu budućnost, izlazeći van svakih okvira zdravog razuma u svojim eksperimentima.

Vidimo kako se vojna mašinerija i pravosudni organi usredsređuju na svoje potrebe, ubijaju i kvare sve veći broj ljudi.

Što dalje taj proces bude odmicao, manje će se rađati inteligentnih, talentovanih, lepih i osećajnih ljudi. Nije slučajno što se danas veliki broj dece rađa s mentalnom ometenošću. Sve je veći broj talentovanih osoba koje su sklone perverzijama. Međutim, istovremeno

osnažuju i zdrave tendencije. Ljudi počinju da tragaju. Umesto trke za novcem, orijentišu se na duhovno traganje. Postepeno otkrivaju moralne koncepte kojima se vraćaju. Sa moralnih koncepata, koji pomažu da se sačuva ljubav, postepeno će svi doći do religioznog načina razmišljanja, kao i razumevanja suštine religijskih zapovesti. A zatim će preostati još samo da se oseti apsolutna nadmoć ljubavi nad svim zemaljskim vrednostima, nepresušna ljubav i težnja ka Bogu kao zalogu najviše sreće, jedinstva i opstanka u savremenim uslovima.

Svi znamo da je ubistvo greh. A šta je sa ubistvom u ratu? Šta se dešava s dušom takvog čoveka-ubice nakon smrti? I kako to utiče na njegovu karmu?

Već sam pisao o tome koliko je velika uloga motivacije. Vojnik u borbi izvršava svoju dužnost. On ne želi da ubija. Ali ako sprovodi osvetu i želi da ubija, onda je on već ubica. Dakle, kada je u Velikom otadžbinskom ratu, 1940-1945. godine vlast pozvala na osvetu prema neprijatelju, mislim da je ogromna šteta naneta ne samo vojnicima, već i njihovoj deci i unucima. Ako neko oseća zadovoljstvo zbog smrti drugog čoveka - to ga takođe čini ubicom. Ponekad mi postave ovakvo pitanje: „Ako ne osećamo mržnju i ljutnju, da li to znači da možemo da ubijamo i da nećemo snositi nikakvu odgovornost?“ Još jednom naglašavam: čim se probudi naše lično „ja“ i uzrokuje smrt druge osobe, za to ćemo pre ili kasnije morati da odgovaramo.

Tada se može postaviti pitanje: „Ali šta je sa onima koji su uništavali Jevreje i pravili koncentracione logore?“ Da bih odgovorio na ovo pitanje, morao bih da pogledam polje svakog od tih ljudi, a ne samo jedne osobe. Međutim, ako posredstvom video-arhive uradimo dijagnostiku Hitlera, videćemo da preko njega preči smrt potomstvu do 13 kolena. Takođe, zavisnost od želja 27 puta prekoračuje smrtonosni nivo, a hijeroglif smrti se duplira u polju 18 puta. Odnosno, bez obzira na ideologiju, lični odnos svakog ponaosob prema konceptu života i smrti je vrlo važan. Ako uzmemo za primer Dzeržinskog i Trockog, koji su bili autori ideje o koncentracionim logorima, ili Lenjina, koji je osmislio koncept zadržavanja talaca, ili je bio u stanju da ležerno pribeleži napomenu: „Treba streljati 100-150 prostitutki da bi se ojačala disciplina u vojsci“, ili kroz instrukcije koje je davao podređenima: „Treba ubiti što

više sveštenika da bismo time rešili dva problema: uklonili opoziciju i oduzeli ogromno bogatstvo koje je nagomilala pravoslavna crkva“, tako da, ako govorimo o tim ljudima, oni nisu bili počiniooci, već autori. Postupali su u skladu s principom „cilj opravdava sredstva“.

Neophodno je da cilj određuje sredstva. Ali ukoliko dopušta ubijanje drugih, onda je on pogrešan.

Što više zavisimo od naših želja, njihovo ostvarenje više privlači smrt. Želje su povezane sa životnim blagostanjem, sa samim životom, njegovom zaštitom i produžetkom. Zbog toga, ma kakav bio čovek: komunista, nacional-socijalista, odnosno fašista, ili običan, ali ako svoje želje postavi iznad života drugog čoveka - to je seme iz kojeg potom proključa zločin. Pogrešan pogled na svet dovodi do zločinačkog načina razmišljanja, a ono do zločinačkih postupaka. Bez obzira na to koliko se etički ponašali, ako nam je najveći smisao u stabilnom i srećnom životu i ispunjenju želja, prvenstveno onih koje su povezane s telesnim potrebama, pre ili kasnije će koncentracija na srećan život postati daleko značajnija za jednog čoveka, dvoje ili mnogo ljudi. I nadalje će ideja koja opravdava ubistvo uzrokovati sve više smrtnih slučajeva i pretvoriti se u program samouništenja. Pre revolucije su u borbenim rovovima prisustvovali i sveštenici, i za mene je to bilo zastrašujuće. Vojnika ubijaju, a sveštenik mu propoveda o ljubavi. Ali potom sam shvatio: prisustvo sveštenika je usporavalo proces pretvaranja vojnika u ubicu, što znači da je pozitivno uticalo na društvo u celini.

BOLESTI

Medicina još uvek ne može da otkrije uzrok nastanka Parkinsonove bolesti. Kako to objašnjavate?

Nedavno mi je bila pacijentkinja sa sličnim problemom. Prva stvar koju sam video kod nje bio je ogroman nivo gordosti, razdražljivosti, kao i potrebu da stoprocentno kontroliše situaciju. Ona nije mogla da se pomiri ni sa jednom, konstantno je bila nezadovoljna mužem, nije bila u stanju da prihvati gubitak i uniženje, osećala je ogromnu nadmoć prema drugima... „Sa svim tim pod hitno morate da prekinete“, objasnio sam joj. Kada je došla na drugi tretman, više nisam primećivao unutrašnje ambicije. Međutim, isplivali su najdublji slojevi želja, potreba da druge potčini svojim željama, nesposobnost da obuzda svoje potrebe, mržnja prema svima koji su joj osujećivali želje. Svega ovoga je bilo u izobilju. „Nedavno sam gledao film o dva boksera - rekao sam pacijentkinji. - Pre 20 godina su se borili za titulu svetskog prvaka u profesionalnom boks. Jedan je bio neverovatno snažan. Čak je i u rukavicama probijao džak s peskom i piljevinom, ostavljajući rupe nakon treninga. Drugi je bio brži i mentalno jači, te je odlučio da sve karte stavi na mentalni faktor. Stojeći u ringu, obraćao se publici povcima: „Pomozite mi, svi u glas vičite: „Ubij ga!“ Tako je i pobedio. Pobedio je na spoljašnjem planu, ali je izgubio na unutrašnjem. Oboleo je od Parkinsonove bolesti. Kada imamo visok nivo gordosti i ljubomore, onda je to samo pola nevolje. Ali kada žestoko branimo našu zavisnost od zemaljskih vrednosti, onda počinju ozbiljni problemi. Okrutnost i kategorička procena ljudi već je bolest. Izbacite iz svog rečnika reči „nikad“, „uvek“, „po svaku cenu“. Jedna devojka mi je preko interneta postavila pitanje: „Kako da oprostim momku koji me je izdao?“ - Za početak, reč „izdao“ zamenite rečju „izneverio“ - odgovorio sam joj. Zatim sam dodao: izneverio vas je zbog svoje duševne slabosti. Na taj način njegov postupak neće izazvati mržnju i osudu, već saosećajnost.

Dakle, vaš zadatak se sastoji u prevazilaženju gordosti i ljubomore, odnosno otklanjanju zavisnosti od svesti i želja tek je prvi korak. Naučite da isključujete i svest i želje. Drugi korak koji vam predstoji je da harmonizujete svoje potomke. Veoma ste karmički opterećeni. Potrebno je da radite više, a ozbiljnost bolesti određuje se na osnovu toga koliko

se štete nanosi potomcima. Moždani udar, dijabetes, multipla skleroza, Parkinsonova bolest pre svega označavaju nesrećne potomke.

Prošle godine je u velikoj meri počela da mi opada kosa, a zbog najmanjeg emocionalnog nemira, sva se osipam crvenim flekama koje me svrbe. S čim to može da bude povezano? Sem toga, svake godine me muče problemi s venama a u proleće jak alergijski rinitis.

Približile su vam se duše vaše buduće dece i vi osećate njihove emocije. Ako su agresivne, potrebno je da prolazite kroz patnju da biste pomogli pročišćenje njihovih duša. Kad kosa opada, znači da kod dece postoji snažan program samouništenja. Osutost crvenim flekama znači da deca na svaku bolnu situaciju reaguju osudom. U proleće nam se aktiviraju želje i jača nam povezanost s budućnošću, odnosno sa decom, pa ako imate alergiju ili rinitis, znači da vaša deca treba da obuzdaju svoje želje. Zaključak je jednostavan - potrebno je da harmonizujete svoje potomke. U suprotnom, ili će se deca roditi bolesna a vi ćete snositi odgovornost za to, ili se uopšte neće roditi. Situacija umnogome zavisi od vas.

Patim od ateroskleroze cerebralnih krvnih sudova. Da li je u pitanju starost ili gresi? Koji su razlozi?

Što se dublje čovek prepušta željama, nastaje suprotan mehanizam oslobađanja. To su bolesti, starost, odnosno postepeno gašenje naših funkcija. Međutim, oni su samo odbrambeni mehanizam koji našu dušu spasava od uništenja. Dakle, što više ograničimo sebe u zemaljskim zadovoljstvima, pogotovo u periodu proleća, što smo dobrodušniji prema drugima i prema sebi, u toj meri bolest i starost odstupaju. Uzgred, postojao je veliki broj hipoteza koje objašnjavaju dugovečnost ljudi s Kavkaza. Pokušavali su da je objasne osobenostima ishrane, planinskom vodom, itd. Smatram da je jedan od glavnih razloga njihove dugovečnosti odsustvo promiskuiteta. Neumoljivi običaji koji striktno regulišu kakav treba da bude odnos prema ženi, kao i pravilno vaspitavanje žena, u čijem ponašanju je isključena ljubomora, uvređenost i zamerke upućene mužu, obezbeđuju zdrav genetski fond.

Ako žena ispoljava ljubomoru, uporno kritikuje muža, nezadovoljna je s njim, ona sebi i svojoj deci znatno povećava opasnost od razboljevanja. Budući da su želje i život povezani, ljubomora i uvredljivost kod žena izazivaju upravo one bolesti koje skraćuju život, a ubrzavaju starenje.

Već četiri godine radim na sebi. Od petnaeste godine, a nakon preležanog otitisa, imam šum u ušima koji se pojačava. Nakon muževljeve preljube, izgubila sam vid na levo oko i to je trajalo osam godina. Nedavno, zahvaljujući Vama, vid je počeo da mi se vraća. Prilikom porođaja, najstariji sin mi je doživeo porođajnu traumu - asfiksiju. Pre tri godine je doživeo povredu, a sad pati zbog dislociranih vratnih pršljenova. Mlađem sinu je hirurški otklonjeno više od 50% debelog creva. S čim su povezani ovi problemi kod moje dece?

Ako ste u realnim događajima tako traumatično prolazili kroz bolne situacije, znači da u periodu puberteta, prve ljubavi, odnosno kada su vam se približile duše vaše dece, na suptilnom planu niste uspevali da prođete kroz njih. Ako je bilo osuđivanja i uninija, onda je reč o programu samouništenja koji je naneo udarac po predelu glave ili creva. Ako ste potiskivali ljutnju, mogla su da vam stradaju pluća, srce ili grlo. Kod vaše dece se pojačala spremnost ka osuđivanju, uniniju ili uvređenosti. Opale su im šanse da prođu kroz bolne situacije. Dakle, u trenucima iskušenja, nisu prevazišli agresiju u sebi i svojoj deci. Ta agresija se sad ograničava, blokira putem bolesti. Zdravlje vaše dece zavisi od mere u kojoj ćete iznova preispitati svoj život i promeniti sebe. Još jedan detalj: svaka situacija može da se promeni tako što se projektuje u mislima i pravilno prođe oko 200 puta - tada će ona postati stvarnost. Odaberite nekoliko glavnih bolnih situacija i radite na njima. Cilj rada je jednostavan: morate da postanete potpuno drugačija osoba. Vaša reakcija na bilo koji događaj mora da bude potpuno drugačija.

Šta je dečja cerebralna paraliza?

Prvo ću vam ispričati jednu situaciju u kojoj sam bio učesnik. Vozio sam se automobilom s jednim poznanikom i poveo se razgovor o dečjoj cerebralnoj paralizi. Rekao mi je: „Moja žena je, na molbu komšinice,

provodila vreme s njenom ćerkom koja boluje od dečje paralize. Znae, karakter devojčice je bio vrlo težak, komplikovan“. - Naravno - podržao sam ga. Dečja paraliza je bolest kojom se blokira gigantski program samouništenja. Kada smo spremni da potisnemo ljubav kako bismo ugodili svojim željama, u duši gomilamo zamerke, osude i srd-žbu prema ljudima, ali, na kraju, sve intenzivnije uništavamo sami sebe i jedini spas u ovoj situaciji može da bude neizlečiva bolest. Duša takve osobe svakog trenutka podsvesno mrzi i osuđuje svoje bližnje, svakog trenutka ubija sebe i podstiče bolest kao jedino sredstvo spasenja.

- Da li se takva percepcija nasleđuje od oca ili majke? - upitao me je. - Recite mi ime njene majke - zamolio sam ga i on je saopštio njeno ime. - U polju žene se vidi moguća smrt muža - rekao sam. - Šta to znači? - pitao je. - To znači da kod nje postoji tako duboka osnova ljubomore, uvredljivosti i zahtevnosti, da mužu pretil smrt ili ozbiljna bolest. - Da, devojčicina majka je prilično gruba - rekao je moj sagovornik. Posmatrao sam kroz prozor drvored čiji su obrisi nestajali u daljini i nastavio: - Praktično su nesrećna sva deca inteligentnih majki, okrutnih i snažne volje. - Šta raditi ako je žena od rođenja takva? - Ako je na poslu nemilosrdna i principijelna a prema mužu nežna i bespomoćna, onda je sve u redu. Na taj način će primiti neophodno pročišćenje s Višeg plana i deca će joj biti dobro. Ali ako je i u emotivnom životu gruba, nepopustljiva i principijelna, onda je bolje da nema decu. Ako ne želi da prihvati patnju koja joj dolazi od muža, onda će joj stići putem dece. - Brinem za njenog muža - rekao je sagovornik. - Da li mu je život ugrožen? - Recite mi njegovo ime - zamolio sam ga i nakon par trenutaka konstatovao: - Sve je u redu, muž je dobrodušan i pomirljiv, pa žena ne može da mu naudi. - Reklo bi se da je ono što je bilo namenjeno da ubije muža, preusmerilo na dete? - upitao je. - Da - odgovorio sam - program radi automatski. Ako žena ima zamerke prema ocu, isti taj program se uključuje i ubija njenog muža. Budući da su deca i muževljeva, mehanizam uništenja se preusmerava na njih.

- U redu. Majka podsvesno ubija ćerku, ali koji su razlozi ćerkine patnje? - upitao je sagovornik. - U prethodna tri života bila je spremna da odgurne i pregazi svakog zarad ispunjenja svojih želja. Iz duše je prognala ljubav. Dakle, da bi joj se u ovom životu spasila duša, mora da oseti konstantan krah želja. Dobijamo sledeću sliku: pošto se o njoj najviše brine majka, ćerka treba da nauči da joj uzvraća ljubav i duševnu toplinu. Zahvalnost i ljubav će uravnotežiti sve gubitke koji joj dolaze od

druge osobe. Dakle: majka voli dete ali ga istovremeno i nesvesno ubija. Ćerki preostaje samo da voli majku i da prihvata uniženje svojih želja kroz majčinu agresiju. Polako i mukotrpno će se njena duša učiti umeću ljubavi u trenucima kada su joj ograničene želje. Što brže prođe kroz ovaj proces i što više ljubavi devojčica bude imala u duši, manja će joj biti koncentracija na želje i majka će prestati da je muči. Jedini način da devojčica preživi je da na agresiju odgovara ljubavlju. Zbog toga je s Višeg plana i lišena svakog drugog oblika zaštite sem ljubavi i duševne topline. - Dobro - rekao je moj sagovornik - ali još uvek mi jedna stvar nije jasna. Zar i sami roditelji ne pate jer brinu o bolesnom detetu? Jasno je zašto pate majka i ćerka, ali zašto je ocu pristigla s Višeg plana takva situacija budući da je on dobrodušan i u njemu nema unutrašnje agresije? - On je u prošlim životima svojim ponašanjem uzrokovao njenu ljubomoru - objasnio sam. - Toliko ju je kontrolisao i vezao za sebe plašeći se preljube; neprestano je brinuo i u izvesnoj meri ju je „kvario“, da je ona vremenom postala strašno ljubomorna i uvredljiva. To je uticalo da njegova podsvesna idealizacija zemaljske ljubavi, odnosa i želja u tom životu bude osujećena karakterom žene i ćerkinom bolešću. - Sada je sve jasno - zaključio je vozač, gledajući na put ispred sebe. - Zašto se jedni razboljevaju a drugi ne? - Mi na početku gubimo osećaj postojanog božanskog prisustva i ljubavi u svemu što nam se dešava - odgovorio sam. - Čovek zaboravlja na to da je njegova prava priroda božanska. Sve više se trujemo usled čega nam slabi ljubav - prvo putem strahova i sumnji, a zatim uninija i nepoverenja u sebe. Potom dolazi do nezadovoljstva sobom, ogorčenosti na bližnje i ceo svet, zatim nas preplavljuje mržnja i spremnost da uništimo svakog ko ne želi da nam se potčini ili nam se nađe na putu. Svako od nas bira na kojem će se od ovih stepenika zaustaviti. Ako mu je razvijen osećaj očuvanja ljubavi, onda će se zaustaviti već na prvim stepenicima padanja u greh. Što dalje odmiče ovaj proces, nastupaće sve teže bolesti koje će ga zaustaviti. Veliku ulogu u ovome igra religiozno vaspitanje i čovekov pogled na svet. - Uzgred - interesovao se moj sagovornik - a šta su Vera, Nada i Ljubav? Zašto se ova tri koncepta uvek pominju zajedno?

- Počnimo od nade - rekao sam. - Čovek ima površne želje, koje su povezane s telom, i one, koje ishode iz duše. Prve treba ograničavati a druge podsticati. Ako želja ne sadrži agresiju, ona je ostvariva. Ali kada zbog svog razuma osećamo strah, sumnje, nesigurnost, tad upropašćavamo svoju budućnost i gazimo svoje želje. Nada je

sposobnost da imamo želje u trenucima kada nam se raspada svest. Nada je želja koja postoji uprkos strahovima, sumnjama, uniženjima, žalosti i nezadovoljstvima. Takva želja može da se održi samo kada u njoj postoji daleko veća koncentracija na ljubav nego na svest. - Jasno mi je - klimnuo je glavom moj sagovornik. - Nada je prvi korak ka spoznaji božanskog. A kako izgleda drugi? - Vera je težnja ka ljubavi u trenucima kada se ruši Nada. Težiti ka ljubavi i izlaziti van okvira razuma znači imati nadu. Kada nastavljamo da težimo ljubavi i iskoračujemo van okvira svesti i želja - onda je to vera. - Preostalo mi je samo još da pitam šta je Ljubav - osmehnuo se sagovornik. - Naučnici su nedavno ustanovili da samo u vidljivom delu Vasiona postoji 150 milijardi galaksija. U svakoj galaksiji nastanjeno je nekoliko milijardi zvezda i sve to je samo neznatni deo onog što nazivamo Ljubavlju.

Zatim smo dugo i ćutke putovali putem pokrivenim snegom. „Glavni recept za zdravlje - razmišljao sam - je to da nikada ne zaboravimo na ljubav čak i kada nam se čini da se sve urotilo protiv nje. I tu svaki čovek bira svoj put.

ODNOSI

Kako da živim s mužem koga ne volim? Vi uvek pominjete supružnike koji se vole.

Nekada je kod mnogih naroda bio običaj da se devojka uda a da ne zna ili samo kratko poznaje svog budućeg supruga. Znala je da ne sme da ga osuđuje, već da treba da ga sluša. Trebalo je da osvoji njegovu ljubav i pažnju, da ga voli i bude dobrodušna. Brinući se o njemu, bez obzira kakav bio, potpuno je prihvatila svoju sudbinu. Zbog toga nije bila prevashodno orijentisana na seksualnu privlačnost, niti na želje, već na Božju volju. Osećaj prijateljstva i duševne topline je bio iznad seksualnosti. Zamislite da vam se rodilo dete, koje vam je sudbinski dato. Bez obzira na to kakvo ono bilo, treba da se brinete o njemu, da ga podižete. Pritom se ne nadate ničemu što bi ono moglo da vam pruži kad odraste. Jednostavno ste srećni jer pružate ljubav i brinete se o njemu. I što ste pozitivniji, što je manje u vama uvređenosti, brige po pitanju budućnosti, dete će biti bolje.

Sve ovo se može primeniti i na muža prema kome žena ne oseća ljubav. Tim pre, jer se prečesto dešavaju situacije kad podsvesna vezanost i zamerke potpuno parališu ljubav. I žena spozna da je volela muža, ali tek kada se porodica već raspadne.

Rođaci i prijatelji mi kažu da sam se promenila na bolje. Preostao mi je još jedan problem koji ne mogu sama da rešim: osećam ljubav prema jednoj ženi. Generalno me žene nikada nisu privlačile, već mi se dopadaju muškarci. Međutim, desilo se da smo se zaljubile jedna u drugu i već pet godina smo zajedno. Potpuno sam svesna da to nije ispravno. Više puta sam pokušavala da prekinem sa svojom partnerkom, ali nam „odozgo“ ne dopuštaju da to učinimo. Zahvaljujući našem odnosu, naučila sam da praštam, imam poverenje i da jednostavno volim - bez zamerki i uvređenosti. Srećna sam, ali me stalno muči pitanje da li ću tim odnosom možda naškoditi svojoj budućoj deci i njihovoj duši? Nadam se da ću ipak imati decu. Imam 24 godine, sve Vaše knjige sam pročitala, radila sam i radim na sebi.

Našem potomstvu nanosimo štetu kada se odričemo ljubavi. Vaša situacija, najverovatnije, svedoči da podsvesno niste u stanju da ni u najmanjoj meri prihvatite bol u ličnim odnosima. Za vas je ljubav prema muškarcu skopčana s takvom enormnom vezanošću, da niste u stanju da prihvatite bol pročišćenja koji vam pristiže od njih: to preti da ubije i vas i vaše potomke. Budući da je osnova ljudske sreće život i njegov produžetak, odnosno seksualna želja, ljubav prema drugoj ženi, uz podsvesno paralisanu seksualnu želju, usporava nagomilavanje agresije. Zato se nemojte plašiti tog osećaja, ali nemojte biti ni ponosni na svoju vezu. Imate ozbiljne probleme u podsvesti koje svejedno, pre ili kasnije, morate da rešite. Što je u takvim odnosima veća usmerenost na ljubav, prijateljstvo, a manje na seksualnost, svoje potomke ćete podsticati da se razvijaju, a ne da degradiraju.

Kada smo se opraštali s mojim prijateljem, moja devojka ga je poljubila u usta. To mi je pričinilo nelagodnost što sam joj i rekao. Da li je to ljubomora?

To je neprikladno ponašanje vaše devojke, u skladu s kojim ste reagovali. Ako bezrazložno sumnjate, osećate strah i ljubomoru, onda je to loš znak. Znači da devojku ne pokušavate da zadržite ljubavlju, već agresijom, što neće doneti ništa dobro.

Na koji način možemo da zadržimo voljenu osobu? Pored nas treba da joj je bude omogućeno ostvarenje osnovnih instinkata. Da od nas dobija ljubav i da joj pomognemo da razvije to osećanje. S nama treba da joj bude zanimljivo. Treba joj konstantno podržavati žeđ za znanjima. Ako ne budemo stajali u mestu, već se razvijali, nečemu težili, menjali se, pomoći ćemo svom partneru. Ženi je interesantno s muškarcem ako joj on ne pruža stabilnost. Pojačana stabilnost u ponašanju ukazuje na postojanje zavisnosti od svesti i želja. Takav muškarac ženi postaje nezanimljiv. Još nešto: žena oseća da je žena kada je u njoj unižen ženski princip. Ljubav se u njoj rasplamsava kada oseti da je slaba i bespomoćna. Ako se muškarcu dopada da žena bude jača od njega i ne trudi se da je potčini, izgubiće je.

Nedavno sam dijagnostikovao jednog pacijenta. Polje mu je bilo predivno, čisto, a njegova žena je kiptela od agresije prema njemu. - Ništa mi nije jasno - rekao mi je. - Molim se, praštam, ali bez ikakvog

uspeha: sve ide ka razvodu. Međutim vi kažete da moje harmonično stanje i pogled na svet treba da utiču i pomognu mojoj ženi da se promeni. Zašto se onda ona ne menja?

- Harmoničan pogled na svet se sastoji u ispravnom odnosu prema ženi. Nije dovoljno samo da volite, već da u tome pomognete i svojoj ženi. Zašto ženama u pravoslavlju nije dozvoljeno na uđu u oltar? Zašto se baš žena smatra personifikacijom greha? Zašto je Eva grešila? Zato što žena predstavlja personifikaciju želje. I upravo ona zasenjuje božansku ljubav od nas.

Često nismo u stanju da osetimo božansko dok ne ukrotimo želje. Ponekad treba da ih silovito obuzdavamo ne samo u sebi, već i u drugima. Muškarac je mužjak koji treba ženki stalno da dokazuje svoju nezavisnost, kao i da je od nje u nečemu jači. Ako žena pred muškarcem ne oseća slabost, ranjivost i bespomoćnost, u njenoj duši se neće probuditi ljubav. Takođe joj ni potomstvo neće biti harmonično. Istovremeno, ako se muškarac ne plaši da pokaže svoju slabost, uniženost i bespomoćnost, znači da je i on spreman da prihvati i sačuva ljubav, zbog čega žena oseća privlačnost prema njemu. Koja opasnost pretili od situacije kada se muškarac postavi u zavislan položaj od žene? To znači da će popuštati pred svim njenim željama i da će to izazvati slabljenje ljubavi u njenoj duši, što će dovesti do degeneracije njenih potomaka. Dakle, lepa, senzualna i strastvena žena će pored slabog muškarca propadati. Želje će zaseniti ljubav i brzo će početi da proizvode agresiju. Degeneracija neće biti vidljiva samo u potomcima, već i u njenoj duši.

Čovek je prvobitno začel u obliku crevne cevke, i zato je tema želje u njegovoj podsvesti usko povezana s temom hrane. Prema tome, prejedanje ne samo što čini muškarca impotentnim, već vremenom uništava njegove duševne strukture u ogromnoj meri. Uzgred, usta su vrlo tesno povezana sa željama. Ako vam je dete болоvalo od stomatitisa, znači da je u izvesnoj meri kod njega prisutna ljubomora i prekomerna vezanost. Ako vaša devojka ljubi u usta drugog muškarca, znači da ne zna kako da kontroliše svoje želje. Poljubac u usta je sličan seksualnom aktu. Zbog toga je pri uobičajenim susretima i rastancima poželjno da drugu osobu poljubimo u obraz. Ne treba da se ljutite na devojku, ali mislim da je potrebno da joj objasnite da takvo ponašanje nije poželjno.

Šta su starost i smrt? To je ograničavanje i zaustavljanje naših želja. S jedne strane, Bog nam pruža ljubav, a s druge strane ograničava i zaustavlja naše želje. Mi u svemu treba da nalikujemo Bogu. Odnosno, osim ljubavi, jedni drugima treba da pomažemo u obuzdavanju želja ako one sputavaju ljubav. Sećam se kako sam u jednom časopisu pročitao ispovest jednog vojnika. Bio je ludo zaljubljen u svoju ženu, koja je zloupotrebljavala alkohol. Kada bi se napila, svaki muškarac je za nju postajao - legitimni muž. On ju je molio i preklinjao da prestane s pićem, ali ništa nije pomagalo. Na kraju su se razveli i on se preselio u drugi grad. Posle nekoliko godina se vratio u svoje mesto i saznao da se njegova bivša žena udala i potpuno raskrstila sa alkoholom. Raspitao se šta je doprinelo takvoj promeni i ispostavilo se da ju je sadašnji suprug premlaćivao zbog svake ispijene čaše. „Ljubav koju sam osećao prema njoj - napisao je vojnik uredniku časopisa - bila je nemoćna, a najobičnije batine su je promenile! Zar je to pravedno?“

Međutim, najdublja božanska ljubav bi uticala da se ova žena promeni i prestane da pije, ali je ljubav za ovog muškarca bila preusko povezana sa željama. Radi se o tome da se ljubav, koja je nerazdvojno povezana sa željama, pretvara u strast, a vezanost i strast se pokoravaju zemaljskim vrednostima i žele da ih učine neprikosnovenim, stabilnim i večnim. Stoga, što ju je više nosio na „rukama“ i bio uvređen, ljubav se sve više pretvarala u želju uništavajući oboje, ali ovaj muškarac to nije shvatao.

Za razliku od toga, drugi muž je shvatio da ne sme da popušta željama mlade supruge. Da ju je tukao s mržnjom, ona se ne bi promenila. Ali je to najverovatnije činio (na očinski način) u vaspitne svrhe. I ma kako to bilo čudno, božanskoj ljubavi se žena približavala u drugom, a ne u prvom slučaju. Ne treba zaboraviti da, i pored toga što smo kao ljudska vrsta visokoorganizovani, ipak smo samo životinje i da se proces razvoja kod nas odvija prinudno. Potpuna osvešćenost je nemoguća. Uvek će postojati nešto što će nas podsticati ka ljubavi i Bogu. Međutim, nekome su potrebni milioni podsticaja, a nekima desetine. Jednom je potrebno samo malo obuzdati želje i težnje, a drugome ih treba saseći sa sve zdravljem ili životom. Suština čovekovog razvoja je u približavanju Bogu. Ali bez obzira na to koliko se čovek trudio da svoje želje postavi iznad ljubavi, pre ili kasnije će biti gubitnik. I što pre to bude shvatio, tim bolje.

Nedavno mi je jedna žena ispričala sledeću priču:

- Imam strašno ratobornu prijateljicu. Čim joj nešto nije po volji, odmah kreće u tuču. Udara svim što joj padne pod ruku. Dohvati tiganj i iz sve snage nekoga udari po glavi. Ako nema tiganja - onda skine cipelu i udari po glavi. Razvela se sa mužem i svi partneri su se razbežali od nje. Jedan je, nakon takve „komunikacije“, završio na reanimaciji. Nedavno smo se srele i ja sam je pitala kako je. Ispostavilo se da je u vezi s muškarcem s kojim živi u građanskom braku. - I, kako je? Da li ga tučeš? - pitala sam je. - Ma, nikako - odmahнула je rukom. - I ne pomišljam na to. - A šta se desilo? - uzvratila sam. - On je bokser. Prvi put kada sam zamahnula rukom ka njemu, refleksno mi je uzvratio aperkatom. Kada sam otvorila oči, shvatila sam da ležim na podu i da ništa ne shvatam. Munjevito sam se opet bacila na njega, a on mi je refleksno opet uzvratio aperkatom. I opet sam ležala na podu. Inače je dobroćudan, ali je bokser i šta da se radi. Tako da sad živimo u savršenoj harmoniji.

U Bibliji piše: prema drugima postupaj onako kako bi želeo da oni postupaju prema tebi. Ova teza utiče na obuzdavanje agresije prema drugim ljudima i odražava zakone bioenergije, ili, govoreći istočnjačkom terminologijom, zakone karme. Žanjemo ono što smo posejali, rečeno je u Bibliji. Kako se budemo odnosili prema ljudima, tako da će se oni odnositi prema nama. Ako ih budemo mrzeli, ponižavali i svetili im se, nakon nekog vremena dobićemo to isto. To je onaj životni minimum koji treba da zna i poštuje svaki čovek. Da li još možemo da razvijamo ovu tezu? Ispostavlja se da možemo.

Zamislite sledeću situaciju: odgajate dete i želeli biste da se i ono brine o vama, da vam novčano pomaže u starosti, da nikada ne zaboravi na vas, ispunjava vaše želje. Isto to činite za dete. Prolazi vreme i odjednom vas ono ne sluša, ne želi da komunicira s vama i ne pruža vam duševnu toplinu. „Zašto se to desilo? - pitate se ogorčeni. - Sve sam učinio za njega“. A vaši prijatelji vam na to kažu: „Iskvario si dete ispunjavajući mu sve želje. Nikad ga nisi kažnjavao za bezobrazluk. Naučio si ga da uzima a nisi ga naučio da daje“. Znači, u ovoj situaciji je vrlo mala količina egzistencijalnog minimuma u odnosu prema drugoj osobi.

Ali kakav odnos da zauzmemo prema drugom čoveku? Zaključak se sam nameće.

Prema drugome treba da se postavimo tako da mu pomognemo da se približi Bogu.

Dakle, odnos prema drugoj osobi uvek predstavlja njeno vaspitavanje, ali i samovaspitavanje. Uvek moramo da pomažemo ljubavi a da povremeno sputavamo želje i ambicije. Kako da se odnosimo prema onome ko nas je uvredio i izdao? Prvo čega treba da se setimo su Hristove reči: „Ako te udare po jednom obrazu, okreni i drugi“. To pre svega znači da ne smemo da se svetimo za uvredu koja nam je naneta.

Ne treba da imamo unutrašnji otpor, niti da se branimo agresivnim emocijama.

To znači da u svakoj situaciji priznajemo Božju volju.

Ako nas neko napadne, razlog za to se prvenstveno krije u nama.

To znači da će naše dublje promene uticati na to da agresija od strane drugih bude nemoguća. Reči Isusa Hrista odražavaju skrivene zakone Vasione. Princip nenasilja u budizmu, kao i u istočnjačkim religijama, potiče iz spoznaje istih ovih zakona. Istovremeno je Hristos govorio: „Teško svetu od sablazni! Jer je potrebno da dođu sablazni; ali teško onom čoveku kroz koga dolazi sablazan“ (Sveto Jevanđelje po Mateju, 18:7). Dakle, ako zaustavimo agresiju druge osobe, obuzdamo njene prizemne porive, moći ćemo da pomognemo njenoj duši.

Dakle, drugim ljudima možemo da pomognemo na dva načina. Pre svega tako što će nam u duši biti ljubav, kao i sopstvenom promenom, čime ćemo u korenu saseći destruktivne probleme. Kao drugo, tako što ćemo ograničiti druge ljude i u njihovim najnižim ispoljavanjima. Primećivao sam da kad me čovek izda u najsitnijoj stvari, tada, bez obzira koliko mu opraštam, on će se u tome samo usavršavati.

Najgore bismo prema takvoj osobi postupili ako bismo je mrzeli, osuđivali a da ništa ne preduzimamo. Za nijansu će biti bolje ako joj pomognemo da zauzda patološki proces, nastavljaajući da je osuđujemo. A najbolje će biti ako joj, bez osećaja mržnje, ogorčenosti i osude, stavimo do znanja da se pogrešno ponaša i suzbijamo njenu agresiju. Onda će to biti vaspitni proces i pozitivne promene će u njoj brže nastupiti. Šta znače moralni i pravni zakoni? Krenimo od religioznih. Ako čovek zavidi, osuđuje, ne kontroliše se u hrani i seksu, nastupiće degeneracija, što će uticati na njegov odnos prema ljudima. Ponašaće se nemoralno i nepošteno. Agresivno emocionalno ponašanje, nagomilavajući se, gurnuće ga da načini i treći korak. Od neprimetnog i najdubljeg kršenja zakona, koje opisuje religija, dospeće do vidljivog narušavanja zakona koji je propisan moralom i moralnošću, a zatim će

početi da krši i krivične zakone. To znači da će početi da pljačka, ubija, izdaje, itd. Zapravo, izdaja je najpre kršenje moralnih zakona. Naposljetku se čovek odriče od ljubavi, zatim zavidi, izdaje, a potom ubija. Kada višestruko narušava moralne i krivične zakone, „odlivak” njegovih postupaka se stvrdnjava i prodire duboko u podsvest, a završava degeneracijom, bolešću i smrću. U tom slučaju će ga zatvor sprečiti da intenzivira raspad, spasavajući mu dušu od degeneracije. Zatvor igra ulogu bolesti, odnosno spasava mu dušu. To znači da krivični, moralni i religiozni zakoni ubrzavaju proces razvoja, pokazujući čoveku onu granicu iza koje on gubi osećaj ljubavi i božanskog u sebi. Potrebno je samo znati zbog čega ti zakoni postoje. Kroz ispravan odnos prema zemaljskim vrednostima, oni pomažu da se osete božanske vrednosti.

Kada me je izdao muškarac koga sam volela, koliko god da sam ubeđivala sebe da moram da mu oprostim, nisam mogla u potpunosti da se oslobodim uvređenosti. I iznenada sam, u roku od mesec dana, naglo ostarila i izgledala kao da mi je deset godina više. Nastavila sam da radim na sebi, trudila se da sačuvam dobrodušnost i čini mi se da sam taj munjevit proces uspela da zaustavim, pa čak i preokrenem. Da li je tako nešto moguće ili mi se samo čini?

U knjigama sam pisao o uzrocima starenja. To je koncentracija na želje, život, tema ljubomore. Zamerke prema bliskim ljudima, ljubomora i osuda ubrzavaju proces starenja. Dakle, kod vas se stvarno ubrzao proces starenja i zaista ste uspeli da ga preokrenete u drugom pravcu. Čestitam vam!

Najljubavnije Vas molim da mi odgovorite šta mislite o ljubavi između brata i sestre (ne rođenih) sa svim posledicama koje iz toga proističu (seks, brak, deca)?

U principu, deca, brak i potomstvo između rođaka utiču na sužavanje informacionog programa, jer božanski plan spoznajemo dotičući ono što nazivamo haosom. To se ispoljava kroz veliki broj različitih nivoa slobode, kao i nepredvidivih situacija koje se sužavaju kada je reč o bliskim rođacima. To znači da postoje dve opcije: da nivo božanske ljubavi mora znatno da prevaziđe nivo zemaljske, što će uticati da se kroz ljubav ostvari spoznaja koja će blokirati ograničeni genotip; ili

će doći do toga da zavisnost od želja, porodice, voljene osobe i dece postane toliko snažna da poveže dvoje ljudi kako bi se ta loza ugasila. Ovde ne postoji jednoobrazan odgovor jer sve zavisi od ličnosti tih učesnika, njihovog umeća da osete božansku ljubav i da Boga vide u svemu.

Što je čovek na ovom planu savršeniji, toliko neće morati da razmišlja o posledicama. Ljubav će mu ukazati na pravi put.

Još jednom želim da ponovim da što više budemo usavršavali umeće ljubavi prema Bogu i opraštanja drugim ljudima, otklanjali svaku agresiju sa ljubavi, manje budemo osećali strah i ne prepuštali se uniniju i okrivljavali druge, toliko će nas naša osećanja ispravno voditi i mi ćemo moći da im verujemo.

UMETNOST

Da bi sazdale svoju kreaciju, kreativne osobe, kao što su pesnici i slikari, treba da je odraze kroz raspoloženje koje nije uvek optimistično. Pišem poeziju i ponekad sam dugo u stanju uninija i strahova. Šta raditi? Ne mogu da pišem optimističke stihove kad se ne osećam tako.

Uninije i strah uništavaju ljubav i ometaju stvaralaštvo. Ako prebivate u takvom stanju, onda mislim da je bolje da takve kreacije nikome ne pokazujete.

Umetnost je pozvana da nas nauči umeću ljubavi i pomogne procesu njenog nastanka. Pesma, u kojoj postoji bol, tuga i gubici, umetnička je samo ako je u trenucima tuge i gubitka sačuvana ljubav. Ako ima mesta strahovima i uniniju, to je postupno samoubistvo. Samoubistvo nikada neće predstavljati umetnost. Razlika između ruske i zapadne poezije je upravo u tome što kod nas postoji, kako je pisao Puškin, „svetla tuga“. Odnosno, umeće da pri duševnom bolu sačuvamo radost i ljubav. Na Zapadu je čovek ili tužan ili srećan. Iako je i latinoamerička muzika obojena istim tim dualizmom kao ruske i ukrajinske pesme, suze nikada nisu bile umetnost, ali stremljenje da se sačuva ljubav kad patimo i lijemo suze, jeste. Koliko znam, svi zapadni muzički hitovi zasnivaju se na ideji seksualnog zadovoljstva, dok ruske pesme ishode iz ideje očuvanja ljubavi u trenucima čulne osujećenosti. Ljubav koja se probija kroz tugu, patnju i gubitke je ona u kojoj je sve više božanskog, zato što ona traje u trenucima kad se gube zemaljske vrednosti. Svrha umetnosti je da isceljuje čovekovu dušu. U današnje vreme je sve više toga zatrovano, ljubav se pretvara u seks, agresiju i uninije. Proces ekonomskog raspada Rusije je zaustavljen, ali duhovni raspad se i dalje nastavlja. Rusija u tom smislu živo imitira Zapad. Ali mislim da će biti u stanju da to brzo prevaziđe.

ISHRANA I GLADOVANJE

Kako pravilno gladovati? Da li je neophodno da potpuno izbacimo svu hranu? Ja taj režim ne mogu da izdržim.

Potrebno je da shvatimo zašto gladujemo. Ako gladujemo da bismo se odrešili zemaljskih vezanosti, onda je s moje tačke gledišta najoptimalnije da se pre gladovanja sprovede post, odnosno konzumiranje jednolične hrane, uglavnom povrća, uz uzdržavanje od stresa. Ako krenemo s gladovanjem, a nalazimo se pod stresom, to će biti štetno po vas. Zbog toga, moramo pre svega, da budemo nevezani, ne kad je u pitanju hrana, već duhovni problemi: stresovi, strahovi, žaljenja, ljutnje, nezadovoljstva. Harmonizujte se na tom planu, zatim primenjujte jednoličnu ishranu, a tek zatim krenite s gladovanjem. Iako u postu nije najvažnije odsustvo hrane, već nevezanosti za svet.

U poslednje vreme nas sve više ubeđujete u to da čovek celokupnu energiju dobija samo iz božanske ljubavi a da hrana zapravo i nije najbitnija! Ali kako bez hrane?

Nedavno sam pročitao pismo jednog čitaoca, pri čemu sam imao priliku da vidim fotografiju žene koja nije uzimala hranu sedam godina. Dijagnostikovao sam je i ispostavilo se da može da očekuje probleme. Postoje biljke koje se hrane energijom Sunca i hranu crpe iz vazduha. Takođe postoje životinje, biljojedi, koje se hrane biljkama. Postoje grabljivci, koji se hrane biljojedima. Stepenn inteligencije svakog bića nije uslovljen onim što ono jede, niti je približenost Bogu uslovljena onim čime se ono hrani. Čovek može da živi kao biljka i da se hrani samo energijom Sunca, ili onom koju usvaja iz vazduha. Ali to nije ona energija koju on dobija iz ljubavi.

Uporno naglašavam da hrana i odeća pružaju čoveku ono što nazivamo civilizacijom, razvojem. U početku je to neophodno. Hrana ne daje samo energiju, već i razmenu informacija sa spoljašnjim svetom. Odeća i sklonište su mogućnost da se uspostave odnosi.

Odavno je poznato da čovek može da preživi na svim niskim temperaturama.

Na Tibetu se sveta osoba određuje na osnovu radijusa koji nastane od otopljenog snega oko nje. Deset pretendenata na dužnost poglavara manastira sednu u sneg i oko onog gde je radijus otopljenog snega najveći, taj postaje glavni. Sve je vrlo jednostavno. Ne postoje nikakve zakulisne intrige, kao što je to moderno u današnjim religijama. Odmah se vidi ko poseduje više dobrodušnosti i energije.

Još jednom naglašavam da je nemoguće živeti bez energije ljubavi. Sve ostalo je samo povod. Zato, nije reč o tome da čovek ne treba da uzima hranu. Hrana nam je potrebna ne samo zbog energije, već i radi informacije, da bismo međusobno opštili, uspostavljali odnose, postajali sve više nalik ljudima. Potrebno je da shvatimo da je sve povezano. Suptilni plan utiče na spoljašnji, a spoljašnji utiče na suptilni. Odnosno, treba da se bavimo fizičkim vežbama, da budemo odgovorni prema svom telu, peremo zube i dr., i sve je to sasvim normalno. Razuman odnos prema svom telu pročišćava naše misli. Govorimo o uzajamnoj povezanosti prošlosti i budućnosti, o tome da je sve jedna celina, svi vremenski slojevi. Takođe, u jedinstvu se nalaze suptilni i spoljašnji planovi. Ne smemo ih odbacivati i reći kako sve zavisi isključivo od spoljašnjih. Neophodno je da budemo duhovno, mentalno i fizički harmonični.

Da li možemo da jedemo hranu koju je pripremila osoba koja je bolovala ili boluje od raka (operacija, hemioterapija) ako se radi o majci? Ona tvrdi da hranu priprema s ljubavlju. Takođe, do kog doba možemo da sledimo vaš sistem?

Pre nekoliko godina me je telefonom pozvala jedna žena da mi se zahvali jer je promenila odnos prema ljudima, svetu, svoj karakter, sve! Imala je 82 godine!

O hrani: svaka hrana sadrži informacione nečistoće. Ali ako u svemu vidite božansko, ako zahvaljujete Bogu i poklanjate Mu ljubav, zadovoljstvo i uživanje koje crpate iz hrane, tada za vas hrana nije cilj, već sredstvo. A sredstvom ne možete da se uprljate. Možete da se uprljate jedino ciljem jer čovek zavisi od cilja, a ne od sredstva. Dakle, ako je hrana za vas cilj, onda ćete čak i od najčistije osobe preuzeti nečistoće. Ali ako je za vas hrana sredstvo, a cilj vam je da posredstvom nje osetite ljubav prema Bogu, onda ne treba ničega da se plašite!

Imam 21 godinu, visoka sam 168 cm i teška 35 (mišićna distrofija). Kako da ne budem iskompleksirana? Ponekad koračam ulicom i osećam da mi nije mesto među ljudima.

Prema svakom problemu možemo da se odnosimo kao prema nečemu što je izuzetno bolno, što treba odmah eliminisati, a to i znači biti „iskompleksiran“. Takođe, možemo da se odnosimo kao prema stabilnom faktoru koji nas podstiče da se menjamo i prevazilazimo zavisnost od želja koje su povezane s telom. Evo jednog primera: u Nemačkoj su na televiziji organizovali gostovanje ljudi sa invaliditetom. Pričali su kako su na početku invalidnosti osećali očajanje, uninije, neprestanu tugu i duševni bol, a sve je dolazilo do tačke kada su bili prisiljeni da izaberu: ili samoubistvo ili potpunu promenu pogleda na svet. Potom su osetili radost. Vreme je prolazilo i izjavili su da su zavoleli život i da su istinski počeli da se raduju tek kada su postali invalidi. To znači da stvar nije u problemu, već u pravilnom odnosu prema njemu.

Kako sa stanovišta bioenergije objašnjavate fenomen kad ljudi jedu metal, staklo, piju kerozin, itd.? Takođe, ja se užasno plašim i gadim zmija, crva i drugih gmizavaca. Na koji način se to može objasniti?

Čovek iz creva dobija mnogo informacija, a verovatno i kod osoba čiji režim ishrane nije klasičan postoji potreba da prodrmaju svoju informacionu strukturu i dobiju nove pakete informacija. Zmije i crvi kod svih nas podsvesno izazivaju osećaj opasnosti, jer, koliko se sećam, naši preci su živeli u šumama i nisu posedovali zaštitu od ugriza zmija koji je mogao da ih usmrti. Suština je u tome da zmija nije vidljiva i predstavlja opasnost koja iznenada nastupa. Zmija je simbol nenadane, skrivene opasnosti. I što je opasnost iznenadnija, nepoznatija i skrivenija, više nas obuzima panika. Kada uočavamo opasnost, možemo da procenimo njen obim, tj. očita opasnost nas manje zastrašuje od one nevidljive, prikrivene, koju ne možemo da procenimo.

Želeo bih da znam kakav je Vaš odnos prema lečenju narkomanije putem metode uvođenja čoveka u komu?

Kada se čovek nalazi u komi, dolazi do prestanka svih površinskih vezanosti. On je u tom stanju više usredsređen na ljubav, te samim tim može brže da ozdravi. Svako živo biće, kada pati ili umire, na unutrašnjem planu teži Bogu. To je prisilni, evolutivni put: kada nam se ruši ono na spoljašnjem planu, onda se grčevito hvatamo za osnovno, suštinu, tj. ljubav prema Bogu.

Zato, kada ne možemo ili ne želimo istinski da se menjamo, stupamo na pravi put razvoja koji je prinudan - Bogu se okrećemo onda kad sve izgubimo. Drugi put je dobrovoljan, kada se sami okrećemo Bogu, počinjemo istinski da se menjamo i prevazilazimo zavisnost od zemaljskih vrednosti. I tad ništa ne gubimo.

Nedavno sam u jednom članku pročitao da su otkrivene fascinantne sposobnosti kod dece koje svako od nas može da nauči. Naime, da možemo da vidimo s povezom preko očiju, pa čak i kroz zid. Naučnici koji su prisustvovali eksperimentima bili su nemoćni da bar nekako objasne osnov ovog fenomena. Da li za ovo postoje naučna objašnjenja?

Sa stanovišta mojih istraživanja, to je prilično jednostavno. Nauka je oduvek verovala da su svest i emocije sekundarni, a ljudsko telo primarno. Materijalni objekat stvara oko sebe polje koje je potpuno sekundarno u odnosu na objekat. To je apsolutno ispravan pogled na stvari s pozicije površinskog nivoa, međutim, na dubljem nivou zapažamo suprotnu sliku. Svest i emocije su primarni, a telo je sekundarno.

Polje stvara materijalni objekat. Površinski nivo je usklađen sa zakonima materijalizma, dok najdublji sloj živi u skladu sa zakonima idealizma. Čovek poseduje strukture polja koje zavise od njegovog tela i organa. Takođe postoje najdublje strukture koje određuju stanje i funkcionisanje organa. Budući da se ovi nivoi međusobno pretaču jedan u drugi, povremeno možemo da vidimo kako se urušavaju zakoni materijalnog postojanja.

Naravno, te činjenice nauka ne može da objasni. Mi ne gledamo očima, pa čak ni mozgom (naučnici tvrde da su oči isturen deo mozga). Mi vidimo našim osećanjima. Zbog toga posedujemo nekoliko nivoa

vida. Jedan je za nas uobičajen, to su oči, i na tom nivou čulna struktura polja zavisi od fizičke strukture. Istovremeno možemo da posmatramo poljem i da informaciju primamo bez pomoći očiju. Postavlja se pitanje: zašto je ovaj drugi vid za nas nedostupan? Odgovor je jednostavan: kada bi bio dostupan, zaustavio bi se razvoj.

Zašto? Zato što je naša podsvest - struktura polja koja je daleko suptilnija i koju samo dubliraju telo i mozak. Pošto je Vasiona holografška u vremenu, na najsuptilnijim planovima su prošlost, sadašnjost i budućnost zgusnuti u jednu tačku. To jest, u njima je pohranjena celokupna informacija Vasiona. Prosto rečeno, naša podsvest sve zna. Znamo sve što je bilo u Vasioni, što jeste i što će biti. Stoga, ako ne budemo ograničili svoj unutrašnji vid, naša svest će se raspršiti kao mehur od sapunice i mozak će nam atrofirati.

Eto zbog čega je naš vid privezan za materijalni objekat i bitno ograničen njegovom strukturom. Mi posedujemo apsolutno unutrašnje znanje, dok ono površno razvijamo postepeno, jer forma nastoji da se približi sadržini. Ono što za današnje eminentne naučnike predstavlja šok i otkrovenje, zapravo je odavno poznato. Radi se samo o tome da su zatvarali oči pred tim.

Nekom prilikom sam čitao o sledećem eksperimentu: volonterima-studentima su vezivane ruke, i tako su ostavljani da nepomično leže nekoliko dana. Nakon što su prošli prvi, mukotrpni sati, iznenada se njihovo stanje drastično menjalo. Energija koja je bila usmerena na fizički omotač i koncentracija na fizičke potrebe pri potpunoj pasivnosti, premeštala se na polje duhovne strukture. Dolazilo je do naglog poboljšanja stanja, a zatim i pojačane osetljivosti. Učesnik u eksperimentu mogao je da oseti miris sapuna i da ga opiše, iako se nalazio u susednoj prostoriji, s kojom nije bilo povezanosti. Nijedan molekul mirisa nije mogao da prodre u prostoriju, a čovek je jasno osećao i opisivao realni objekat koji se nalazio u susednoj prostoriji. Isto se događalo i sa vidom.

Ako malo pročepkamo po istočnjačkoj literaturi, pronaći ćemo čak i klasifikacije vidovitosti, dara izoštrenog čula ukusa, kao i sluha. Uzgred, kada je reč o vidovitosti, u prvoj fazi objekat se opaža sa svih strana istovremeno. U drugoj fazi se vidi njegova unutrašnjost, površina koja je neprimetna spoljašnjem vidu. U trećoj se objekat može videti na bilo kojoj udaljenosti. U četvrtoj se objekat vidi u prošlosti ili budućnosti, itd.

Setite se Budine statue ili asketa u Indiji koji okamenjeno sede u meditativnom položaju, kao i monaha, osamljenih u svojoj keliji. Svuda je reč o istom mehanizmu, imobilizaciji spoljašnjeg omotača, površinskih slojeva svesti i emocija. Na taj način dolazi do postepenog prelaska na dublje nivoe i povezivanja sa novim osećajima, viđenjima i novom svešću. A zatim sledi povratak u telo i primena novih znanja u praksi. Ovde je najbitnije da se izgrade ograničavajući mehanizmi prilikom stupanja na suptilne podsvesne strukture. Ali principijelno sve to nije teško.

Pokušajmo sebi da postavimo pitanje: zašto je to sada postalo moguće? Ako konsultujemo indijsku literaturu, u njoj se vrlo ozbiljno upozorava na posledice razvijanja natprirodnih sposobnosti. Bez jedinstva s Bogom, one postaju same sebi svrha. I to se završava najobičnijim đavolizmom, a zatim smrću. Prema tome, u indijskim sektama i školama se uvek vršio najstroži odabir posvećenika. Zbog toga se u hrišćanstvu uvek naglašavala neophodnost blokiranja natprirodnih sposobnosti ukoliko one remete molitvu, ljubav i težnju ka Bogu. Ali desilo se ono što je moralo da se desi i proces otvaranja natprirodnih moći u svetu je otpočeo i nastaviće da se širi.

U matematici postoji pojam kao što je „dokaz po suprotnosti“. I u svakodnevnom životu se dešava da negativno iskustvo biva važnije od pozitivnog.

Jedan od zakona razvoja je zakon dvostruke negacije. U svakodnevnom životu on izgleda ovako: da bismo prešli na sledeću etapu razvoja, potrebno je da bude nemoguć ostanak na trenutnoj. Nemogućnost da preživimo u određenim uslovima i smrt koja se neumitno približava, primoravaju organizam da opstane u novim uslovima života, transformišući se pritom.

Danas se u svetu sve brže akumuliraju faktori koji opstanak čovečanstva čine nemogućim u okvirima ustaljenog mišljenja i odnosa prema okruženju. Sadašnja forma će biti uništena. Pojaviće se novi oblici razmišljanja. Nauka i religija će se sjediniti, kao i istočni i zapadni tip razmišljanja. Materijalno i duhovno će međusobno prestati da ratuju i da se konfrontiraju.

Pokušajmo da povežemo zakone dijalektike i da ih primenimo na sadašnji trenutak. Zakon jedinstva i borbe suprotnosti prvenstveno se odnosi na dva vremenska toka koji su predstavljeni duhovnim Istokom i materijalnim Zapadom. Danas dolazi do maksimalne napetosti između

ova dva principa i njihovog posledičnog pomirenja i objedinjenja. Zakon dvostruke negacije glasi: ako suprotnosti proizvedu konflikt do najvećeg usijanja, trenutna forma mora biti odbačena i mora da se pojavi nova. Tada sledi ili raspad suprotnosti, njihovo međusobno uništenje, ili objedinjenje u novoj strukturi.

Od čega zavisi da li će stradati ili preći u novi oblik? Novi oblik negira stari, ali sadržaj nastavlja da se razvija. To znači da je on jemstvo nove forme razvoja. Svako dete je negacija roditelja, ali produžetak i razvoj njegove suštine.

Da bi kvantitet prerastao u kvalitet i da bi se pojavila nova forma, koja negira staru, neophodan je naredni korak u unutrašnjoj evoluciji čovečanstva. Čitava Vasiona predstavlja formu, a njena suština i sadržaj je ljubav koja se stapa s Bogom. Sadržaj je ono što je stvorilo formu i ono u čega će se kasnije forma pretvoriti. Odnosno, forma i sadržaj su isti fenomen u različitim vremenskim periodima. Forma je sadržaj koji je raspoređen u spoljašnjim slojevima vremena. Razvoj forme je razvijanje i stremljenje ka sadržaju.

Mi nastajemo iz božanske ljubavi i težimo ka njoj.

U meri u kojoj smo ispunjeni njome, toliko je za nas moguć razvoj i opstanak u novoj budućnosti.

U Vašoj šestoj knjizi piše: „Kada se molite, ne treba ničemu da se nadate. Nada je već cilj. Da li se to odnosi samo na molitvu ili i na život? Ako je tako, kako onda živeti bez nade?

Možete se nadati. Bez snova i nada nam nema života. Isto kao što ne možemo da živimo bez budućnosti i duhovnosti.

Kada se molimo, okrećemo se božanskoj Ljubavi koja je iznad budućnosti i duhovnosti. Zbog toga, u tim trenucima, možemo sve da odbacimo. Kada krenemo ka Bogu, sa sobom ne treba da vučemo svoju kuću, probleme, uvređenosti, nade i tuge.

Okrećući se Bogu, moramo da zadržimo samo ono što nam pomaže da s Njim komuniciramo, a to je ljubav. Sve ostalo možemo da odbacimo. Shvatite da postoje različiti nivoi. Na jednom imate pravo da se nadate, dok na drugom to nije slučaj. Ne mešajte jedno s drugim. Ako vam ne polazi za rukom, periodično živite u naizmeničnim režimima. Živite malo u božanskom, pa pređite na zemaljski. Ali zapamtite: ako ne

budete uspeli da živite u božanskom, raspašće se zemaljski. Nekada su ljudi tako živeli. Danas je vreme kada se toliko akumuliralo ljubavi, da sebi možemo da dopustimo da živimo na nekoliko nivoa.

Pokušajte! Možda ćete i uspeti!

PORODICA

Verovatno su svi primetili kako smo prema najmilijim ljudima (partneru i porodici), koji nam sve opraštaju, često okrutni, bezosećajni i egocentrični, dok se strancima (na poslu ili kada je reč o okrutnijim osobama) ljubazno osmehujemo. Kako se s tim izboriti i zašto je to tako?

Nismo u stanju da do kraja shvatamo suštinu hrišćanstva. Hristova fraza: „Ljubite bližnjeg svog kao samog sebe“ svima je razumljiva i svi je prihvataju. Međutim, kada je govorio da su najveći čovekovi neprijatelji njegovi ukućani, i da je on došao da odvoji brata od sestre, itd., to niko nije mogao da shvati. Zašto rođaci mogu da nam postanu neprijatelji? Zato što upra-vo oni popuštaju pred našim željama i često nam obezbeđuju preterano komforne uslove. I time sprečavaju našu dušu da se okrene Bogu i ljubavi.

Saopštiću vam jedno iskustvo koje mi se nedavno desilo.

Povremeno dijagnostikujem ljude koji me zanimaju jer mi je tako lakše da ustanovim uzročno-posledične veze. Posmatrajući polje jednog poznanika, video sam sliku koja nije bila prijatna. Pozvao sam ga telefonom.

- Da li znate da imate određene probleme - rekao sam mu. - U naredne dve-tri nedelje vam pretila smrtna opasnost.

- Od čega? - zainteresovano me je pitao.

- Nečega što je povezano s temom srećne sudbine. Dakle, najverovatnije je u pitanju smrt usled nesrećnog slučaja, a ne bolest.

- Da li situacija nekako može da se ispravi? - pitao me je.

- Kako vreme prolazi, situacija se sve teže ispravlja - odgovorio sam mu. - Setite se svih trenutaka kada niste mogli da prihvatite sudbinske probleme; uklonite ogorčenost na one posredstvom kojih vam je sudbina bila unižena; prisjetite se svih trenutaka kada ste vi uticali na sudbinski krah drugih ljudi i zamolite za oprost zbog toga, menjajući se pritom.

- Ali, nisam uništavao ničiju sudbinu - nasmejao se.

- Onda se molite za oprost zbog uvređenosti i uninija.

Posle deset dana se u njegov mercedes, kršeći sva saobraćajna pravila, zakucala volga. On je nekim čudom preživeo. Nakon toga smo ponovo razgovarali.

- Mislim da sam shvatio zašto mi se to desilo - rekao je on. - Odlučio sam da kupim lep stan. Biće da sam podsvesno to jako puno želeo.

Razlog je utvrđen i ja sam zaboravio na taj slučaj. Istina, postojao je jedan detalj: pregrubo je bio zaustavljen „odozgo“. Zbog kupovine stana se obično ne plaća životom, već nastupaju određene neprijatnosti i bolesti. U ovom slučaju je bilo nekih neuklapanja, neke tajne koju nisam mogao da odgonetnem.

Ona je stigla godinu dana kasnije. Razgovarali smo o njegovim problemima.

- Našao sam se u čudnoj situaciji - požalio mi se. - Želeo sam da pomognem rođacima, ali sam odmah upao u finansijske probleme.

- Koliko novca ste nameravali da im date? - zainteresovao sam se. Ispostavilo se da je iznos bio veći od ma koje plate.

- Na taj način ih samo kvarite - rekao sam mu.

Po njegovom pogledu sam shvatio da me nije razumeo.

- U redu. Ispričaću vam za nekoliko slučajeva - rekao sam mu.

Imao sam pacijentkinju koja je živela u Nemačkoj. Redovno je u Ukrajinu majci slala manje sume novca. Približio se rođendan pacijentkinje i ona je bila u veselom raspoloženju. Majci je poslala nekoliko puta veću sumu. „Zamislite šta se desilo - rekla je ona. - Po prvi put u životu majka me nije pozvala da mi čestita rođendan. Zatim sam je pitala: „Majko,, zašto mi nisi čestitala rođendan?“ - „Ni sama ne shvatam kako je to moglo da mi se desi“ - odgovorila je ona. - Kao da sam imala rupu u sećanju“.

Ljude ne treba kvariti preteranom brigom, a naročito rodbinu.

- Drugi slučaj - nastavio sam - desio se meni. Želeo sam da otpočnem manji trgovački biznis u ortakluku s jednim čovekom. Skicirali smo zajednički plan i krenuli da razrađujemo detalje. Za svaki slučaj, pogledao sam kako me on doživljava na suptilnom planu i video da mi je trostruko želeo smrt. - Oho! - pomislio sam - na biznis mogu da zaboravim. Kasnije, kada sam ga sreo, rekao sam mu da imam finansijskih problema i da će naš plan biti teško izvodljiv. - Pa - pomislio sam - njegov odnos će prema meni sad biti još gori. Međutim, video sam sliku koja me je zaprepastila: njegov podsvesni odnos prema meni se promenio u suprotno. Postao je primeran i dobrodušan.

Potom sam shvatio o čemu je reč. Ovaj čovek nije smeo da poseduje velike sume novca. Uz moju pomoć mogao je da ga dobije i

njegova duša me je mrzela zbog toga. Novorođenčetu se može pružati ljubav, apsolutna pažnja i briga. Detetu koje raste potrebni su ljubav, pažnja i briga. Tinejdžeru je potrebna ljubav i pažnja. Mladiću je potrebna ljubav.

Ako čoveku dajemo previše, kod njega atrofira stimulans da nešto samostalno uradi. Počinje da zavisi od nas, očekuje da mu damo novac i mrzi nas ako mu ga ne damo u dovoljnoj količini.

Stoga, pomoć ne treba da bude stalna i da čoveka postavi u zavisnički položaj od vas.

Možemo pomoći hlebom, ali ne i puterom.

Setite se, u Bibliji je napisano: „Kad pomažete, desna ruka ne treba da zna šta radi leva“. Odnosno, pomoć treba da bude kratkotrajna i neupadljiva. Da li se sećate našeg razgovora kada ste rekli: „Nisam uništavao ničiju sudbinu“. Međutim, to ste zapravo učinili.

Velikodušnom ponudom sudbina može da se uništi daleko brže nego poniženjima i prevarama. Ako uništavate sudbine drugih ljudi, neminovno će biti uništena i vaša. Zbog toga svaka žena kinji muža koji pred njom puzi, jer joj kvari dušu prekomernim ugađanjem.

Zavisnost od života i želja ne proishodi samo u trenucima kad osećamo strah, uvređenost ili mržnju. To se pre svega događa kad ugađamo ljudskim željama, životu, kada na unutrašnjem planu puzimo i dodvoravamo se voljenoj osobi.

Navikli smo da mislimo kako je ljubav ugađanje i ispunjavanje svih želja drugoj osobi. Božansko osećamo kad ograničavamo zemaljsko. Mržnja prema životu i puzanje pred njim dve su strane jedne iste medalje.

Ljubav ne samo što nam daje, već nam i oduzima.

Što više težimo jedinstvu s Bogom, lakše ćemo osetiti trenutak kad, pomažući telu, moramo da se zaustavimo, da ne bismo naškodili duši.

SPORT I BORILAČKE VEŠTINE

Kako na čoveka utiče bavljenje Aikidom?

Kad čovek želi da uništi drugoga a uopšte ne posmatra sebe, onda to nazivamo tučom. Borilačke veštine su kada čovek posmatra drugog, a zagledan je i u sebe. Kada posmatra sebe i cilj mu nije uništenje protivnika, već sopstvena kreacija, onda se to naziva umetnošću.

U Aikidu je prisutnija tema usavršavanja sebe, svojih pokreta i harmonije, nego uticaj na protivnika, i s te tačke gledišta je taj sport harmoničniji. Međutim, svaki sport je određen unutrašnjim čovekovim usmerenjem. Sport je osnova: za jednog je to prilika da uništi, ubije drugog, a za drugog je da sačuva ljubav kada je izložen spoljašnjoj agresiji.

Bavim se sportom (boksom), učestvujem na takmičenjima i treniram, ali nakon mečeva me boli glava zbog udaraca. S čim je to povezano? Ne osećam mržnju prema svojim protivnicima. Ponekad, nakon intenzivnih treninga na bokserskom džaku, počinje da mi „zvoni“ u glavi, ali pošto sam nakon čitanja Vaših knjiga navikao da u svemu vidim Božju volju, siguran da je ona prisutna i u tome.

Nekom prilikom sam konsultovao jednog sportistu koji je postizao vrlo prosečne rezultate. Rad s njim se sprovodio jednostavno: u trenucima napada i naviranja energije, posmatrao sam šta mu se događa u duši i primetio sam da dolazi do adekvatnog rasplamsavanja agresije, to jest - za njega su nalet energije i agresije bile istorodne pojave. Upravo mu je to štetilo i blokiralo potencijale jer su naši potencijali uslovljeni zalihama ljubavi koje posedujemo. Međutim, ako su naši potencijali, koji se odnose na rasplamsanu energiju, povezani sa agresijom, tada moramo da je blokiramo. Dijagnostikovao sam svaki trenutak naleta i objašnjavao kada mu je lakše, a kada teže na unutrašnjem planu. Postepeno je učio kako da sačuva dobrodušnost i ljubav u trenucima naleta spoljašnje agresije, i tek je tada počeo da postiže rezultate. Moram dodati da je na kraju imao vrlo zapažene uspehe.

Prema tome, nismo uvek u mogućnosti da shvatimo da naš spoljašnji nalet može da prouzrokuje ogromno izbijanje agresije. Naučite da vam cilj bude očuvanje ljubavi a ne udarac ili njegovo izbegavanje. U početku to nije lako. Pokušajte da to primenjujete pre ili posle borbe, ali ako to budete naučili, onda nećete ubijati niti pobeđivati druge, već ćete pobeđivati sebe, savladavati sebe i pomagati svom protivniku, pokazujući svoj nivo i pomažući mu da oseti ono što osećate i vi.

Radi se o tome da svaka vrsta sporta i svaka međusobna interakcija i borba dva rivala na suptilnom planu predstavlja međusobnu pomoć, dok je samo na spoljašnjem planu - osujećenje.

Koncentrišite se na koren i lakše ćete se izboriti s krošnjom.

Moje dete je hiperaktivno. S jedne strane mislim da je to povezano s tim što roditelji aktivne dece previše žele da im deca priušte slobodno vreme za lične aktivnosti, pa im zbog toga uskraćuju tu mogućnost. Ali, s druge strane, iz nekog razloga mi se čini da je aktivno dete u životu nagrađeno (iako u principu jedno ne isključuje drugo). Molim vas, odgovorite mi da li sam u pravu, ili postoji neko drugo objašnjenje za to?

Zamislite nekoliko jahača. Jedan ima predivnog i snažnog konja i njime savršeno upravlja. Konj ide poslušno, mirno i bez žurbe a kada je potrebno, ubrzava. Drugi jahač ima snažnog i odvažnog konja ali on uopšte ne može njime da upravlja usled čega nastaje haos, raspad, debakl, jer on ne može da ga zauzda. Treći jahač je okretan i ima slabog konja. On može da ga iznuruje, poteruje, ali će se konj jedva vući, pošto će se svega plašiti. Četvrta varijanta je nevešt jahač i slab konj, što će biti praćeno povremenim varnicama nepredvidljivosti, a ponekad i stabilnim, kratotrajnim napretkom.

Konj predstavlja naše želje. Što je konj snažniji, veće su i naše sposobnosti kojima moramo znati da upravljamo. To se odnosi na jahače. Što nam je veći obim želja, veća je nužnost da znamo kako da njima upravljamo. Sve zavisi od nas: ako budemo ubijali svoje želje one će početi da venu, ali ukoliko od njih budemo ropski zavisili, tada ćemo umreti i mi i one.

Stoga, umetnost razvoja je u tome da imamo snažnog konja i da se osposobimo da budemo dobar jahač. Tu ulogu prvenstveno treba da

odigraju roditelji. Tako će njihova deca biti zdrava.

Zašto neki ljudi reaguju na promenu vremena, dok drugi ne?

U osnovi zemaljskih vrednosti leže pojmovi kao što su život, želje, volja i sudbina. Na primer, vremenske prilike su povezane sa životom i sudbinom. Nagle promene klimatskih uslova su uniženje sudbine i života. Povećana zavisnost takođe može da proizvede reakcije poput bola i nelagodnosti. Odnosno, što smo više vezani za stabilnost, bolnije reaguemo na promene vremena. Kada smo vezani za stabilnost, to znači da nam je pojačana zavisnost od zemaljskih vrednosti i njihovih osnova. Mislim da ako budete naučili da prevladate stres, da se polivate hladnom vodom, bavite se sportom, odnosno trenirate, jačate imunitet, povećavate sposobnost adaptiranja, manje ćete reagovati na vremenske promene. Na taj način onima koji su prekomerno zavisni od okruženja, pojavljuje se bol u nogama uoči promene vremena, a kod onih koji su usmereni na ljubav, dolazi do smanjenja zavisnosti i postaju srećni. Svi reaguju na promenu vremena, ali neki reaguju osećajući bol u nogama, depresijom i uninijem, dok drugi osećajući ljubav i radost.

KONSULTACIJA

Jutros sam obećao da ću konsultovati troje pacijenata koji će me pozvati iz različitih zemalja.

Prva je pozvala jedna žena koja je već ranije bila na konsultaciji:

Nakon razgovora s vama, u mojoj porodici se sve harmonizovalo - rekla je. - Međutim, nedavno sam saznala za jedan nemoralni muževljev postupak i nisam mogla da izdržim - rekla sam mu sve što mislim o tome. On je ponovo otišao od kuće i sad ne znam šta da radim. Da li sam pogrešila?

Da, kod vas je došlo do mnogostrukog osuđivanja muža. Dopusšteno je da iskreno saopštimo svoj stav, ali ne i da osuđujemo. Pokušajte da shvatite: svaki čovek ima svoju sudbinu. Jednog sudbina čini lopovom, a drugog policajcem. Sudbina je najdublja emocija ogromnih razmera. I, verujte mi, svojim kritikama nećete promeniti njegovu sudbinu. Da bi informacija mogla da bude prihvaćena, u njoj mora da postoji pozitivna emocija. U suprotnom, kada prodre unutra, ona će uništavati. Stoga, da bismo vaspitavali druge, prvo moramo da demonstriramo svoj dobrodušan odnos. Možemo se osloniti samo na nešto što ima trajnu vrednost. Najpozitivnija emocija se nalazi u osećaju ljubavi. I ako se ni na trenutak ne budete odrekli tog osećanja, odnosno ne prepustite se strahu, potištenosti i osuđivanju, druga strana će čuti i vaše najstrože zamerke, pri čemu će, oslanjajući se na ljubav, moći dubinski da se promeni. Odnosno, promeniće svoju sudbinu.

Ne kritikujte muža za prethodne postupke. Jer, ako čovek ne promeni sebe, neće moći da promeni svoju prošlost. Ako budete uticali na njegovu promenu tako što ćete jačati njegov kompleks krivice i kajanja, takvom pedagogijom ćete ga ubiti. Najvažnija stvar u vaspitanju nije kažnjavanje za ono što je već učinjeno, već sprečavanje da se takav postupak ponovi. A da se ne bi ponavljao u budućnosti, potrebno je da pokušate da ga preorijentišete i pomognete mu da formira nov sistem ciljeva. Međutim, ne nadajte se da ćete se izboriti sa ovim zadatkom na spoljašnjem planu. Bolje je da radite na sebi. Što više zavisimo od želja, time će nama ovladati one koje su pogrešne, čime će se izvitoperiti naši ciljevi i moralni standardi. Ako vam pođe za rukom da u sebi i deci

ispravite sistem prioriteta i prevaziđete zavisnost od želja, muž će vas intuitivno pratiti. Postepeno će mu se menjati karakter, moralna orijentacija i, na kraju, sudbina. Roditelj je potpuno otvoren pred svojim detetom. Posredstvom deteta ćete daleko brže uticati na promene muža. Ali sve dok ne otklonite osude i uninije, nećete harmonizovati decu. Ona se mogu promeniti kroz sopstvenu dublju transformaciju, ali u takve dublje slojeve dopušteno je da prodre samo ljubav. Sve dok postoje strahovi, sumnje, osuda i uninije, ne možete da računate na dublje promene i pomoć deci. To je za sada sve. Radite.

Nekoliko minuta kasnije, telefon mi je ponovo zazvonio. Jedna žena se zanimala za svoje probleme:

Muči me vrlo neprijatan zadah iz usta i psorijaza na koži glave. S čim je to povezano?

Zadah iz usta označava probleme s pankreasom. Dakle, tema ljubomore i želje kod vas nije zatvorena. Psorijaza predstavlja blokiranje programa samouništenja, a on je posledica povećanih zamerki prema voljenoj osobi, što znači prekomernu ljubomoru ili gordost. Povećana seksualnost, čulnost, može da dovede do snažne vezanosti za ljude, a zatim do agresije koja izaziva program samouništenja - a on se blokira psorijazom. Ako je zavisnost od želja 3-5 puta veća od standardne, to izaziva teškoće u komunikaciji i zdravlju. Ako je zavisnost 8-10 puta iznad norme, uslediće učestali problemi s muškarcima, uvrede, uniženja: razvodi, bolest dece, itd. Sa zavisnošću koja je 13 do 15 puta veća od prosečne, susretao sam pacijente obolele od raka, astme, žene koje imaju problem sa sterilitetom i one koje ne mogu da zasnuju porodicu. Ako je zavisnost još veća, onda su to problemi sa šizofrenijom, dijabetesom, sidom i dr.

- Koliko kod mene iznosi ta zavisnost? - interesovala se žena.

- Kod vas je 13 puta iznad norme, što znači da preti velika nesreća deci. Da li imate decu?

- Nemam - odgovorila je.

- Predstoji vam mnogo posla - rekao sam. - Pre svega, na prevazilaženju uninija, strahova i sumnji.

- Recite mi - pitala me je. - Često mi ljudi kažu da su me negde videli, iako se ranije nismo sretali. Zašto se to događa?

- Kod vas je nivo čulnosti i želja znatno iznad proseka. Kada se upoznajemo s nekom osobom, našem fizičkom kontaktu prethodi kontakt posredstvom polja. Što je veći stepen želje, jača je aktivnost struktura polja. I u tom slučaju se prvo poznanstvo na nivou polja intenzivnije oseća nego obično. Kada se prvi put sretnu ljudi koji su sudbinski jedno drugom predodređeni, oni imaju osećaj kao da se poznaju celog života. I to je donekle istina jer aktivna interakcija na nivou polja može da započne mnogo godina pre fizičkog poznanstva. Uzgred, deža vi efekat, kad čovek ima osećaj da mu se nešto slično već dogodilo, povezan je sa istim mehanizmom. Događaji se prvo odvijaju na suptilnom planu, a tek potom na fizičkom.

- Recite mi, prošle godine sam bila u Sankt Peterburgu. Dok sam išla ulicama, mnogi ljudi su me posmatrali. Zašto?

- Činjenica je da prvenstveno posmatramo osećanjima, a ne očima. Fizički vid samo dublira i potvrđuje već dobijenu informaciju, jer ima ulogu filtera i sužava količinu informacija čineći je pogodnom za opstanak tela. Dakle, ako su vaše emocije hiperaktivne, onda to nesvesno osećaju i vide ljudi u vašem okruženju. Vi nesvesno imate jako snažan uticaj na njih. To se obično dešava umetnicima. Ali, to su sve finese. Najvažnije što treba da uradite je da harmonizujete dušu svoje dece. Odnosno, da sebe harmonizujete na dubljem nivou.

Završavamo razgovor. Očekujem sledeći poziv žene iz Evrope:

Nakon čitanja Vaših knjiga i rada na sebi postigla sam odlične rezultate. Međutim, nedavno se sve opet urušilo. Izvadila sam zub i zdravlje mi se naglo pogoršalo. Muči me hernija intervertebralnih diskova. Gde sam napravila grešku?

- Sve radite ispravno - rekao sam. - Ali to nije dovoljno. Manje-više ste harmonizovali sebe, ali niste decu. Kod vaše starije ćerke se vide ozbiljni problemi s budućom decu. Tome su doprinele vaše emocije koje ste osećali kada ste imali 14-18 godina. Dakle, potrebno je da se molite ne samo za decu, već i za unuke.

- Zašto nisam mogla da joj pomognem?

- Kada pročitaju moje knjige, mnogi su uvereni da se koncept agresije sadrži samo u mržnji, ljutnji i osuđivanju drugih ljudi. Ništa

manje agresivnije na ljubav deluju uninije, ogorčenost na sebe i svoju sudbinu. A kod vas toga ima previše.

- Da, kada me je ostavio prvi muž, bila sam veoma ogorčena i na njega i na sudbinu i na sebe.

- Potpuno se oslobodite od ovih uvređenosti. Molite se da napuste vašu dušu i duše vaše dece. Tada će i hernija nestati. Uzgred, pristižu mi informacije da posle čitanja mojih knjiga intervertebralna kila nestaje. To jest, problemi koji su počeli sa zubima svedoče da postoje iskre zavisnosti od želja. Vaša deca prolaze kroz situaciju prve ljubavi, pripremu za stvaranje porodice, a vaše pogrešno iskustvo iz mladosti vam se vraća u obliku bolesti i neprijatnih situacija. Koliko ste spremni da radite na sebi, toliko će vam više pristići duševnog a manje fizičkog bola. Možda se pojavi i ljubavni trougao, uvređenosti, ponižavanja. Ovde sve zavisi od vaše težnje ka ljubavi i neprestanog rada koji će blagotvorno promeniti kako vas tako i vašu decu. Dobro ste počeli, nastavite da radite.

Recite mi zašto se kod mnogih žena u toku trudnoće uvećava nivo muških hormona?

Kada kod žena dolazi do povećanja nivoa muških hormona, smanjuje joj se ljubomora. Činjenica je da „preobraćanje“ u suprotni pol često blokira program ljubomore, mržnje, idealizacije voljene osobe. Odatle pristiže i homoseksualnost i sve drugo. Odnosno, ako je žena ljubomorna, onda u toku trudnoće, da ne bi iskvarila detetovu dušu, kod nje mogu da nastupe najrazličitije promene.

Šta znači „žena harmonična na unutrašnjem planu“? Kako da znam da li sam harmonična? I kako harmonična žena utiče na svog muža i decu?

Harmonična žena je ona koja veruje u Boga. To je žena koja voli i koja je dobrodušna. Žena, koja u bilo kojoj situaciji ume da oprost, ne oseća strah i uninije.

- Na jednom predavanju ste rekli: „Možemo da se borimo protiv zla, ali ne treba da osuđujemo zlo“. Da li je neophodno da se borimo

protiv zla ako je ono takođe manifestacija Vasiona, njenog Kreatora? Da li se Vi borite protiv zla? Da li se pravoslavna crkva bori protiv zla? I, uopšte, da li su zemaljske strasti zlo? Jer, koncept „zla“ je takođe relativan, može da se preokrene u dobro.

Zamislite dete koje je bezobrazno, razbija posuđe, psuje, ne sluša roditelje. Ovo možemo da posmatramo kao manifestaciju zla. Šta je zlo? To je uništenje veza koje čoveku pomažu da se razvija, živi, egzistira. Međutim, zlo je prvenstveno uništenje ljubavi, i u tom slučaju će se nesumnjivo aktivirati prirodni mehanizam: ubijamo ljubav u svojoj duši ili u dušama drugih ljudi. Dakle, borba protiv zla je dvojaka. Pre svega, potrebno je da se zaštitimo od zla koje može da ubije sposobnost voljenja, a kao drugo - da se zaštitimo od zla koje uništava stabilnu povezanost među ljudima, tj. ono što nazivamo životom, kulturom, odnosima. Šta je borba protiv zla? Kako možemo da se borimo s detetom koje je bezobrazno, razbija posuđe? Nekada je postojala jedna tačka gledišta: zlo treba uništiti. Ali mnogoliko zlo čuči u nama i našoj deci. Zbog toga je pojam „uništenje“ besmislen. Dakle, borba protiv zla podrazumeva vaspitanje. Detetu je potrebno dati ljubav koja mu nedostaje i ograničiti ga u njegovim željama i agresiji. Ograničenja mogu biti verbalna, a možemo ga i izudarati po turu. Znači, ne treba da govorimo o iskorenjivanju zla, već o pravilnoj borbi s njim.

Recite mi, molim Vas, da li možemo da osetimo kad u naše polje uđe duša budućeg deteta?

Duša budućeg deteta komunicira s roditeljem, vaspitava ga, pokušava da mu pomogne, da obezbedi svoje rođenje. Osoba koja suptilno ume da oseti, uvek može da odredi koliko mu je blizu duša koja treba da se rodi. Obično, kada istinski želite dete, to je jedan od znakova da se njegova duša približava.

U detinjstvu mi je majka čitala Vaše knjige. Samo je čitala. Smisao nisam razumevala, ali mi se to zaista dopadalo i počeo je da mi se menja karakter. Kada sam odrasla, sama sam posegnula za njima. Imam mnogo pitanja i maštam o tome da zakažem kod Vas konsultaciju. Živim u

Arhangelsku. Zahvalna sam sudbini što me je upoznala s Vašim knjigama. Hvala Vam na istraživanjima!

Primetio sam da postoje istine koje je nemoguće shvatiti i koje se mogu samo osetiti. Da bi se to dogodilo, morate da isključite um. Vi ste verovatno na taj način i došli do spoznaja i zbog toga su otpočele promene. Veoma sam srećan zbog toga!

Ponekad se događa situacija kad osetimo da ne prolazimo iskušenje u trenucima kada nam se ono daje. I to mi postaje jasno tek nakon izvesnog vremena. Šta mislite, da li se to može „odraditi“ pokajanjem, dubljim sagledavanjem situacije i radom na sebi nakon što se nešto dogodi?

Najvažnije je raditi. Nikad nikome ništa ne uspeva odjednom. Ako ste spremni da se promenite - pre ili kasnije će se to i dogoditi.

Pišem vam nalazeći se na ivici samoubistva. Molim Vas, prenesite poruku Bogu da čovek sve odrađuje dobrovoljno, da nema potrebe za tolikom količinom patnje i nesreće. Sami ćemo se okrenuti Bogu jer više nemamo snage da podnosimo patnju. Ne govorim samo u svoje ime, već i u ime mojih prijatelja, jer ne znamo kako psihički da preživimo u ovakvim preteškim okolnostima. Pomozite!

Na desetine puta sam se u životu našao u situacijama koje nazivate „ivicom samoubistva“. To su situacije, kada se na unutrašnjem planu odvajamo od svega onoga što možemo da nazovemo srećom. Zato, verujte mi, potrebno je samo da naučite da razmišljate o božanskom i zaboravite na sve ljudsko.

Čini mi se da sam postao zavisn od Vaših video-snimaka. Divno je slušati ih po ceo dan i noć. Mislim da je bolje da zavisimo od kvalitetne informacije nego od nečeg drugog. Zar ne? Mi Vas volimo i uvek se zahvaljujemo Bogu što postojite. Hvala Vam.

Ljudi su na hiljade puta slušali muziku Baha i Betovena i niko to nije nazvao zavisnošću od muzike.